

BURMESE CLASSIC .COM

အရှင်ဆန္ဒာမိကာ

ရွှေပါရမီ ၁၀၁၇

ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့

www.burmeseclassic.com

ပဉ္စမအကြိမ်

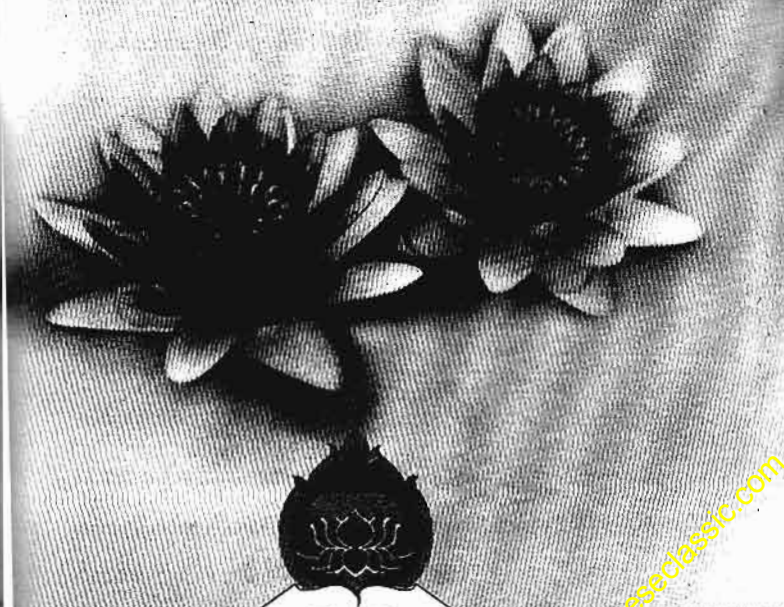
ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားပွေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏။

အရှင်ဆဒ္ဓါမိဂါ

ရွှေပါရမီတော်ရ

ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့

BURMESE
CLASSIC
COM

ရွှေပါရမီစာပေဌာန

www.burmeseclassic.com

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၂ အမှတ်(၄)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၂၀၀၂.၂.၂၀

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်

၂၀၀၂.၂.၂၀

၂၀၀၄ ခုနှစ် ● ဩဂုတ်လ ● ပဉ္စမအကြိမ် ● အုပ်စု ၂၀၀၀၀

မျက်နှာပုံပန်းချီ

နေဝင်းအောင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုဇော်ဝမ်း

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဆက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း (၀၃၅၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

(☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂)

တန်ဖိုး ၁၀၀၀ ကျပ်

အရှင်ဆန္ဒာမိက (ရွှေပါရမီတော်ရ)

- ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့ သုဌေးကုန်းရပ် ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့ အထက(၁)မှ ခြောက် ဘာသာ (ဘာသာစုံ) ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ဂတန်း၊ ဥတန်း၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား စာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့ ကောလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတော်ရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ကောစာရီတော်ရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက် ရှိသည်။

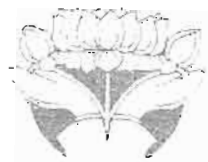
သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်
ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို
ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ
တရားအလှူ
ပညာပါရမီအလှူ
တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်
လှူဒါန်းထားသော
ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်
ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့

၁။	■ အမှာစာမရေးတော့ပါ	၉
၂။	■ ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့	၁၇
၃။	■ ငါမရှိတာငါမသိခဲ့ဘူး	၂၆
၄။	■ ဒါတွေအကုန်ငါ့ကြောင့်	၃၂
၅။	■ ငါ့ကိုမချစ်ရင်ဒုက္ခငြိမ်းပြီ	၃၅
၆။	■ ဦးဦးပျားပျားလှူတော့ထူးထူးခြားခြားဖြစ်တာပေါ့	၄၀
၇။	■ ပေဖေအတွက်ဟင်းတစ်ဖတ်၊ မေဖေအတွက်ဟင်းတစ်ဖတ်	၄၈
၈။	■ လက်ကျန်လှူပေမယ့်စိတ်ကျန်မဟုတ်ရင်	
	■ လက်ဦးအလှူပါပဲ	

၉။	စကားလုံးတိုင်းမှာတရားသဘောရှိတယ်	၆၀
၁၀။	ငါ့ကိုချစ်မိလို့	၆၆
၁၁။	ငါ့အချစ်ဟာအချစ်အားလုံးရဲ့ရေသောက်ခြစ်	၇၅
၁၂။	ဖြစ်ပျက်မြင်ရင်ငါ့ကိုမချစ်တော့ဘူး	၈၁
၁၃။	ဘုန်းကြီးတစ်မတ်သူ့မိဖတ်	၈၉
၁၄။	လိပ်တွေမတွေ့ပါနဲ့	၉၆
၁၅။	ကျေးဇူးရှင်ဆရာဆရာမများ၏ကျေးဇူးတရားကို	
	ဤတရားဖြင့်ကျေးဇူးဆပ်ပါ၏	၁၀၀
၁၆။	လက်ခုပ်မတီးလိုက်ရပေမယ့်သာခုခေါ်လိုက်ပါဆရာမ	၁၁၃
၁၇။	အပ္ပမာဒနသမ္မာဒေထ	၁၂၂

ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့

၁၈။	ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့	၁၂၅
၁၉။	ပန်းမညှိုးမှအစွမ်းတိုးမယ်	၁၂၈
၂၀။	သူများမကြည့်ပါနဲ့ကိုယ်ပန်းကိုယ်ကြည့်	၁၃၃
၂၁။	ပုထုဇဉ်မှန်သမျှပန်းညှိုးပြီးသေကြတဲ့မသာတွေချည်းပါပဲ	၁၃၈

၂၂။	တရားထူးရပြီလို့ထုတ်ပြောတဲ့သူတရားထူးမရသေးပါ	၁၄၅
၂၃။	ဇရာထောင်းရင်အခါနှောင်းပြီ	၁၅၂
၂၄။	အရွယ်ရွေးမနေပါနဲ့ကိုကိုရယ်	၁၅၈
၂၅။	အချိန်ဆွဲနေရင်ပန်းညှိုးသွားလိမ့်မယ်	၁၆၂
၂၆။	လှပသေခင်ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့	၁၆၉
၂၇။	ပုထုဇဉ်ဆရာကလည်းတပည့်ကို	
	ရဟန္တာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်	၁၇၃
၂၈။	ဝေဘု+မဟာစည်=ရွှေပါရမီ	၁၇၆
၂၉။	အကောင်းမြင်မှအမြင်ကောင်းမယ်	၁၈၀
၃၀။	အားနာလောက်အောင်အားထုတ်ပါ	၁၈၅
၃၁။	အပ္ပမာဒန သမ္မာဒေထ	၁၈၈

■ အချိန်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်
 အချိန်တိုင်း “ငါ” ကို မချစ်မိအောင်
 ကြိုးစားရမှာပါ။
 “ငါပစ္စည်း” “ငါလူ” ဆိုတဲ့
 “ငါအဖွဲ့” ကင်းရှင်းနေတာဟာ
 “ငါ” ကိုမချစ်တာပါ။
 “ငါ” ကိုမချစ်တဲ့သူမှသာ
 စိတ်ချမ်းသာမှုအစစ်ကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။
 ငါစိတ်ချမ်းသာချင်ရင်
 ငါ့ကိုမချစ်မှ ပြစ်မှာပါ။
 ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့ကွယ် . . .။

■ နေရာတကာမှာ ငါ့အယုအဆမှအမှန်
 ငါ့ဆန္ဒမှ အမှန်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး
 ရှိနေရင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ
 စိတ်ချမ်းသာမှု မရနိုင်ပါဘူး။
 အပြစ်စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာပါ။
 ဘယ်သူနဲ့မှလည်း သဟဇာတ
 မဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးမှာ
 ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အပစ်ပယ်ခံရပြီး
 အထီးကျန်ဝေးနောက်ကို
 အကူညီတန်ဖွဲ့ခံစားရင်း
 ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့
 ဘဝနိဂုံးချုပ်ရတတ်ပါတယ်။

ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့

‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်က ပြောဆိုသူရဲ့ နှလုံးသွင်း
 ပေါ် မူတည်ပြီးတော့၊ နားထောင်သူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ် မူတည်ပြီးတော့
 အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး သက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က ပြန်
 မချစ်နိုင်လို့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ လို့ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်းပဲ
 သက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က ချစ်
 ပေမယ့် မိဘက သဘောမတူလို့၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက သဘော
 တူလို့ အစရှိတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ချစ်ပင်
 ချစ်သော်ငြားလည်း ငြင်းပယ်တဲ့အနေနဲ့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ လို့ ပြောဆို
 စိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း သက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ပြောဆိုသူရဲ့ နှလုံးသွင်း၊ နားထောင်သူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ်
 မူတည်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး သက်ရောက်နိုင်တာပေါ့။

‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်လေးကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် ပေါက်သလဲ၊ ဘယ်လို သဘောပေါက်သလဲလို့ ဒကာလေးတစ်ယောက် ကို မေးကြည့်တော့ သူက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုရင် ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့၊ ငါက ဘုန်းကြီးဖြစ်နေလို့ပါ’ လို့ သဘောပေါက်ပါတယ်တဲ့။

သူလည်းပဲ သူ့အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ချင်သလို ပေါက်တာပေါ့နော်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး သူက ယူဆလိုက်တာပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကပဲ ဘုန်းကြီးတစ် ပါးကို ချစ်ခွင့်ပန်နေသလိုလို့၊ ချစ်ရေးဆိုနေသလိုလို့၊ ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့ အမူအရာ ပြနေသလိုလို့ . . .

နောက် ဒကာလေးတစ်ယောက်ကတော့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့၊ ငါ့ဘဝနဲ့ မင်းဘဝက သိပ်ကို ကွာခြားလွန်းလို့ပါ’ လို့ သဘောပေါက်ပါ တယ်တဲ့။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်း မတူညီကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ထဲက နိမ့်ပါးသူက မြင့်မားသူကို နာကျင်ကြေကွဲစွာ တောင်းပန်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါရက်နဲ့ အတင်းလိုက်ချစ်နေ တဲ့ ဂုဏ်မြင့်သူ ကောင်မလေးကို ဂုဏ်နိမ့်သူ ကောင်လေးက ကရုဏာ သက်စွာ ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်တဲ့ စကားရပ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့။ ဒီစကားရပ်လေးက ပြောသူရဲ့ နှလုံး သွင်း၊ နားထောင်သူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ် မူတည်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ထွက်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးထွက်နိုင်တဲ့အထဲက ဦးဇင်း တို့ ဒီနေ့ ဓမ္မဒါနအနေနဲ့ ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ . . .

အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို သိဖို့အတွက် ဓမ္မပုံပြင်လေးတစ်ခုကို အရင်

ဆုံး အာရုံပြုကြည့်ရအောင်။ ရတနာပုံခေတ်က ဆရာတော်ကြီး တစ် ပါး မိန့်ကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ဓမ္မပုံပြင်လေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ပုံပြင်လေးကို အနည်းငယ် ပြုပြင်ပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ ပြောသွားပါမယ်။

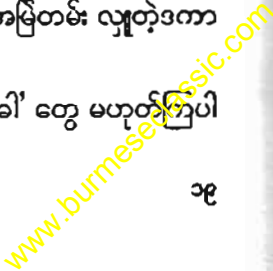
တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ‘မိထက်’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကလည်း ထက်မြက်ပါတယ်။ အသိဉာဏ်ကလည်း ထက်မြက်ပါတယ်။

မိထက် မိဘများက ရွာဦးကျောင်းမှာ ကျောင်းဆောင် တစ် ဆောင် ဆောက်လုပ်ပြီးတော့ လှူဒါန်းထားပါတယ်။ ကျောင်းအလှူ ရှင်ဖြစ်တဲ့ မိထက်ရဲ့ မိဘများဟာ ‘ကျောင်းတစ်ခါ’ တွေ မဟုတ်ကြ ဘူး။ ‘ကျောင်းဒကာ’ တွေ ဖြစ်ကြတယ်။

တချို့က ကျောင်းဆောက်လှူထား၊ ရေစက်ချပြီးလို့ရှိရင် လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ပစ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ‘ကျောင်းတစ်ခါ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျောင်းကို ရေစက်ချတုန်း တစ်ခါပဲ သွားတဲ့သူပေါ့။

ကျောင်းကို တစ်ခါလှူပြီး ပြီးရော၊ ကျောင်းဆောက်ထားပြီး ပြီးရော ပစ်မထားဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးပါးကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်နဲ့ ထောက်ပံ့ပြုစောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုမူ ‘ကျောင်းဒကာ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျောင်းကို အမှန်တကယ် အမြဲတမ်း လှူတဲ့ဒကာ ပေါ့။

မိထက်ရဲ့ မိဘများက ‘ကျောင်းတစ်ခါ’ တွေ မဟုတ်ကြပါ

က မေးပြန်တယ်။

‘အရှင်ဘုရား၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာပြီး တော့ ရဟန်းဘဝကို ခံယူထားတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့တုံးဘုရား။ အရှင်ဘုရား သင်္ကန်းဝတ်နေတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့တုံးဘုရား’

အဲဒီလိုမေးတော့ ဘုန်းကြီးက

‘မိထက်ရယ်၊ ငါသင်္ကန်းဝတ်နေတာ နိဗ္ဗာန်လိုချင်လို့ပေါ့’

‘အရှင်ဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့’

အဲဒီလို ပြောပြီး မိထက်က ဆွမ်းအုပ်ကြီး ပွေ့ပိုက်ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်၊ ကျောင်းပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားတယ်။

‘နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့’

ဒီစကားလေး ခပ်သုတ်သုတ် ပြောပြီးတော့ မိထက် ကျောင်းပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားပါတယ်။ ကျောင်းပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တည်း ခေါင်းကုတ်ပြီးတော့ ကျန်နေခဲ့တယ်။

‘ဒီကောင်မလေး ဒီစကား ဘာလို့များ ပြောတာပါလိမ့်၊ ငါလည်း သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောမိပါဘူး။ ချစ်တဲ့သဘော သက်ရောက်တဲ့ အပြောအဆိုမျိုး တစ်ခါမှ မပြောမိပါဘူး။ ချစ်တဲ့ သဘောသက်ရောက်တဲ့ အပြုအမူမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မပြုမိပါဘူး။ ချစ်တဲ့ အရိပ်အရောင် တစ်ခါမှ မပြုမိပါဘူး။ ဘာလို့များ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ လို့ ပြောရပါလိမ့်’

အပျိုစင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းကြောင့် ကျောင်းပေါ်က ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး စားလို့မဝင်၊ အိပ်လို့မပျော် ဖြစ်သွားတယ်။ ‘နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကိုမချစ်

ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့စကားလေးက သူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုးသွားပါတယ်။

စားလို့မဝင်၊ အိပ်လို့မပျော်နဲ့ ရက်နည်းနည်း ကြာလာတော့ ပိန်ခွံ့လာတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကပ္ပိယကြီးက မေးတယ်။

‘အရှင်ဘုရား၊ စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘုရား’

‘မပြောချင်ပါဘူး ကပ္ပိယကြီးရယ်။ မိထက်ပေါ့’

‘အရှင်ဘုရားကို မိထက်က ဘာတွေလုပ်လို့တုံး’

‘ဘာမှတော့ မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိထက်က ငါ့ကို စကား တစ်ခွန်း ပြောသွားတယ်။ ‘နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ တဲ့၊ ငါကလည်း သူ့ကို ချစ်တဲ့အရိပ်အရောင် တစ်ခါမှ မပြုခဲ့မိပါဘူး ကပ္ပိယကြီးရယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ ဦးနှောက်စားပြီးတော့ စားမဝင်၊ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေတာပါ’

‘ဒါဆို ဒီကိစ္စ တပည့်တော် စုံစမ်းမယ်ဘုရား’

ဆိုပြီးတော့ ကပ္ပိယကြီးက ကျောင်းဒကာကြီးကို မေးတယ်။ ကျောင်းဒကာကြီးကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မမေးဘဲနဲ့ ကျောင်းအစ်မကြီး ထို တစ်ဆင့် မေးခိုင်းတယ်။

‘နင်တို့ မိန်းမချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီးတော့ မေးစမ်း

ပါဦး’

အဲဒါနဲ့ ကျောင်းအစ်မကြီးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီး တော့ မေးတယ်။

‘လာပါဦး မိထက်၊ ညည်း ဘုန်းကြီးကို သွားပြီးတော့ ‘နိဗ္ဗာန်

လိုချင်ရင် ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့’ လို့ ပြောခဲ့တယ်ဆို’

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်တယ်လေ အမေရဲ့’

‘ညည်း ဘာလို့ အဲဒီလို သွားပြီးတော့ ပြောရတာတုံး။ ဘုန်းကြီးက ညည်းကို ချစ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းကများ ပြောဖူးလို့တုံး’

‘မပြောဖူးပါဘူး အမေရယ်၊ သမီး ဘုန်းကြီးကို တရားဟောခဲ့တာပါ’

‘ဟဲ့ ကောင်မရဲ့၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ဘုန်းကြီးကသာ ညည်းကို တရားဟောရမှာ၊ ညည်းက ဘုန်းကြီးကို တရားပြန်ဟောခဲ့ရတယ်လို့၊ မိုးကြိုးတွေ ဘာတွေ ပစ်နေပါဦးမယ်’

‘မဟုတ်ဘူးလေ အမေရဲ့။ ဒီကျောင်း ဘယ်သူ့ကျောင်းလဲလို့ မေးတာလည်း ငါ့ကျောင်း၊ ဒီသင်္ကန်း ဘယ်သူ့သင်္ကန်းလဲလို့ မေးတာလည်း ငါ့သင်္ကန်း။ ဒီသပိတ် ဘယ်သူ့သပိတ်လဲ မေးတာလည်း ငါ့သပိတ်၊ ဒီဗီရို၊ ဒီစာအုပ်တွေ ဘယ်သူ့ဗီရို၊ ဘယ်သူ့ စာအုပ်တွေလဲလို့ မေးတော့လည်း ငါ့ဗီရို၊ ငါ့စာအုပ်၊ ဒီရေကန်တွေ၊ ဒီသစ်ပင်တွေ ဘယ်သူ့ရေကန်၊ ဘယ်သူ့သစ်ပင်လဲလို့ မေးတော့လည်း ငါ့ရေကန်၊ ငါ့သစ်ပင်လို့ပဲ ဖြေဆိုနေပါတယ်’

‘ဘယ်ပစ္စည်းကဲ့ပဲ မေးမေး ငါ့ပစ္စည်း၊ ဘယ်ဥစ္စာကဲ့ပဲ မေးမေး ငါ့ဥစ္စာလို့ပဲဖြေနေလို့ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲတွေကို ပယ်သတ်ရမယ်။ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲတွေကို ကျွတ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သမီး တရားဟောခဲ့တာပါ’

အဲဒီတော့မှ ကျောင်းအစ်မကြီးလည်း သဘောပေါက်၊ တစ်ဆင့် ပြန်ပြောလို့ ကျောင်းဒကာကြီးလည်း သဘောပေါက်၊ တစ်ဆင့်

ပြန်ပြောလို့ ကပွဲယကြီးလည်း သဘောပေါက်၊ တစ်ဆင့် ပြန်ပြောလို့ ကျောင်းဘုန်းကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

‘ဪ၊ မိထက်ပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ’ ဆိုပြီးတော့ ကျောင်းဘုန်းကြီးလည်း တရားအသိတွေ တိုးသွားပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ဟောမယ့် ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။

‘ငါ့ပစ္စည်း’၊ ‘ငါ့ဥစ္စာ’ ဆိုတဲ့ အစွဲတွေကို ပယ်သတ်ပါ။ ပယ်သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါ။ ဒီလိုဆိုလိုတယ်နော်။ ‘ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းပြီး တော့ ‘ငါ့ကို’ လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်လေးကို ပုတ်ပြပြီးတော့ ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့လို့ ဒီလို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။

‘ငါ့ပစ္စည်း’၊ ‘ငါ့ဥစ္စာ’ ဆိုတဲ့ အစွဲ ဥစ္စာတို့ ပစ္စည်းတို့ ဖြုတ်ထားလိုက်ရင် ‘ငါ့’ အစွဲပေါ့။ အဲဒီ ‘ငါ့အစွဲ’ လေးကို ဖြုတ်လိုက်ပါလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။

ဦးဇင်းတို့တော့ ဒီအဆုံးအမလေးကို သိပ်ကိုသဘောကျပါတယ်။ သဘောကျလွန်းလို့ပဲ ဦးဇင်းတို့ ပြန်ပြီးတော့ ဟောပြတာပါပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ရှင်းပြစရာ မလိုတော့လောက်အောင်ကို ရှင်းပြီး သားပါနော်။

ဒါကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်၊ ဆိုက်ရောက်လို့၊ ငါ့ကိုမချစ်နဲ့။

နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့။ ငါ့ကိုချစ်နေတဲ့စိတ်ကလေးကို ပယ်သတ်လိုက်ပါ။

ငါ့မရှိတာငါ့မသိခွဲဘူး

‘ငါ့’ကို မချစ်ပါနဲ့ လို့ ဆိုလိုက်ရင် ‘ငါ့’ကို မချစ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်းပဲ သက်ရောက်ပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ငါ့’ ဆိုတဲ့စာလုံးကို ရေးတော့ ဘယ်လိုရေးရမတုံး။ င ရေးချ ငါ။ အောက်ကမြစ် ငါ။ င ရေးချ ငါ မရှိဘဲနဲ့ ငါ့ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ မရှိနိုင်ဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ‘ငါ့’ကိုမချစ်ပါနဲ့’ လို့ ဆိုလိုက်ရင် ‘ငါ့’ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်းပဲ ပြောပြီးသားဖြစ်သွားပါတယ်။ ငါ့ဆိုတဲ့အစွဲကိုလည်း ပယ်ဖြုတ်လိုက်ပါလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ငါ့ဆိုတဲ့အစွဲကို ပါငြိလိုလေးနဲ့ တွဲပြောမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဒီဒွဲစွဲလို့ပြောရမှာပေါ့။

တကယ်ထင်ရှားရှိတာက ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေပဲရှိပါတယ်။ တကယ် အထင်အရှားရှိတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကို ပါငြိလို သက္ကာယလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ‘သ’ ဆိုတာ အထင်အရှားရှိသော ‘ကာယ’ ဆိုတာ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားအပေါင်း၊ ရုပ်ကာယကြီးကိုပဲ

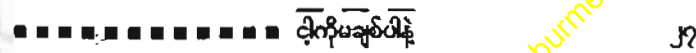
သက္ကာယလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။
 ‘သ’ ဆိုတာ အထင်အရှားရှိသော၊ ‘ကာယ’ ဆိုတာ ရုပ်နာမ်အပေါင်း၊ အထင်အရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းမှာ အထင်အရှားမရှိတဲ့ ‘ငါ့’ကိုစွဲထားတဲ့ အယူအဆ၊ အမြင်မို့လို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သက္ကာယပေါ်မှာ စွဲနေတဲ့ ဒိဋ္ဌိမို့လို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်းပဲ တကယ်အထင်အရှားရှိတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေအပေါ်မှာ တကယ်အထင်အရှားမရှိတဲ့ အတ္တလို့ စွဲထားတာမို့လို့ အတ္တဒိဋ္ဌိလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ငါဆိုတာကို ပါငြိလိုပြောတော့ အတ္တပေါ့။ အတ္တရှိတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ ဒိဋ္ဌိမို့ အတ္တဒိဋ္ဌိ။

အတ္တဒိဋ္ဌိသမားတွေရဲ့ အယူအဆက ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်၊ လိပ်ပြာကောင်၊ အတ္တကောင်လေးရှိတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေတာ အဲဒီ အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်၊ လိပ်ပြာကောင်၊ အတ္တကောင်လေးက စေခိုင်းနေလို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေတာ။

လမ်းလျှောက်နေတာလည်း အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်လေးက လျှောက်ခိုင်းလို့ လျှောက်နေတာ။ ထိုင်တာလည်းပဲ အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်လေးက ထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်နေတာ။ မတ်တတ်ရပ်နေတာလည်း အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်လေးက ရပ်ခိုင်းလို့ ရပ်နေတာ။ လျှောင့်နေတော့လည်း အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်လေးက လျှောင့်ခိုင်းလို့ လျှောင့်နေတာ။

ကွေးတာ၊ ဆန့်တာ၊ စားတာ၊ သောက်တာ၊ ရေချိုးတာ၊

www.burmeseclassic.com

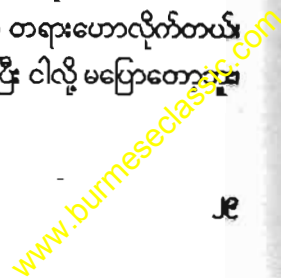
အကုန်လုံးပေါ့လေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ ပြုမူလှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှဟာ အတ္တကောင်လေးရဲ့ စေခိုင်းမှုကြောင့် ဖြစ်နေတာလို့ ယူဆကြပါတယ်။
 ကောင်းတဲ့အာရုံတွေ ခံစားနေတာကလည်း အသက်ကောင်၊
 ဝိညာဉ်ကောင်၊ အတ္တကောင်လေးက ခံစားနေတာ၊ မကောင်းတဲ့ အာရုံ
 ကို ခံစားနေတာကလည်း အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်၊ အတ္တ
 ကောင်လေးက ခံစားနေတာ၊ အကောင်းအဆိုး အာရုံအမျိုးမျိုးကို
 ခံစားနေတာလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး အတွင်းထဲမှာရှိတဲ့ အသက်
 ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်လေး၊ အတ္တကောင်လေးက ခံစားနေတာလို့
 ယူဆကြပါတယ်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ အတ္တကောင်လေးပဲ။ ဒီ
 ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်ကောင်ကြီးထဲမှာ အတ္တကောင်လေးက အမြဲနေနေ
 တယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ် ရုပ်ကောင်ကြီးဟာ အတ္တကောင်လေးရဲ့ အလိုကျ
 ပြုလုပ်ပေးရတယ်။ အတ္တကောင်လေး စီမံသမျှ နာခံရတယ်လို့ ယူဆ
 ကြပါတယ်။

ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ သေသွားလို့ရုံရင် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကသာ
 သေသွားတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထဲက ဝိညာဉ်လေး၊ အတ္တကောင်လေး၊
 လိပ်ပြာကောင်လေးကတော့ မသေဘူး။ နောက်ဘဝ နောက်ခန္ဓာ
 ကိုယ်ထဲကို ကူးပြောင်းပြီးတော့ သွားတယ်။ ခန္ဓာအိမ်အဟောင်းကို
 စွန့်ပြီးတော့ ခန္ဓာအိမ်အသစ်ကို ယူတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။

လူ သေသွားလို့ရုံရင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကသာ သေသွားတာ၊
 ဝိညာဉ်လေးကတော့ မသေဘူး။ ဟိုဘက် ဘဝ ဟိုဘက် ခန္ဓာကိုယ်
 ကူးသွားတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ အဲဒါ အတ္တဒိဋ္ဌသမားတွေရဲ့ လွဲမှား

တဲ့ အယူအဆဖြစ်ပါတယ်။
 ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတာ အဲဒီ ‘ငါစွဲ’ ကို ဖြုတ်ရမယ်။ ခန္ဓာ
 ကိုယ်အတွင်းမှာ အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်၊ လိပ်ပြာကောင်၊
 အတ္တကောင်လေး မရှိဘူး။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့
 အသိမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။
 အတ္တအစွဲကို အများအားဖြင့်တော့ ငါစွဲလို့ ပြောကြတာပေါ့။
 အမှန်ကတော့ ငါတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊
 မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ရေမြေ၊ တောတောင်၊ ရွှေ ငွေ၊ အိုး၊ အိမ်၊ ခြံ၊
 မြေ၊ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံး ပါဝင်ပါတယ်။
 ခုန ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမစတဲ့ နာမည်တွေ
 အားလုံးဟာ အတ္တရဲ့ နာမည်တွေချည်းပါပဲ။ အတ္တရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်
 အတ္တရဲ့ ပရိယာယ် နာမည်တွေချည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ရိပ်သာမှာ တစ်လ တရားစခန်းဝင်ပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့
 ဒကာကြီးတစ်ယောက် အိမ်ရောက်လို့ ထမင်းစားချိန် သူမိန်းမတို့
 ထမင်းချခိုင်းတဲ့အခါ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့
 ‘မိန်းမရေ ကျွန်တော် ထမင်းစားတော့မယ်’
 အဲဒီတော့ မိန်းမက မေးတယ်။
 ‘မောင် ခါတိုင်း ငါထမင်းစားမယ်လို့ ပြောနေကျပါ။ ဘယ်
 နှယ် ကျွန်တော် ထမင်းစားမယ်လို့ ပြောရတာတုံး’
 ‘မဟုတ်ဘူး။ ရိပ်သာက ဘုန်းကြီးက တရားဟောလိုက်တယ်။
 ငါဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်ပဲလို့ ဒီနေ့ကစပြီး ငါလို့ မပြောတော့ဘူး။
 ကျွန်တော်လို့ပဲ ပြောတော့မယ်’ တဲ့။

အဲဒီတော့ သူ့သားသမီးတွေကလည်း အဖေနဲ့အမေ အပြန် အလှန်ပြောနေသံကြားတော့ ပြေးလာပြီး အဖေကြီး ဘာတွေဖြစ်နေ တာတုံး၊ ဘာညာနဲ့ မေးတော့

‘နင်တို့လည်းပဲ မှတ်ထားကြ၊ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့အားလုံး ငါ့သားသမီးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဟာ အဖေကြီးကလည်း၊ အဖေကြီး သားသမီး မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ သားသမီး ဖြစ်ရမှာတုံး’

‘နင်တို့ ငါ့သားသမီးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ကျွန်တော့သားသမီးတွေ ဖြစ်သွားပြီ’ တဲ့။

ကဲ . . . သူ့ရဲ့ ငါအစွဲဖြုတ်ပုံကရော မမှတ်သားလောက်ဘူး လား။ မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်နော်။ ‘ငါ’ လို့ မပြောဘဲ ‘ကျွန် တော်’ လို့ပဲ ပြောပြော၊ ‘ကျွန်ုပ်’ လို့ပဲပြောပြော၊ ‘ကျုပ်’ လို့ပဲ ပြောပြော ငါအစွဲပါပဲ။ ငါဆိုတဲ့ စာလုံးလေး တိုက်ရိုက်သုံးမှ ငါအစွဲ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ရေးတဲ့ ဘာသာရေးစာရေးဆရာတစ် ယောက် ခါတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘ကျွန်တော်’ လို့ သုံးနှုန်းနေရာကနေ ကျွန်တော်လို့ သုံးနှုန်းရင် ငါစွဲရှိတယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့လားမသိ၊ ‘ကျွန် တော်’ အစား ‘သူ’ လို့ ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရည်ညွှန်း လာတာ တွေရပါတယ်။

‘ကျွန်တော်’ လို့ပဲ သုံးသုံး၊ ‘သူ’ လို့ပဲ သုံးသုံး၊ ဒီဌာနိလေသာ အဖြစ်ဖြတ် မပြုတ်သေးသမျှတော့ ‘ငါစွဲ’ ရှိနေမှာပါပဲ။ စကားလုံး ပြောင်းသုံးရုံနဲ့ ‘ငါစွဲ’ ပျောက်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ‘ငါ’ ဆိုတဲ့စကားလုံး၊ ‘ကျွန်တော်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးနေရုံနဲ့လည်း ‘ငါစွဲ’ တိုးမလာနိုင်ပါဘူး။

စကားလုံးဟာ စကားလုံးပါပဲ။ အစွဲဟာ အစွဲပါပဲ။
ငါစွဲဖြုတ်ပြီးသား ဝုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ငါဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရှောင်လွှဲသုံးစရာ မလိုပါဘူး။ အစွဲအားလုံး ကင်းဖြုတ်နေတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘ငါ’ လို့ သုံးနှုန်းတော်မူတာပါပဲ။ ဝေါဟာရအရ သုံးနှုန်းခွင့်ရှိပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အစွဲမရှိဖို့သာ အဓိက ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဒါတွေအကုန်ငါ့ကြောင့်

ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ရေမြေ၊ တောတောင်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ အိုး၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ အကုန်လုံး အဲဒီပညတ် တွေနဲ့ သိထားတာမှန်သမျှ ငါအစွဲပါပဲ။ အဲဒီ ငါအစွဲကို ဘာလို့ခေါ်လဲ။ ဒိဋ္ဌိအစွဲ။ အဲဒီ ငါဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိအစွဲကို အခြေခံပြီးတော့ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ တဏှာအစွဲ ဖြစ်လာပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ငါလို့ယူဆတယ်။ ကျန်တဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အဖေ၊ အမေ၊ သားသမီး၊ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း၊ အိုးအိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ အဲဒါတွေကိုလည်းပဲ တကယ်အရှို ရုပ်နာမ်ကို မမြင်ဘဲနဲ့ တကယ်မရှိတဲ့ အဲဒီ ပညတ်တွေချည်းကိုပဲ မြင်နေတဲ့အခါကျတော့ ငါ့ သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ခြံ၊ ငါ့ရွှေ၊ ငါ့ငွေဆိုတဲ့ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာလို့ သိမ်းပိုက်တဲ့ တဏှာလေးလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

ငါဆိုတဲ့အစွဲကြောင့် ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့အစွဲဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။

ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုတော့ ငါ့မှာ အိုးအိမ်ခြံမြေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငါ့မှာ သားသမီးတွေရှိတယ်။ ငါ့မှာ ချစ်သူခင်သူ တွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတယ်။ ငါ့မှာ သက်ရှိသက်မဲ့တွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်တယ် ဆိုပြီးတော့ မာနလည်းပဲ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ 'ငါ့မှာ' ဆိုတဲ့ မာန၊ 'ငါက' ဆိုတဲ့ မာနလည်းပဲ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

'ငါ' ဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိစွဲကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ 'ငါ့ဥစ္စာ' ဆိုတဲ့ တဏှာစွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ တဏှာစွဲကို အကြောင်း ပြုပြီးတော့ 'ငါ့မှာ' ဆိုတဲ့ မာနစွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ငါ့ရယ်၊ ငါ့ ဥစ္စာရယ်၊ ငါ့မှာရယ်၊ အဲဒီအစဉ်အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အစွဲ သုံးမျိုးက ဒိဋ္ဌိအစွဲ၊ တဏှာအစွဲ၊ မာနအစွဲ။ အဲဒီတော့ ငါ့ရယ်၊ ငါ့ဥစ္စာ ရယ်၊ ငါ့မှာ ငါ့ရယ် သုံးခုကို အစဉ်အတိုင်း ပြောလို့ရှိရင်တော့ ဒိဋ္ဌိ တဏှာ၊ မာန။ မြစ်ဖျားခံရာကနေ စလိုက်တာပေါ့။

အားလုံးရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာကတော့ ဒိဋ္ဌိပါပဲ။ ဒါကြောင့် တော့ ဇူတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ဝုဂ္ဂိုလ်တွေကို တရားအားမထုတ်ခင် သုတမယအသိဉာဏ်နဲ့ ဒိဋ္ဌိ မြတ်ဖို့ ဟောပါတယ်။ အသိလေးနဲ့ မြတ်ဖို့ ပြောတာပါနော်။ တကယ် မြတ်တာကတော့ သောတာပန်ဖြစ်မှ ပြတ်မှာပေါ့။

တဏှာနဲ့ မာနသာမက ကိလေသာတွေအားလုံး၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေအားလုံးဟာလည်း ဒိဋ္ဌိကို အခြေခံပြီးတော့ ဖြစ်ကြ တာချည်းပါပဲ။ အထူးသဖြင့် အပါယ်ကျစေနိုင်တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ ဟာ ဒိဋ္ဌိကြောင့် ဖြစ်ကြရတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒိဋ္ဌိကိလေသာကို အမြတ် ပြတ် ပယ်သတ်နိုင်ရင် သုဂတိသံသရာတွေက မလွတ်သေးတောင်

www.burmeseclassic.com

အပါယ်သံသရာကတော့ သေချာပေါက် လွတ်မြောက်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို ပထမဆုံး စမြင်တဲ့ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒိဋ္ဌိကိလေသာကို သောတာပတ္တိမဂ်နဲ့ အမြစ်ဖြတ် ပယ်သတ်နိုင်လို့ မြင်တာပါ။

အဲဒီတော့ ဒိဋ္ဌိ၊ တဏှာ၊ မာနကို အများပြောနေကျ အတွဲနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိလို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ သုံးမျိုးကို ပပဉ္စတရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပပဉ္စတရား သုံးပါးဆိုတာ ကြားဖူးကြမှာပါနော်။

ပပဉ္စဆိုတာ ချဲ့ထွင်တဲ့တရားပါပဲ။ အပြည့်အစုံပြောလိုက်လို့ ရှိရင်တော့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကို ချဲ့ထွင်တတ်တဲ့တရား၊ သံသရာနယ်ချဲ့တရားပေါ့။ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ သုံးပါးကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပပဉ္စတရား၊ သံသရာနယ်ချဲ့တရားလို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဒီ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ သုံးပါးသာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘဝခန္ဓာ အသစ်တွေ ထပ်ထပ်ပြီးတော့ ဖြစ်ရမယ်။ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲကနေ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး။ ဘဝတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရရနေတယ်ဆိုတာ ဒီ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ သုံးပါးကြောင့် ရနေတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က တဏှာမာနဒိဋ္ဌိ သုံးပါးကို ပပဉ္စတရားသုံးပါး ဆိုပြီးတော့ မိန့်ကြားတော်မူထားပါတယ်။ အဲဒီ ပပဉ္စတရား သုံးပါးလုံး ပယ်သတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်နော်။ 'ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့' လို့ ဆိုထားပေမယ့် 'ငါ့အစွဲ' တဏှာတစ်ခုတည်းကိုပဲ ပယ်သတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အစွဲရဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်တဲ့ 'ငါ့အစွဲ' ဒိဋ္ဌိကိုလည်း ပယ်သတ်ရမယ်။ ငါ့အစွဲကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ 'ငါ့မှငါ' မာနအစွဲကိုလည်း ပယ်သတ်ရမယ်။ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

ငါ့ကိုမချစ်ရင် ဒုက္ခငြိမ်းပြီ

အဲဒီသုံးပါးကလည်း ဘယ်အချိန်ကျမှ အပြည့်အစုံ ပယ်နိုင်လဲဆိုတော့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရမှ ပယ်နိုင်ပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်နေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ တဒင်္ဂတစ်ခဏအားဖြင့်တော့ ပယ်နိုင်တာပေါ့။

ငါဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိအစွဲကို သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရလို့ သောတာပန်ဖြစ်မှ ပယ်သတ်နိုင်ပါတယ်။ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ တဏှာအစွဲကိုတော့ သကဒါဝါမ်ပုဂ္ဂိုလ်က လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ အပေါ်မှာ ငါ့ဥစ္စာလို့ စွဲထားတဲ့တဏှာကို အားနည်းအောင်ပဲ လုပ်နိုင်သေးတယ်။ မပယ်သတ်နိုင်သေးပါဘူး။

အနာဂါမ်ဖြစ်သွားပြီ၊ အနာဂါမ်မဂ်ဉာဏ်ကို ရသွားပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ငါ့ဥစ္စာလို့ သိမ်းပိုက်တဲ့တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ပယ်သတ်နိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့

www.burmeseclassic.com

နောင်တော်ကြီး ဓမ္မဒူတ (ဓမ္မဒူတအရှင်ဆေကိန္ဒ) က သူ
ဟောတဲ့ တရားတစ်ပုဒ်မှာ ပြောဖူးတယ်။

‘ဦးဇင်းက ပုထုဇဉ်ကို သောတာပန်ဖြစ်အောင် မဟောပေး
နိုင်ဘူး။ သောတာပန်ကိုပဲ ပုထုဇဉ်ဖြစ်အောင် ဟောပေးနိုင်တယ်’တဲ့။

သောတာပန်အစစ်ကိုတော့ ပုထုဇဉ်ဖြစ်အောင် ဟောပေးလို့
မရတော့ဘူးနော်။ သောတာပန်အတုတွေကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ပြော
တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သောတာပန် မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ သောတာပန်
ဖြစ်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ထင်ရုံမကဘဲနဲ့ နှုတ်ကပါ ထုတ်
ဖော်ကြားဝါပြီးတော့ ပြောဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို

‘ဪ ငါ သောတာပန် မဖြစ်သေးပါလား။ ဒီအင်္ဂါ
ရပ်နဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဪ ငါပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတယ်။
ဒီအရည်အသွေးနဲ့ မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဪ
ငါ ပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတယ်’ ဆိုတာ သိသွားအောင် ပုထုဇဉ်ဆိုတာ
ဘယ်လို သောတာပန်ဆိုတာ ဘယ်လို အဲဒီလို သောတာပန် အရည်
အသွေးတွေကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာပြီးတော့ ဟောနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ
နော်။

ပြီးတော့ နောင်တော်ကြီးက ပြောသေးတယ်။ ‘ဦးဇင်း ဟော
လိုက်လို့ သောတာပန်ကနေ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သွားတဲ့သူတွေ မနည်းတော့
ဘူး’ တဲ့။ ဒါ တကယ် သောတာပန်အစစ် မဖြစ်လို့ပေါ့နော်။

အဲဒီလို သောတာပန်အစစ်က သောတာပတ္တိမဂ်လျှောသွား
တယ်။ သောတာပတ္တိဖိုလ် လျှောကျသွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သေသွားလို့ရှိရင် စုတိစိတ်ကျပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်

နက် အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်ကို ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်သေသွားလို့ရှိရင်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ဒိုင်းခနဲ
ရောက်မသွားသေးဘူး။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် သေသွားလို့ရှိရင်လည်း
နိဗ္ဗာန်ကို ဒိုင်းခနဲ ရောက်မသွားသေးဘူး။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာ
ဘဝ စတဲ့ ဘဝတစ်ခုခုကို ရောက်ရဦးမယ်။ အနာဂါမ်ကတော့ လူ့ဘဝ၊
နတ်ဘဝ မရောက်တော့ဘူးပေါ့။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်စုတေသွားပြီဆိုရင်တော့ ပရိနိဗ္ဗာနစုတိစိတ်
ကျတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်ကို ချက်ချင်းပဲ ရောက်သွား
ပါတယ်။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ကနေပြီးတော့ ဟောဒီ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကို
ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။ ရဟန္တာအရှင်မြတ် မျက်မှောက်
ပြုသွားတဲ့ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကလည်း ဘယ်တော့ဆို ဘယ်တော့
မှ မပျက်စီးတော့ပါဘူး။ ထာဝရ တည်မြဲသွားပါပြီ။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ဒိုင်းဆုံကြီးကို အပြီးအပိုင်ရရှိ
သွားပါပြီ။ အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ဒိုင်းဆုံကြီးကို အပြီးအပိုင်ရရှိသွားတာ
သာကြောင့်လဲဆိုရင် ‘ငါ့ကိုမချစ်လို့၊ ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကို ပယ်သတ်နိုင်
လို့၊ ‘ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါ့မုန်းသူ’ ဆိုတဲ့ တဏှာအစွဲတွေ
လုံးဝ မရှိတော့လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ပြန်ဆိုလိုက်ပါ။

နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်၊ ဆိုက်ရောက်လို့၊ ငါ့ကိုမချစ်နဲ့။

အချိန်၊ မီးဖိုပေါ်ထမင်းအိုး တင်လိုက်တဲ့အချိန်ကျတော့ 'အိုးဦး' အလှူ ဆိုပြီးတော့ ဦးဦးဖျားဖျား လှူပါတယ်။

အိုးဦးအလှူ ဘယ်လိုလှူသလဲဆိုတာတော့ ပြမထားပါဘူး။ တွေးကြည့်ရတာကတော့ ထမင်းချက်ခါနီး အိုးထဲဆန်ထည့်တဲ့အခါ ကိုယ်စားမယ့် ဆန်ထဲကနေ တချို့တစ်ဝက်ကို လှူဖို့ဆိုပြီးတော့ ဦးဦးဖျားဖျား ဖဲ့ချန်ထားတယ်လို့ ယူဆရတာပါပဲ။

ဆိုပါတော့၊ နို့ဆီဘူးသုံးလုံးချက်မယ်ဆိုရင် နို့ဆီဘူးတစ်လုံးကို တစ်ဆုပ်နှုန်းနဲ့ ဆန်လက်သုံးဆုပ် လှူဖို့ ဆိုပြီးတော့ သီးခြားလေး ခွဲထားလိုက်တယ်။ 'ဒါနပုံး' လို့နာမည်ပေးထားတဲ့ ဆန်ပုံးလေးထဲကို အဲဒီ ဆန်သုံးဆုပ် ထည့်ပြီးတော့ စုဆောင်းထားလိုက်တာပေါ့။

ဖျားလာတဲ့အခါ ချက်ဖို့ သံယာတွေလှူဖို့ ပြည့်စုံလာတဲ့အခါ ကျတော့မှ ချက်ပြီးတော့ လှူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ 'အိုးဦးအလှူ' ဆိုတာ အိုးထဲရောက်ပြီးသား ဆန်ထဲက ဦးဦးဖျားဖျားကို ဖယ်ထားပြီး တော့ လှူတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း သက်ရောက်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက မီးဖိုပေါ်က ထမင်းအိုး ချပြီးတဲ့နောက် ကျက်ပြီးသား ထမင်းထဲက ဦးဦးဖျားဖျားလေး ခူးခပ်ပြီးတော့ လှူ တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း သက်ရောက်ပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ အိမ်မှာ လည်းပဲ နေ့စဉ် ဒီလိုပဲ လှူနေကြတာပါပဲ။ ကိုယ်စားမယ့် ထမင်းအိုးထဲ က ဦးဦးဖျားဖျားလေး ခူးခပ်ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ကြွလာတဲ့ သံယာတော် တွေကို တစ်ဖွန်းတစ်ယောက်မ လောင်းလှူကြတယ်။ အဲဒါလည်း အိုးဦးအလှူပါပဲနော်။

အဲဒီတော့ ကိုယ် ထမင်းစားဖို့ချက်တဲ့ ဆန်ထဲက ဦးဦးဖျားဖျားလေးကို ဖဲ့ပြီးတော့ လှူတာလည်း အင်မတန် မွန်မြတ်ပါတယ်။ ကိုယ်စားမယ့်အထဲက လျော့စားမယ့်သဘောပေါ့။ ချက်ပြီးသား ထမင်းအိုးထဲက တစ်ဖွန်းတစ်ယောက်မ လှူတာလည်းပဲ မွန်မြတ်ပါတယ်။ ကိုယ်စားမယ့်ထမင်း လျော့စားပြီး လှူတဲ့သဘောမို့ သိပ်မွန် မြတ်ပါတယ်။

သံယာအများကြီးကို လောင်းရ၊ လှူရတာဆိုရင်တော့လည်း သီးသန့် ချက်ရမှာပေါ့နော်။ သီးသန့်ချက်တဲ့အပြင်ကို ကိုယ်စားမယ့် အထဲက ထပ်ပြီးတော့ လှူပါ။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ တတ်နိုင်တတ် နိုင်ပေါ့။ ဒါက အိုးဦးအလှူ။

အလှူငါးမျိုး မှတ်ကော မှတ်မိရဲ့လား။ ပထမဆုံးအလှူတ လယ်ဦးအလှူ၊ နောက်တစ်ခုက ကောက်ဦးအလှူ၊ နောက်တစ်ခုက တွဲဦးအလှူ၊ နောက်တစ်ခုက အိုးဦးအလှူ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ 'ခွက်ဦး' အလှူတဲ့။

ထမင်းစားတော့မယ်ဆိုပြီးတော့ ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ထမင်းခူးပြီးပြီဆိုလို့ရှိရင် ပန်းကန်ထဲမှာ ခူးပြီးသားထမင်းထဲက ဦးဦးဖျားဖျားလေးကိုလည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူပြီးမှ စားပါတယ်။ အဲဒါ တို 'ခွက်ဦး' အလှူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခုခေတ်စကားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ 'ပန်းကန်ဦးအလှူ' ပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ ခွက်ဦးအလှူ ဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ်စားဖို့ နူးထားတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲက ထမင်းကို မစားခင် ပတ်ဝန်းကျင် လှည့်ကြည့် လိုက်သေးတယ်။ 'အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များရှိသလား၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်

ဦးဦးဖျားဖျားလေးတွေ လျှူတော့ အကျိုးပေးတော့လည်း ဦးဦးဖျားဖျားလေးတွေ ပေးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် လယ်သမားက လယ်ဦးအလျှူတို့ ဘာတို့လျှူသလို၊ ကိုယ်ကလည်း ဆိုင်ဦးအလျှူတို့၊ လခဦးအလျှူတို့ လျှူဒါန်းရမှာပေါ့။ ဒါကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့စီးပွားရေးပေါ်မူတည်ပြီးတော့ ဉာဏ်နဲ့ ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ စဉ်းစားရမှာပေါ့။

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်တဲ့သူတွေအနေနဲ့ လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ခွင်လေးတစ်ခု တည့်သွားပြီဆိုရင် အလုပ်အဆင်ပြေတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ အဲဒီအလုပ်ကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ထဲက ဦးဦးဖျားဖျားလေးကို လျှူရမှာပေါ့။ ဒါဆို ဘယ်လောက်မွန်မြတ်လိုက်မလဲ၊ ဘယ်လောက် အကျိုးပေးကြီးကျယ်လိုက်မလဲ၊ အဲဒီ ဦးဦးဖျားဖျား ကုသိုလ်တွေရဲ့ ထောက်ပံ့ကူညီမှုကြောင့် ကိုယ်လုပ်သမျှ လုပ်ငန်းတွေလည်း တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပိုပိုပြီး အဆင်ပြေလာမှာပါပဲ။

အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ကြဘူး၊ အများအားဖြင့် လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ခွင်ကောင်းလေးတစ်ခု မိသွားပြီဆိုရင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်လိုက်စားလိုက် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နဲ့ အလကားအကျိုးမဲ့ ဖြန်းတီးပစ်လိုက်ကြတယ်။ ပိုက်ဆံလေးမရလိုက်နဲ့၊ အရက်ဘီယာဝိုင်းဖွဲ့ဖို့ မိန်းမအပျော်လိုက်စားဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေကြတယ်။ သဒ္ဓါဓာတ်ခံ အားနည်းသူတွေကို ပြောတာပါ။

သဒ္ဓါဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့သူတွေကတော့ အလုပ်လေးတစ်ခု အဆင်ပြေလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဦးဦးဖျားဖျားကို ဘုရားပြေးလျှူရတာနဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပြေးလျှူရတာနဲ့၊ မိဘ ပြေးလျှူရတာနဲ့၊ အလေး

အမြတ်ပြုထိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ပြေးလျှူရတာနဲ့ ဦးဦးဖျားဖျားကုသိုလ်တွေ ထူးထူးခြားခြား အများကြီး လုပ်ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာနဲ့ တွေ့ကြုံပြီး ဗုဒ္ဓအဆုံးအမကို အလျှံပယ်ရနေတဲ့ အခုလို အချိန်ကောင်း ခေတ်ကောင်းကြီးမှာ အဲဒီလို အသေးအမွှားက အစ အလေးထားပြီး ကုသိုလ်အနှစ် စုဆောင်းကြရပါမယ်။ ကုသိုလ် အခွင့်အလမ်းမှန်သမျှ ဘာကိုမှ လက်မလွတ်ပါစေနဲ့။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကုသိုလ်ယူရမလဲဆိုတာကိုပဲ အခွင့်ကောင်း ချောင်းနေပါ။

ဖေဖေအတွက် ဟင်းတစ်ဖတ်၊ မေမေအတွက် ဟင်းတစ်ဖတ်

ခွက်ဦးအလှူလို့ခေါ်တဲ့ ပန်းကန်ဦးအလှူကိုလည်း နေ့စဉ် ဝတ်ထားပြီးတော့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါတယ်။ နေ့တိုင်း ထမင်းစားနေတာ ဆိုတော့ မလုပ်ဖြစ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိပါဘူး။ သတိရှိဖို့နဲ့ အလေ့အကျင့် စွဲမြဲဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ မလုပ်ဖြစ်သေးခင်သာ ခက်သလို ထင်ရပေမယ့် လုပ်နေကျဖြစ်သွားရင်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ နေ့စဉ် လုပ်ဖြစ်သွားမှာပါ။

ထမင်းစားတဲ့အခါ ကိုယ်စားမယ့် ပန်းကန်ထဲ ထမင်းထည့် ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရှိမရှိ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရသေး တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ရှေ့နောက်ဝဲယာမှာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရှိနေရင် ကိုယ် မစားခင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို အရင်ဆုံး ဦးဦးဖျားဖျား လှူဒါန်းလိုက်ရ တယ်။ ကိုယ်စွမ်းနိုင်သလောက် ဦးဦးဖျားဖျား လှူဒါန်းပြီးမှ ကိုယ်က ဆက်စားပေါ့။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားရင်သာ မရှိတာပါ။ မိသားစုနဲ့ အတူဝိုင်းဖွဲ့စားရင်တော့ မိသားစုဆိုတဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က အနည်းဆုံးရှိနေတာပါ။ ကိုယ်နဲ့ ထမင်းအတူတူ တစ်ဝိုင်းတည်းစားတဲ့ မိဘတွေ၊ အစ်ကို အစ်မတွေ၊ ဦးကြီးဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီးဒေါ်လေး၊ အဘိုးအဘွားတွေဟာ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ အဲဒီ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဦးဦးဖျားဖျားလှူတဲ့အကျင့် စွဲမြဲအောင် လုပ်ထားရမှာပေါ့။

ဦးဇင်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက 'ထမင်းစားရင် မိဘကိုအရင်ဦးချ ပြီးမှ စားရမယ်' လို့ မိဘတွေကလည်း အမြဲဆုံးမတယ်။ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေကလည်း အမြဲဆုံးမတယ်။ ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုင်း ဆုံးမနေကျပါ။ တရားနာပရိသတ်များလည်း ဒီအဆုံးအမ ရဖူးကြတာချည်းပါ။

ထမင်းတစ်ဝိုင်း အတူတူ စားကြပြီဆိုရင် ကိုယ့်ထက် အသက် ကြီးတဲ့ မိဘ၊ အစ်ကိုအစ်မ စသည်ကို အရင်ဆုံး ဦးချပြီးမှ စားရတယ်။ မိဘရှိရင် မိဘ၊ အစ်ကို အစ်မ ရှိရင် အစ်ကို အစ်မပေါ့။ ဒါဟာ သူ တော်ကောင်းကျင့်ဝတ်ပဲ။

မိဘပန်းကန်ထဲ ထမင်းအရင်ခူးထည့်ပေးတာ၊ ဟင်းအရင် ခပ်ထည့်ပေးတာဟာ ဦးချတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အရင်ဦးချတာက ဒါနတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သီလပါ။ ဘာသီလလဲဆိုရင် စာမိတ္တ သီလပေါ့။

သီလက နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရတဲ့ ဝါရိတ္တသီလ(ရှောင်သီလ)ရယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

လက်ကျန်လှူပေမယ့်စိတ်ကျန်မဟုတ်ရင်
လက်ဦးအလှူပါပဲ

တစ်နေ့တော့ ပဉ္စဂ္ဂဒါယကာပုဏ္ဏားကြီးက အိမ်ဝကို ကျောပေးပြီးတော့ ထမင်းစားနေတယ်။ သူ ထမင်းမစားခင် ပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်လိုက်တော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မရှိဘူး။ မရှိတော့ သူဆက်ပြီးတော့ စားလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန် အိမ်ရှေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဆွမ်းခံကြွတယ်။ ဆွမ်းခံ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။

မြတ်စွာဘုရား အိမ်ရှေ့ဆွမ်းခံကြွတာကို ဆွမ်းခံရပ်နေတာကို ပုဏ္ဏားကြီးကတော့ ကျောပေးထားလို့ မမြင်ရဘူး။ ပုဏ္ဏားမကြီးကတော့ မြင်ရတယ်။ ပုဏ္ဏားမကြီးကတော့ ဟင်းတွေဘာတွေ ခူးခပ်ပေး၊ ယပ်တောင်လေး ဘာလေး ခပ်ပေးနဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးနေတာဆိုတော့ မြင်တာပေါ့။ မြင်ပေမယ့်ပုဉ္စဂ္ဂဒါယကာပုဏ္ဏားကြီးကို 'ဟိုမှာဘုရား ဆွမ်းခံကြွလာတယ်' လို့ မပြောဘူး။

ပြောလိုက်လို့ရှိရင် ပုဏ္ဏားကြီးက စားနေတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ လှူပစ်လိုက်လိမ့်မယ်။ ထမင်းအကုန်လုံး ဟင်းအကုန်လုံး လှူပစ်လိုက်

လို့ရှိရင် ငါ ထမင်းဟင်းထပ်ချက်နေရလိမ့်မယ်။ သူ ထမင်းဟင်းထပ်ချက်ရမှာစိုးလို့နော်။

မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတာ ပုဏ္ဏားကြီး မြင်လို့ ထမင်းတွေ အကုန်လုံး လှူပစ်လိုက်ရင် ငါ ထမင်း ထပ်ချက်နေရလိမ့်မယ်။ ငါ ထမင်း ထပ်မချက်ချင်တော့ဘူး။ ပျင်းတာနဲ့ ပုဏ္ဏားမကြီးက မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွလာတာကို မပြောဘူး။

မပြောရုံမကဘူး၊ ပုဏ္ဏားကြီး ဘေးက ဟင်းလေး ဘာလေး ငဲ့စောင်း ခပ်လိုက်လို့ရှိရင် မြင်သွားမှာစိုးလို့ဆိုပြီးတော့ အိမ်တံခါးဝကို သူခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ကွယ်ထားလိုက်သေးတယ်။ 'လပြည့်ဝန်းကြီးကို လက်နဲ့ ကာထားသလို' တဲ့။

အဲဒီလို ကွယ်ထားပြီး နည်းနည်းလေးကြာတော့ ခေါင်းလေးစောင်းပြီး မျက်စောင်းလေးထိုးကြည့်လိုက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားပြီလားလို့။

အိမ်အပေါက်ဝကို ခန္ဓာကိုယ်ကွယ်ပြီးတော့ ရပ်ထားတယ်ဆိုမှတော့ ဆွမ်းမလောင်းချင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မြတ်စွာဘုရား သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သဘောပေါက်ပြီးတော့များ ကြွမလားလို့ မျက်စောင်းလေးထိုးပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက ရပ်မြဲ ရပ်နေဆဲပဲ။

'ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား' လို့လည်း အကျယ်ကြီး မအော်ရဲဘူး။ အော်လိုက်လို့ရှိရင် ပုဏ္ဏားကြီး ကြားသွားမယ်။ ကြားသွားရင် ပုဏ္ဏားကြီးက ထမင်းတွေ လှူပစ်လိုက်မှာစိုးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ 'တန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား' လို့ ကျယ်ကျယ်မအော်ဘဲနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့

နေကြတဲ့ အသံကို ကြားဖူးတယ်။ သံယာတော်တွေ စာအံတဲ့အထဲက 'နာမရုပ်'၊ 'နာမ်ရုပ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကို သူတို့က ကြားဖူးထားတယ်။

ကြားဖူးရုံတွင်မကဘူး၊ အဲဒီ 'နာမရုပ်'၊ 'နာမ်တရား' ရုပ်တရားဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးပေါ်မှာလည်း ကြည်ညိုတဲ့စိတ်၊ နှစ်သက်တဲ့စိတ်၊ ဝမ်းမြောက်တဲ့စိတ်၊ အားရတဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဇနီးမောင်နှံ တရားရဖို့အတွက် 'နာမ်ရုပ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးပါအောင် ငါဟောမှုဖြစ်မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါဟာ အင်မတန် ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ 'ရုပ်နာမ်' လို့ ဟောမှ တရားရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်စွာဘုရားက 'ရုပ်နာမ်' လို့ တရားဟောပါတယ်။ ရုပ်နာမ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီးတော့ 'နာမ်ရုပ်' လို့ ဟောမှ တရားရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို 'နာမ်ရုပ်' လို့ တရားဟောပါတယ်။

ရုပ်နာမ်နဲ့ နာမ်ရုပ်နဲ့ ကွဲလား၊ မကွဲပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ် အတူတူပါပဲ။ စကားလုံး ရှေ့နောက်ထားပုံကွဲပါတယ်။ ဥပမာဆိုကြပါစို့။ လင်မယားနဲ့ ဇနီးခင်ပွန်းနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်း တူလား၊ ကွဲလား။

အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီး တရားဝင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကို 'လင်မယား' လို့ပြောတာနဲ့ 'ဇနီးခင်ပွန်း' လို့ပြောတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်းအတူတူပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လင်မယားဆိုရင် ယောက်ျားက ရှေ့က၊ မိန်းမက နောက်က။ ဇနီးခင်ပွန်းလို့ပြောလိုက်တော့ မိန်းမက ရှေ့က၊ ယောက်ျား

က နောက်က ဖြစ်သွားတယ်။ စကားလုံးအထားအသို့ ရှေ့နောက်ကွဲပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပါပဲ။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က လင်မယားလို့ ပြောမှ၊ လင်မယားဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးပြီးတော့ ဟောမှ တရားရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို 'လင်မယား' ဆိုတဲ့စကားလုံးသုံးပြီးတော့ တရားဟောပါတယ်။ ဇနီးခင်ပွန်း ဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးပြီး တရားဟောမှ တရားထူး တရားမြတ်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို 'ဇနီးခင်ပွန်း' လို့ သုံးနှုန်းပြီးတော့ တရားဟောပါတယ်။

ဒါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အရာပါပဲ။ 'ပညတ်၊ ပညတ်' ဆိုပြီးတော့ အထင်သေးလို့မရဘူး။ 'ပညတ်တွေပါ' တွာ၊ အလကားပါပဲ၊ အတူတူပါပဲ' ဒီလိုပြောလို့မရဘူး။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရုပ်နာမ်လို့မဟောတော့ဘဲနဲ့ နာမ်ရုပ်လို့ ဟောမယ်။ နာမ်ရုပ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး ပါတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ခွင့်ဆိုချက်ကလေးနဲ့ သူတို့ကို ဘိက္ခုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြမှုဖြစ်မယ် ဆိုပြီး တော့

သဗ္ဗသော နာမရူပသ္မိံ၊ ယဿ နတ္ထိ မမာယိတံ။
အသတာ စ န သောစတိ၊ သ ဝေ ဘိက္ခုတိ ဝုစ္စတိ။
အဲဒီ ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ဟောလိုက်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ငါ့ကိုချစ်မိလို့

‘သဗ္ဗသော နာမဇ္ဈပသ္မိ’ ဆိုတာက နာမ်တရား၊ ရုပ်တရား အားလုံးရဲ့အပေါ်မှာ၊ အများပြောနေကျအတိုင်း ပြောရရင်တော့ ရုပ် တရား၊ နာမ်တရားအားလုံးအပေါ်မှာပေါ့။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ဆိုတာကလည်း ပရမတ်စကားလုံးနဲ့ ပြောထားတာ၊ ရုပ်တရား၊ နာမ် တရားတွေ၊ တစ်နည်းပြောရင်တော့ သက်ရှိသက်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတွေပေါ့။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကိုပဲ သက်ရှိသက်မဲ့ သား၊ သမီး၊ ရွှေ့ ငွေ့ စသည်အားဖြင့် ပညတ်သတ်မှတ်ထားတာကိုး။

အဲဒီလို ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေရဲ့အပေါ်၊ သက်ရှိသက်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ‘ငါ’ ဆိုတဲ့အစွဲ၊ ‘ငါ့ဥစ္စာ’ ဆိုတဲ့အစွဲ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ၊ အဲဒီ သက်ရှိ သက်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတွေ ပျက်စီးသွားတဲ့အခါမှာ စိုးရိမ် ပူပန်မှု မဖြစ်တော့ပါဘူး။

အဲဒီလို ‘ငါ’၊ ‘ငါ့ဥစ္စာ’ ဆိုတဲ့ အစွဲ ကင်းနေတဲ့အတွက်ကြောင့် ရုပ်နာမ်တွေပျက်စီးသွားတဲ့အခါ၊ သက်ရှိသက်မဲ့တွေ ပျက်စီးသွားတဲ့ အခါ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မဖြစ်တော့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ‘ဘိက္ခု’ လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတရားလေး ဟောကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

နာမ်တရား၊ ရုပ်တရားတွေရဲ့အပေါ်မှာ ‘ငါ’၊ ‘ငါ့ဥစ္စာ’ လို့ စွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ စိတ်ပူလောင်မှု၊ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဆိုတာ ဖြစ်ရ ပါတယ်။

လူသားတွေ စိတ်ပူလောင်ကြတယ်၊ စိတ်ပင်ပန်းကြတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲကြတယ်ဆိုတာ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့အပေါ်၊ အများပြောနဲ့ ပြော ရရင် သက်ရှိ သက်မဲ့တွေရဲ့အပေါ်မှာ ‘ငါ’ ဆိုတဲ့အစွဲ၊ ‘ငါ့ဥစ္စာ’ ဆိုတဲ့ အစွဲရှိနေကြလို့ပါပဲ။

ငါ ဆိုတဲ့အစွဲကတော့ သိပ်မထင်ရှားဘူး။ လက်တွေ့ဘဝမှာ ထင်ရှားတာကတော့ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲ။ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေ၊ ငါ့မိတ်ဆွေ၊ ငါ့အပေါင်းအသင်း၊ ငါ့ရွှေ့ ငါ့ငွေ့၊ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ခြံ၊ ငါ့လုပ်ငန်း၊ ငါ့ကုမ္ပဏီ၊ အဲဒီလို ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲကတော့ ထင်ရှားပါတယ်။

အဲဒီအစွဲတွေကြောင့် စိတ်ပူလောင်မှု၊ စိတ်ပင်ပန်းမှု ဖြစ်နေ ကြရတာပါ။ ဒါကတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြစရာတောင် မလိုပါဘူးနော်။ ငါ့ဥစ္စာ ဆိုတဲ့ အစွဲကြောင့်၊ ‘ငါ့အစွဲ’ ကြောင့် စိတ်ပူလောင်ရတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားပြီးသားပါ။

ဆိုကြပါစို့၊ ကိုယ့်အိမ်က ခွေးနဲ့ သူများအိမ်က ခွေးနဲ့ ခွေးနှစ် တောင်ကိုက်တယ်ဆိုရင် ဘယ်ခွေးနိုင်စေချင်တုံး၊ ကိုယ့်အိမ်က ခွေးပဲ

www.burmeseclassic.com

နိုင်စေချင်တယ်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ။ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲကြောင့်၊ တရား
ခေါင်းစဉ်၊ တရားအဆုံးအမရဲ့ ခေါင်းစဉ်အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင်
'ငါ့ကို ချစ်မိလို့'။ ငါ့ခွေးဆိုတဲ့ အစွဲလေးကြောင့် ငါ့ခွေးကို နိုင်စေချင်
တယ်။ ဒါ 'ငါ့ကို ချစ်မိလို့' ပါပဲနော်။

အဲဒီတော့ တခြားတခြား ဥပမာတွေလည်း အများကြီး ပေး
လို့ ရတာပေါ့လေ။ ကျောင်းမှာ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ သူများသားသမီးနဲ့
ရန်ဖြစ်လို့ ကိုယ့်သားသမီးကို သူများသားသမီးက စလိုက်တယ်။ ချ
လိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာလား၊ ဝမ်းနည်းလား။ ဝမ်းနည်းတယ်။ စိတ်
ပျော်လား၊ စိတ်တိုလား။ စိတ်တိုတယ်။ ဘာကြောင့်တုံး။ ငါ့သားဆိုတဲ့
အစွဲလေးရှိလို့၊ ငါ့ကိုချစ်မိလို့။

သူများသားသမီးကို ကိုယ့်သားသမီးက ဆော်ထည့်လိုက်ရင်
တော့ ဝမ်းမသာဘူးလား။ ဝမ်းသာတယ်။ ဟိုကလည်း ကလေး၊ ဒီက
လည်း ကလေး။ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာနေရတာတုံး။ ငါ့သားဆိုတဲ့ အစွဲ
က ရှိနေတော့၊ ငါ့သား မထိဘူး။ သူများသားသမီးပဲ ထိတယ်ဆိုတော့
ဝမ်းသာတာပေါ့နော်။ ဒါလည်း ငါ့ကိုချစ်မိလို့ပါပဲ။

အဲဒီတော့ နောက်ဆုံးပေါ် ဥပမာလေးကိုပဲ ခပ်သုတ်သုတ်
ပေးကြတာပေါ့လေ။ ဦးဇင်းတို့ စက်တင်ဘာလ (၁၁)ရက်နေ့က ဘာ
ဖြစ်သွားတုံး။ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့က ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး
အဆောက်အအုံကြီးနှစ်ခုကို အကြမ်းဖက်သမားတွေက လေယာဉ်
နှစ်စီးနဲ့ တိုက်တဲ့အတွက် မီးလောင်ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ ဖြစ်စဉ်လေးကို အာရုံပြုထားပါ။ အဲဒီဖြစ်စဉ်မှာ အ
ဆောက်အအုံနှစ်ခုကို လေယာဉ်နှစ်စီးနဲ့ တိုက်တာရယ်။ အဆောက်

အအုံကြီး မီးလောင်တာရယ်၊ ပြိုကျသွားတာရယ်၊ စကားလုံးရှင်း
အောင် ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ တိုက်တာရယ်၊ လောင်တာရယ်၊ ပြိုတာ
ရယ်။ သုံးခု၊ အဲဒီ သုံးခုကို ကိုင်ပြီးတော့ ပြောကြရအောင်။

ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံနှစ်ခုကို လေယာဉ်
နှစ်စီး တိုက်သွားတာနဲ့ ကိုယ့်အိမ် ဘုရားစင်ပေါ်က ဖန်ခွက်ကို ကြောင်
က တိုက်သွားတာနဲ့ ဘယ်ဟာပိုပြီးတော့ စိတ်ပူလောင်တုံး။ စိတ်ပူ
လောင်တယ်ဆိုတော့ ဝေးနေသေးတယ်နော်။ အဆောက်အအုံ နှစ်ခု
ကို လေယာဉ်တိုက်တာနဲ့ ဖန်ခွက်ကို ကြောင်တိုက်တာ ဘယ်ဟာကို
စိတ်တိုတုံး။

ဖန်ခွက်ကို ကြောင်တိုက်တာ စိတ်တိုတယ်တဲ့။ ဟိုက ဒေါ်
လာ သန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကို တိုက်တာ၊
တိုယ့်ဖန်ခွက်က ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်းလောက်ပဲ တန်တဲ့ဖန်ခွက်၊
ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဖန်ခွက် တိုက်တာ စိတ်တိုနေရတာတုံး။ ငါ့ဖန်ခွက်
ဆိုတဲ့ အစွဲလေးက ရှိတာကိုးနော်။ ဟို အဆောက်အအုံကြီးနှစ်ခုကို
တော့ ငါ့ အဆောက်အအုံကြီးဆိုတဲ့ အစွဲရှိလား။ မရှိဘူး။ မရှိတော့
တိုက်သွားပေမယ့် ကိုယ့်ဖန်ခွက်ကို ကြောင်တိုက်သွားတာလောက်
စိတ်မတိုဘူး။

သူ့ အတိုင်းအတာနဲ့သူ နည်းနည်းပါးပါး တိုချင်တိုမှာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဖန်ခွက်ကို ကြောင်တိုက်တာလောက်တော့ စိတ်တိုမှုအင်အား
ဒေါသအင်အား မပြင်းထန်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ငါ့ကိုချစ်မိ
လို့၊ ဒီတရားရဲ့ခေါင်းစဉ်က 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' လို့တွင် မကဘူးနော်။
'ငါ့ကိုချစ်မိလို့' လို့လည်း နာမည်ပေးဖို့ကောင်းတယ်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီတော့ တိုက်တဲ့ကိစ္စပြီးပြီ လောင်တဲ့ကိစ္စ။ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်
ရေး အဆောက်အအုံကို မီးလောင်သွားတာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သွားခါနီး
ကိုယ့်ရဲ့အင်္ကျီကို အိမ်ကကောင်မလေးက မီးပူတိုက်တဲ့အခါ နမောနမဲ့
တိုက်မိလိုက်လို့ အင်္ကျီမီးကျွမ်းသွားတာ၊ အင်္ကျီမီးလောင်သွားတာ၊
ဘယ်ဟာက ပိုစိတ်တိုတဲ့။

အင်္ကျီမီးလောင်တာ ပိုစိတ်တိုတယ်။ အင်္ကျီက ဘယ်လောက်
တန်လိုတုံး၊ ထောင်ဂဏန်း သောင်းဂဏန်းပေါ့နော်။ ဟိုက ဒေါ်လာ
သန်းပေါင်းများစွာ၊ ဘီလျ်ပေါင်းများစွာ တန်တယ်။ ဘာကြောင့် ကိုယ့်
အင်္ကျီမီးလောင်ရတာ စိတ်တိုသလဲဆိုရင် ငါ့ကိုချစ်မိလို့ ငါ့အင်္ကျီဆိုတဲ့
အစွဲလေးရှိနေလို့ပေါ့။

တစ်ခါပြိုကျတဲ့ကိစ္စ၊ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ
နှစ်ခု၊ နှစ်ခုတွင်မကဘူးပေါ့နော်။ တခြားအဆောက်အအုံတွေလည်းပါ
တာပါပဲ။ အဲဒီအဆောက်အအုံကြီးတွေ ပြိုကျသွားတာရယ်၊ အိမ်က
ကိုယ့်သားသမီးလေးက ထမင်းစားပြီး ပန်းကန်ကိုင်ထားရင်းနဲ့ မတော်
တဆ ကျွဲသွားတာရယ်၊ ဘယ်ဟာက ပိုပြီးတော့ စိတ်တိုတုံး၊ ပန်းကန်
ကျတဲ့တာ စိတ်တိုတယ်။

ပန်းကန်က ဘယ်လောက်တန်သတုံး၊ ရာဂဏန်း ထောင်
ဂဏန်းပဲ တန်ပါတယ်။ သောင်းဂဏန်းတောင် မတန်ဘူးနော်။ တစ်
ချပ်ချင်းဆိုရင်။ တန်တဲ့ပန်းကန်လည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့လေ။ အဲဒီတော့
အလွန်ဆုံး သောင်းဂဏန်းလေးပေါ့။ ဟိုက ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများ
စွာတန်တဲ့ အဆောက်အအုံကြီး ပြိုကျတာ။

အဲဒီတော့ အဆောက်အအုံကြီး ပြိုကျတာကျတော့ စိတ်မတို

ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ပန်းကန်လေးကျတဲ့သွားတာကျတော့ စိတ်တိုတယ်၊ ‘လာ
စမ်း၊ နင် နမောနမဲ့’ ဆိုပြီးတော့ နားရင်းလေး သုံးလေးချက်လောက်
တော့ တီးလိုက်ဦးမှာနော်။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ငါ့ကိုချစ်မိလို့။

ဒါကြောင့် သောကမှန်သမျှဟာ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လူ၊
ငါ့ချစ်သူဆိုတဲ့ ‘ငါ့အစွဲ’ တွေကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မထင်ရှားဘူး
လား။ ထင်ရှားပါတယ်။ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လူ၊ ငါ့ချစ်သူဆိုတဲ့
အစွဲသာ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေ၊ အဲဒီလူ၊ အဲဒီချစ်သူတွေ
ဘယ်လိုပဲ ပျက်စီးပျက်စီး စိတ်ထဲမှာ ခံစားရပျံ့မလား။ မခံစားရဘူး။

ဒါကြောင့် ‘ငါ့’ကို ချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ သိပ်ကြောက်စရာ
တောင်းပါတယ်။ ‘ငါ့’ကို မချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကတော့ သိပ်နှစ်သက်စရာ
တောင်းပါတယ်။ ‘ငါ့’ကို မချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်များ အမြဲကိန်းအောင်နေ
ချင် ဘယ်လောက်များ စိတ်အေးချမ်းလို့ကံမလဲ၊ ဘယ်လောက်များ
စိတ်လွတ်လပ်လို့ကံမလဲ။

အချိန်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် အချိန်တိုင်း ‘ငါ့’ကို မချစ်မိ
အောင် ကြိုးစားရမှာပါပဲ။ ‘ငါ့ပစ္စည်း’၊ ‘ငါ့လူ’ ဆိုတဲ့ ‘ငါ့အစွဲ’ ကင်းရှင်း
နေတာဟာ ‘ငါ့’ကို မချစ်တာပါပဲ။ ‘ငါ့’ကို မချစ်တဲ့သူမှသာ စိတ်ချမ်း
သာမှု အစစ်ကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ငါ့စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် ငါ့ကို မချစ်မှု
ဖြစ်မှာပါ။ ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့ကွယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဇင်းတို့ကလေ ‘နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’
ဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေးကို သိပ်ကြိုက်တာပါပဲ။ ရှေးဆရာတော်ကြီးရဲ့
အဆုံးအမကတော့ ‘နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကိုမကြိုက်ပါနဲ့’ လို့ ဆိုထားပါ

တယ်။ ဦးဇင်းက မကြိုက်ပါနဲ့ဆိုတော့ နည်းနည်းလေး ရင့်သီးသလို များ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီးတော့ 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' လို့ ပြင်လိုက်တာပါ။

သက်မဲ့တွေအတွက် ပြောရင် သိပ်ပြဿနာမရှိပေမယ့် သက် ရှိတွေအတွက်ကျတော့ 'မကြိုက်ပါနဲ့' ဆိုတာထက် 'မချစ်ပါနဲ့' ဆိုတာ က ပိုပြီး အရာကျယ်ကျယ် ပြောလို့ကောင်းမလားလို့ပါ။

'ကြိုက်' ဆိုတော့ သမီးရည်းစားချင်း၊ ဇနီးခင်ပွန်းချင်းနဲ့ လောက်ပဲ သက်ဆိုင်သလို ဖြစ်နေလို့ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိကြသူအား လုံးနဲ့ သက်ဆိုင်အောင် 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' လို့ ဦးဇင်းတို့က သုံးနှုန်းလိုက် တာပါ။

အာရုံကို အာရုံအဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်မယ်ဆိုရင်တော့ 'ငါ့ကိုမကြိုက် ပါနဲ့' ဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေးက ပိုကောင်းပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ 'ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့လူဆိုတဲ့ အစွဲကင်းပါစေ'လို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တဲ့ 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' ဆိုတဲ့ အဆုံးအမ 'ငါ့ကို မကြိုက်ပါနဲ့' ဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေးက အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဆုံး အမလေးပါပဲ။ ဒီအဆုံးအမနဲ့ အဓိပ္ပာယ် တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂါထာအဆုံးအမကို ဆောင်ပုဒ်နှစ်ခုစီထားပါတယ်။ ဆို ကြည့်ရအောင်။

ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲသူသာ၊ စိတ်မှာပူလောင်သည်။

မစွဲမပူ၊ ငြိမ်းအေးသူ၊ ဘိက္ခုခေါ်တွင်သည်။

'မစွဲမပူ'၊ မစွဲလို့ရှိရင်တော့ မပူတော့ဘူး။ မစွဲလို့မပူတော့တဲ့ ငြိမ်းအေးသူကို ဘိက္ခု (ရဟန်း) လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဆောင်ပုဒ်မှာက တော့ 'သူ့ကာရန်နဲ့ ကိုက်အောင် ဆိုပြီးတော့ ဘိက္ခုလို့ သုံးထားတယ်။

တစ်ယောက်ချင်းဆိုရင်တော့ ဘိက္ခုပေါ့။

အဲဒီတော့ သာသနာကြီးနဲ့ကြုံတွေ့တဲ့အခိုက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဘိက္ခုလို့အခေါ်ခံရတာလောက် ဘာများဂုဏ်ယူစရာရှိတုံး။ အင် မတန် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတယ်နော်။ ဘိက္ခုဆိုတာက ဦးဇင်းတို့လို ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးတော့ သင်္ကန်းဝတ်ထား၊ သိမ်ဝင်ပြီး ကမ္မဝါစာဖတ် ထားတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကိုမှ ဘိက္ခုလို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။

သိမ်ဝင်ကမ္မဝါဖတ်ထားတဲ့ ရဟန်းကိုတော့ ဝိနည်းရဟန်းလို့ ခေါ်တာပေါ့။ တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့လည်း လူဝတ်ကြောင်အဝတ်ကို ဝတ်ထားပေမယ့် အခု ပဉ္စဂုဒါယကာပုဏ္ဏား ကြီးကို မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ဒေသနာတော်နဲ့အညီ သက်ရှိ သက်မဲ့ အရာအားလုံးရဲ့အပေါ်မှာ 'ငါ့ဥစ္စာ' ဆိုတဲ့အစွဲ မရှိဘူးဆိုရင်၊ 'ငါ့'တို့ မချစ်ဘူး၊ 'ငါ့'ကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် အဲဒီအခိုက်မှာ ဘိက္ခုလို့ခေါ်နိုင် ပါတယ်။

ရဟန်းက နှစ်မျိုးရှိတယ်။ လူဝတ်ရဟန်းရယ်၊ သင်္ကန်းဝတ် ရဟန်းရယ်။ သင်္ကန်းဝတ်ရဟန်းကတော့ ဝိနည်းရဟန်းဆိုတဲ့နာမည် ရော၊ သုတ္တန်ရဟန်းဆိုတဲ့ နာမည်ရော နာမည်နှစ်မျိုး ရနိုင်တာပေါ့။ သိမ်ဝင်ကမ္မဝါဖတ်ထားရင်တော့ ဝိနည်းရဟန်းဆိုတဲ့နာမည် ရပြီးပြီ။ ငါ့ကို မချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ် ရှိသွားပြီဆိုရင်တော့ သုတ္တန်ရဟန်းဆိုတဲ့ နာမည်လည်း ရသွားပြီ။

လူဝတ်ရဟန်းတွေကတော့ ဝိနည်းရဟန်းဆိုတဲ့နာမည် မရ တော့ဘူး။ သုတ္တန်ရဟန်းဆိုတဲ့ နာမည်တော့ ရနိုင်ပါတယ်။ ငါ့ကိုမချစ် တော့ဘူးဆိုရင်တော့ သုတ္တန်ရဟန်းဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်။ သုဿန်

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဘူးနော်။ သူတ္တန်၊ သူတ္တန်နည်းအရလို့ ဆိုလိုတာပေါ့၊ တစ်နည်း
ပြောရင်တော့ အကျင့်အရ ရဟန်းဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့
နော်။

အဲဒီတော့ တရားနာပရိသတ်များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိကျမဖြစ်
ချင်ဘူးလား။ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ကို
မချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ် ရအောင် လုပ်ရမယ်။ တိကျဖြစ်ချင်ရင် ‘ငါ့ပစ္စည်း’
‘ငါ့လူ’ လို့ စွဲလမ်းသိမ်းပိုက်တဲ့ ‘ငါ့’ အစွဲကို မချစ်ပါနဲ့။ ‘ငါ့’ အစွဲကို
မကြိုက်ပါနဲ့။ ‘ငါ့’ အစွဲ ကင်းပြတ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါ။

ငါ့အချစ်ဟာ အချစ်အားလုံးရဲ့ ရေသောက်မြစ်

ငါ့ကို မချစ်ရဘူး။ ငါ့ကိုမချစ်ရဘူးဆိုတော့ သူ့ကိုတော့ ချစ်ရ
ဇွာလား။ သူ့ကိုလည်း မချစ်ရဘူးနော်။ တချို့က ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့ဆိုတာ
ကို အဓိပ္ပာယ်ဘယ်လို ပေါက်သလဲဆိုတော့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့၊ သူတို့ပဲ
ချစ်ပါ’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ပါတယ်တဲ့။

အမှန်ကတော့ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ‘ငါ့’ကို ချစ်တာ
ပါပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်သားသမီး
တွေက လိမ္မာနေလို့ ကိုယ့်သားသမီးကြောင့် ကိုယ့်မှာ စိတ်ချမ်းသာလို့
ကိုယ့်မှာ ကောင်းကျိုးတွေရလို့ ချစ်တာပါ။ ‘ကောင်းကျိုး’ ဆိုတဲ့ နေရာ
မှာ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်မြင်ရတဲ့ ဟိုအကျိုး၊ ဒီအကျိုးကို မဆိုလိုပါ
ဘူး။ အနည်းဆုံး စိတ်ချမ်းသာမှုပေါ့။

ကိုယ့်သားသမီးတွေကို မြင်နေရလို့ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်တာနော်။ လိမ္မာနေတဲ့သားလေး၊ ချစ်စရာတွေကင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်တာဆိုတာ မပေါ်လွင်ဘူးလား။ ပေါ်လွင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' လို့ ဆိုလိုက်ရင် သက်ရှိအားလုံး၊ သက်မဲ့အားလုံး ဘယ်အရာကိုမှ မချစ်ဖို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းတို့ ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ စကားရပ်ထဲက မချစ်ပါနဲ့ဆိုတာက ဟိုလူ ဒီလူကို မချစ်ပါနဲ့လို့ မဆိုလိုဘူးနော်။

'ငါ' ဆိုတာ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လူ၊ ငါ့ချစ်သူ၊ တစ်နည်းပြောရင်တော့ ငါ့သက်ရှိ၊ ငါ့သက်မဲ့ဆိုတဲ့ 'ငါ့အစွဲ' လေးကို ပြောတာပါ။ 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' ဆိုတာ အဲဒီ ငါ့အစွဲလေးကို မချစ်ပါနဲ့လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီ ငါ့အစွဲလေးကို အကြောင်းပြုပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့ကိလေသာတွေကလည်း ဖြစ်လာတာပါ။ လူတစ်ယောက်ကို ငါ့လူ၊ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါခင်ရတဲ့သူလို့ စိတ်ထဲကနေ သတ်မှတ်လိုက်တာက ဒီငါ့အစွဲလေးပါပဲ။ အဲဒီငါ့အစွဲလေးကလည်း တဏှာပါပဲ။

ပြီးတော့မှ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်သွားတာတော့ ဒီငါ့အစွဲတဏှာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဆင့်ပွားဖြစ်လာတဲ့ တဏှာနော်။ အဲဒီတော့ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လူ၊ ငါ့ချစ်သူလို့ သိမ်းပိုက်တဲ့တဏှာအရင်ဆုံး ဖြစ်ပြီးမှ အဲဒီပစ္စည်းကို တွယ်တာတပ်မက်တယ်။ အဲဒီလူကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ တဏှာက နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာပါတယ်။

ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့လူလို့ သိမ်းပိုက်တဲ့တဏှာကြောင့် တဏှာတစ်ခုတည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါသတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့လူလို့ သတ်မှတ်တဲ့ တဏှာကြောင့် ဖြစ်တာပါပဲ။ ငါ့သားလို့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ တဏှာကြောင့် ငါ့သားကို ထိရင် မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့

ဒေါသဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ မာနတို့ ကူဿာ၊ မစ္ဆရိယတို့ အကုန်လုံးပါပဲ။ ကိလေသာစိတ်တွေ အကုန်လုံးဟာ ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကို မြစ်ဖျားခံလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုမချစ်တဲ့ စိတ်ရအောင် ကြိုးစားဖို့ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒီ ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ တရားလေး မြတ်စွာဘုရားလည်း ဟောလိုက်ရော၊ ဂါထာရဲ့ အဆုံးမှာ ပုဏ္ဏားကြီးနဲ့ ပုဏ္ဏေးမကြီး နှစ်ယောက် အနာဂါမိဖြစ်သွားကြပါတယ်။ အနာဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားနိုင်ကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံတို့ မိုးတိုးမတ်တတ် တရားဟော တရားနာနေတော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း ရောက်သာ မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ တရားနာကြတာပေါ့။ နာကြတော့ ဘေးအိမ်နီးချင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်လည်း ဒီတရားဒေသနာတော်က အတိုးရိသွားပါတယ်။ တချို့ သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ တချို့ သကဒါဂါမိ ဖြစ်တယ် စသည်အားဖြင့် တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရသွားကြတယ်။ တရားထူး တရားမြတ် မရဘူးပဲထားဦး။ ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေး ရလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘဝမှာ အထိုက်အလျောက်တော့ နေတတ်ထိုင်တတ်သွားပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အထိုက်အလျောက်တော့ နေသာထိုင်သာရှိသွားပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ 'နိဗ္ဗာန်လို ချင်ရင် ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' ဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေးကို အခု ကြားလိုက်ရတော့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေနဲ့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကို မပယ်သတ်နိုင်သေးတောင်မှ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ စိတ်မအေးချမ်း

သွားဘူးလား။ အေးချမ်းသွားတယ်။

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ။ နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့။ မှန်လို့က်တာ၊ ငါ့ကိုချစ်လို့၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လူ၊ ငါ့ချစ်သူဆိုတဲ့ အစွဲတွေရှိလို့ စိတ်တွေ ပူလောင်နေရတာပါလား။ စိတ်တွေ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေရတာပါလား။ ဒီ ငါ့အစွဲလေးသာ မရှိဘူးဆိုရင် အင်မတန် အေးချမ်းမှာပဲ။ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာမှာပဲ။ ဟုတ်လိုက်တာ၊ ဟုတ်လိုက်တာ’

အဲဒီတရားသဘောလေးကို သုတမယဉာဏ်နဲ့ သိခွင့်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ စိတ်ထဲက ပူန့်မှုတွေ အထိုက်အလျောက်တော့ လျော့သွားပါတယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ စိတ်အေးချမ်းသွားပါတယ်။ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ ကျင့်စဉ်လမ်းကလေးလည်း ပွင့်သွားပါတယ်။

တကယ်တမ်း ငါ့ကိုမချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ရမှားကတော့ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရမူပါပဲ။ မဂ်ဉာဏ်ဆိုတာက သူ့အလိုအလျောက် ရလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ် အားကောင်းမှ ရလာတာ။ ဒီတော့ ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်တာဟာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်အထိရောက်အောင် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်ပါလို့ ပြောလိုက်တာပါပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်လို့ ကိုယ်ရှုမှတ်ဆဲ အာရုံလေးတစ်ခုရဲ့ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက် သဘောသဘာဝကို သိသွားတယ်ဆိုရင် အဲဒီ သိလိုက်တဲ့ ရုပ်နာမ်အာရုံကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ငါ့ကို ချစ်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပါဦးမလား။ မဖြစ်တော့ဘူး။

ဖြစ်ပျက်မြင်ရင်ငါ့ကိုမချစ်တော့ဘူး

ဆိုပါတော့၊ မြင်နေတဲ့အဆင်းလေးတစ်ခုကို ‘မြင်တယ် မြင်တယ်’ လို့ ရှုမှတ်လိုက်တယ်။ မြင်တယ်မြင်တယ်လို့ မှတ်မှ မှန်တယ်လို့ မဆိုပါဘူးနော်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မြင်ရင် မြင်တယ်လို့ မှတ်တယ်၊ တချို့ကလည်း မြင်တဲ့ဟာကို ရုပ်လို့မှတ်တာ ရှိတယ်၊ နာမ်လို့မှတ်တာ ရှိတယ်၊ ရုပ်နာမ်လို့မှတ်တာရှိတယ်၊ တချို့လည်း ဖြစ်ပျက်လို့မှတ်တာ ရှိတယ်။

မြင်တယ်လို့ပဲ မှတ်မှတ်၊ ရုပ်နာမ်လို့ပဲ မှတ်မှတ်၊ ဖြစ်ပျက်လို့ပဲ မှတ်မှတ်၊ ပျက်ပျက်လို့ပဲမှတ်မှတ်၊ မှတ်ချင်သလိုမှတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှ မမှတ်ဘဲနဲ့ မြင်တဲ့အာရုံ၊ မြင်တဲ့သဘောကို ကြည့်ရုံပဲကြည့်နေနေ၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ မြင်တဲ့သဘောလေးကို သိနေဖို့ပါပဲ။

မြင်တဲ့အဆင်းလေးကို မြင်တယ်လို့ မှတ်နေတဲ့အခိုက်မှာ မြင်တဲ့သဘောလေးကို သေချာသိအောင် ကြည့်နေရမယ်။ မြင်တဲ့

သဘောလေးကို သေချာသိအောင်ကြည့်ဆိုတော့ တချို့ယောဂီများက မြင်စရာ အဆင်းလေး ထင်ရှားမယ်၊ တချို့ယောဂီများကလည်း မြင် တတ်တဲ့ မျက်စိပသာဒလေး ထင်ရှားမယ်၊ တချို့ယောဂီများကလည်း အဆင်းနဲ့ မျက်စိနဲ့ ဆုံလိုက်လို့ ပေါ်လာတဲ့ မြင်သိစိတ်လေး ထင်ရှား မယ်။

တစ်ခုခု ထင်ရှားတတ်ပါတယ်၊ တချို့လည်း နှစ်ခု၊ တချို့ လည်း သုံးခုလုံးတစ်ပြိုင်နက်ထင်ရှားရင် ထင်ရှားမယ်ပေါ့။ ဉာဏ်အား မကောင်းသေးဘူးဆိုရင်တော့ တစ်ခုခု ထင်ရှားတတ်ပါတယ်။

အဆင်းထင်ရှားရင်လည်း အဆင်းလေးမှာပဲ စိတ်ကို ကပ် ထားပြီးတော့ 'မြင်တယ်' လို့ မှတ်နေပါ။ မျက်စိလေး ဘယ်မှာလဲ လိုက်ရှာမနေနဲ့၊ မျက်စိပသာဒ ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း 'ဟောဒီ နေရာလေးက မြင်နေတာပဲ' ဆိုပြီးတော့ မြင်နေတဲ့သဘောလေးကို သိမယ်။ အဲဒါလေးကိုပဲ သိနေပြီးတော့ 'မြင်တယ်' လို့မှတ်၊ မြင်သိစိတ် လေး ထင်ရှားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မြင်သိစိတ်ကလေးကိုပဲ ကြည့်ပြီး တော့ မြင်တယ်လို့ မှတ်နေပါ။

မှတ်အားတွေ ကောင်းလို့ သတိသမာဓိဉာဏ်အားတွေ ကောင်းသွားပြီဆိုရင် တစ်ခုမြင်နေတာကနေ နှစ်ခု၊ နှစ်ခုမြင်နေတာ ကနေ သုံးခုမြင်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီထက် ဉာဏ်အားကောင်းလာ ပြီဆိုရင်တော့ အဆင်းရယ်၊ မျက်စိပသာဒရယ်၊ မြင်သိစိတ်ရယ်အပြင် ဒီသုံးမျိုးလေးကို 'မြင်တယ် မြင်တယ်' လို့ မှတ်နေတဲ့ မှတ်သိစိတ် ကလေးရယ်ကိုပါ သိသွားပါလိမ့်မယ်။ လေးမျိုးသိသွားမှာပေါ့နော်။

အဲဒီလေးမျိုးကလည်း တစ်ခုကြောင့် တစ်ခုဖြစ်နေတာ၊ အ

ဆင်းလေးရှိလို့လည်းပဲ မြင်သိစိတ်ကဖြစ်နေတာ၊ မြင်သိစိတ်ကလေး ရှိနေလို့လည်းပဲ မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်နေတာ၊ ကြည့် ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးရှိလို့လည်းပဲ ဒီအဆင်းလေးကို မြင်ရတာ။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ရုပ်ကြောင့် နာမ်ဖြစ်နေတယ်၊ နာမ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်နေတယ်။ ရုပ်ကြောင့် ရုပ်နာမ်ဖြစ်နေတယ်၊ နာမ်ကြောင့် ရုပ် နာမ်ဖြစ်နေတယ်၊ ရုပ်နာမ်ကြောင့် ရုပ်နာမ်ဖြစ်နေတယ် စသည်အား ဖြင့် အကြောင်းအကျိုးလေးတွေ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ်။

ဒီထက် ဉာဏ်အားကောင်းလာလို့ရှိရင်တော့ အဲဒီအကြောင်း အကျိုးနဲ့တကွ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေအားလုံး ဖြစ်ပြီး ပျက်နေကြ တာပဲဆိုပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်သဘောလေးတွေ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ်။

ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ဉာဏ်တွေ အားကောင်းသထက်အားကောင်း လာပြီဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားလို့ မမြဲပါလား၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံနေရလို့ မကောင်းပါလား၊ ဖြစ်တာကိုလည်း မဖြစ် အောင်၊ ပျက်တာကိုလည်း မပျက်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်လည်း မပျက်အောင်၊ ပျက်ပြီးတဲ့နောက်လည်း ထပ်မဖြစ်အောင် ကိုယ့်အလို အတိုင်း လုပ်လို့မရ၊ သူ့သဘောသူ့ဆောင်ပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်နေလို့ မပိုင်ပါလား ဆိုတဲ့ ဉာဏ်တွေလည်း ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

မမြဲဘူးလို့ မြင်တဲ့ဉာဏ်ကို အနိစ္စလက္ခဏာဉာဏ်၊ မကောင်း ဘူးလို့ မြင်တဲ့ဉာဏ်ကို ဒုက္ခလက္ခဏာဉာဏ်၊ မပိုင်ဘူးလို့ မြင်တဲ့ဉာဏ် တို့ အနတ္တလက္ခဏာဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီ 'အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ - မမြဲ၊ မကောင်း၊ မပိုင်' ဆိုတဲ့ သတ္တဇာသုံးပါးကို မြင်တဲ့ဉာဏ်တွေ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ်၊ တစ်

www.burmeseclassic.com

'တေးတယ်' စသည်အားဖြင့်ပေါ်နေ၏။ ဒါ မိမိတို့ ဆရာသမားများက လည်း ညွှန်ကြားထားပြီးသားဆိုတော့ ရှုနည်းကတော့ သိပ်အသေးစိတ် ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဦးဇင်းရဲ့ တခြားတရားတွေ၊ တခြားစာအုပ်တွေမှာလည်း ပါပြီးသားပါပဲ။

အဲဒီတော့ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုမချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ အားကောင်းလာမှာပါပဲ။ ဝိပဿနာဆိုတာကတော့ အထွတ်အထိပ်အနေနဲ့ ပြောတာပေါ့။ အသေချာဆုံး အကောင်းဆုံးအနေနဲ့ ပြောတာပါ။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ အလုပ်တွေ၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ တရားဟော၊ တရားနာစတဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေကလည်း ငါ့ကိုမချစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ ဖြစ်စေနိုင်တာပါပဲ။

ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ဥစ္စာလို့ စွဲလမ်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒါနကောင်းမှု ပြုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်ကနေ အာလယပြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒါနကောင်းမှု ပြုနေခြင်းအားဖြင့် ငါ့ဥစ္စာ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲကိုလည်း ဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ ပယ်သတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါနကောင်းမှု ပြုခြင်းအားဖြင့်လည်း ငါ့ကိုမချစ်တဲ့စိတ် ရအောင် ကြီးစားရမယ်။

သီလကောင်းမှု ပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ငါ့ကို မချစ်တဲ့စိတ် သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ ရတာပါပဲ။ ခြင်ကိုက်လာလို့ ခြင်ကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုချစ်လို့ ရိုက်တာပါ။ 'ငါ့လက်မောင်းကို ကိုက်တယ်၊ ငါ့သွေးတွေ စုပ်တယ်' ဆိုပြီးတော့ 'ငါ့လက်မောင်း၊' 'ငါ့သွေး'

ဆိုတဲ့ ငါ့အစွဲကြောင့် ခြင်ကို ရိုက်ဖြစ်တာနော်။

အဲဒီတော့ သီလမလိုဘူး ဆိုတာလည်း ငါ့ကို ချစ်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သီလကို လုံအောင်စောင့်ထိန်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်တွေ ပါးပါးသွားပါမယ်။ ကျန်တဲ့ သီလတွေ၊ တခြား သိက္ခာပုဒ်တွေလည်း နည်းတူပဲပေါ့။

သမထကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်းပဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ်အားသန်ရာ အာရုံလေးတစ်ခုခုမှာ စိတ်ကလေး စွဲစွဲမြဲမြဲ တည်အောင်ထားတယ်ဆိုရင် မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ အာရုံတွေနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ငါ့ကို ချစ်တဲ့စိတ် မပေါ်တော့ပါဘူး။

သမထဆိုတာက အာရုံကို ရှောင်တဲ့သဘောရှိတယ်။ မြင်တဲ့စိတ်ကို မြင်ကာမျှနဲ့ရပ်ထားပြီးတော့ မြင်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ မတွေးဆတာဘဲနဲ့ ကိုယ်ထားနေကျအာရုံမှာ စိတ်ကိုထားလိုက်တယ်။

ဥပမာ - ဝင်လေထွက်လေကို သမထပုံစံနဲ့ ရှုနေတဲ့သူကလည်း ကိုယ့်ဝင်လေထွက်လေလေးကိုပဲ ရှုမှတ်နေလိုက်တယ်။ ဂုဏ်ဆော်ပွားနေတဲ့သူကလည်း ဘာမြင်မြင်၊ ဘာကြားကြား ကိုယ့်ဂုဏ်ဆော်လေးပဲ ပွားနေတယ်။ မေတ္တာပို့နေကျသူကလည်း ဘာမြင်မြင်၊ ဘာကြားကြား မေတ္တာလေးပဲ ပို့နေတယ်။ ကိုယ့် သမထအာရုံလေးနဲ့ ဆိုတော့ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ ကြုံသမျှ၊ ဆုံသမျှ အာရုံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့အစွဲ မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် သမထကမ္မဋ္ဌာန်းကို မိမိနှစ်သက်ရာ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ သုံးလေးခု ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်နေခြင်းဟာလည်း ငါ့ကို မချစ်တဲ့စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ရင်တောက်

www.burmeseclassic.com

ငါ့စီးပွား၊ ငါ့အတွက်၊ ငါ့ဖို့ဆိုတဲ့ ဒီလို 'ငါ့စိတ်ဓာတ်' မျိုးလည်း မရှိပါစေနဲ့။

ပင်မအနေနဲ့ကတော့ ခုန ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲနဲ့ သဘောချင်း အတူတူပါပဲ။ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့အစွဲ ရှိလို့လည်း ငါ့အကျိုး ငါ့စီးပွားဖြစ်ရင်ပြီးရော၊ ငါ့အတွက်၊ ငါ့ဖို့ ကျန်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်လာတာပါ။

ဒါကြောင့် စီးပွားရေးပဲလုပ်လုပ်၊ လူမှုရေးပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာသာရေးပဲလုပ်လုပ်၊ သာသနာရေးပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာအရေးကိစ္စတွေကိုပဲ လုပ်လုပ် ငါ့အတွက်ကောင်းရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မမွေးမြူပါနဲ့။ ဒီ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ယူပြီးတော့ 'ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့' အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးလို့ရပါတယ်။

စီးပွားရှာတယ်ဆိုမှတော့ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်အစွန်း ကျန်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲပေါ့။ အမြတ်မကျန်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်သူမှ စီးပွားရေးလုပ်ကြမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကိုပဲ ယူကြရမယ်။

ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့အကျိုးအမြတ်ထက် ပိုပြီးတော့ ယူတယ်ဆိုရင် ဒါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ ဖြစ်သွားပြီ။ အမြတ်ကြီးစားတာ ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒါကို စာထဲမှာ မိစ္ဆာဇီဝလို့ ဆိုထားပါတယ်။

ပစ္စည်းဝတ္ထုဘယ်လောက်ပဲ သန့်စင်သန့်စင် သူများဆီက အနုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြမ်းနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတင်းအဓမ္မ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့ အမြတ်အစွန်းထက် ယူလို့ရှိရင် မိစ္ဆာဇီဝ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုပါတော့၊ တစ်ရာပဲ အမြတ်ယူရမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာတစ်ခုကို တစ်ရာငါးဆယ်၊ နှစ်ရာအမြတ်ယူရောင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒါမိစ္ဆာဇီဝဖြစ်သွားတယ်နော်။

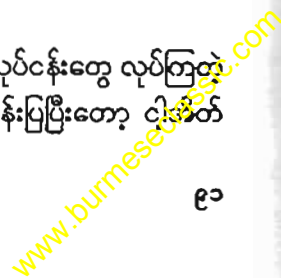
ဒါကြောင့် 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' ဆိုတာ ငါ့အတွက် အမြတ်ကျန်ရင်ပြီးရောဆိုပြီးတော့ မတရားအမြတ်ကြီး စားတာကြီးလည်း မလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ပါနဲ့လို့ ဒီလိုလည်း အဓိပ္ပာယ်သတ်ရောက်ပါတယ်။

ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့ အမြတ်ကတော့ ယူရမှာပေါ့နော်။ ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့အမြတ် ယူထားပါရက်နဲ့ ဈေးသည်အများစုကတော့ ဘယ်လိုပြောတတ်ကြတုံး။ 'အရင်းအတိုင်းပဲ ပေးလိုက်ပါတယ်' တဲ့။ ပြောတတ်တယ်နော်။ တချို့ဆိုရင် 'ကျွန်မ အရင်းတောင် မကျန်ဘူး' လို့ ပြောတတ်ကြပါသေးတယ်။

အရင်းတောင် မကျန်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်သူမှ ရောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အဲဒီတော့ ယူသင့်ယူထိုက်တဲ့ အမြတ်အစွန်းလေးတော့ လှပါ။ ဒါပေမဲ့ တရားလွန်အမြတ်ကြီးစားတော့ မဖြစ်စေနဲ့။ ဒါလည်းပဲ 'ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့' စကားရပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပါပဲ။

အများအကျိုးပြု လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြတဲ့အခါမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ငါ့အကျိုး၊ ငါ့စီးပွားဖြစ်ဖို့၊ ငါ့အတွက်၊ ငါ့ဖို့ကျန်ဖို့၊ ငါ့အိတ်ဖောင်းဖို့ဆိုတဲ့ ဒီလိုစိတ်မျိုးနဲ့ မလုပ်ကြရဘူး။

လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြတဲ့ အခါမှာလည်း တချို့က အများအကျိုးကို ဝန်းပြုပြီးတော့ ငါ့အိတ်

ဖောင်းဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ကြတာလည်း ရှိတယ်နော်။ အိတ်
ဖောင်းရင် စိတ်ပြောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်။ အိတ်ဖောင်း
ရင်လည်း စိတ်ပြောင်းတတ်သလို အိတ်ဖောင်းချင်ရင်လည်း စိတ်
ပြောင်းတတ်ပါတယ်။

‘ငါ့အိတ်ဖောင်းဖို့’ ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေး ဝင်လာပြီဆိုတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် သူတော်ကောင်းစိတ်တွေ ပျောက်ပြီတော့ မသူတော်စိတ်
တွေ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။

‘ငါ့အိတ်ဖောင်းရင် ပြီးရော၊ နိုးနိုးအကုသိုလ်မကလို့၊ မဟာ
အကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှယ်အကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်’

‘ဘုရားပစ္စည်းသော၊ ဘုန်းကြီးပစ္စည်းသော နားမလည်ဘူး။
တို့ကတော့ စားရမှာပဲ၊ ဝါးမှာပဲ’ ဆိုတဲ့ သူ့ယုတ်မာစိတ်ဓာတ်၊ အောက်
တန်းစားစိတ်ဓာတ်တွေဟာ ‘ငါ့အကျိုး’၊ ‘ငါ့စီးပွား’ ဆိုတဲ့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့
စိတ် ထုထည်ကြီးမားလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာပါ။

အထူးသဖြင့်တော့ အများအကျိုးပြု၊ အများနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့
လူမှုရေး၊ သာသနာရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီ ငါ့ကိုမချစ်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။

ဒါလောက်ပြောလိုက်ရင်တော့ တရားနာပရိသတ်အပေါင်း
သူတော်ကောင်းတို့ ချဲ့ထွင်ပြီး သဘောပေါက်မှာပါနော်။ ပြောရင်းနဲ့
ခေါင်းထဲပေါ်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။
ဒါ သင်ခန်းစာယူဖို့ပါ။ သူများ အတင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းက အမှုဆောင် လူကြီးတစ်
ယောက် တစ်ခါတော့ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ကော်ဇောတစ်ချပ်

လက်ဖွဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒါ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးက ညရောက်တော့
လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေးကြ၊ စာရင်းတွေပြုစုကြပေါ့။

ပြုစုကြတော့ အဲဒီ ကော်ဇောလိပ်ကြီး ဖြန့်လည်းကြည့်လိုက်
ရော၊ ကော်ဇောလိပ်ရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာ သူ လူကြီးလုပ်တဲ့ အဲဒီ
ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ နာမည် ထိုးတာတာတွေ ရတယ်တဲ့၊ ကဲ ဘယ်လို
လုပ် ရောက်သွားတာတုံး။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ အသေးစိတ်
မပြောပါရစေနဲ့။

အဲဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကော်ဇောက အမှုဆောင် လူကြီး
အိမ်ရောက်၊ အဲဒီ အမှုဆောင်လူကြီးက အဲဒီ ကော်ဇောမှာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းနာမည်ထိုးထားတာ သေချာမကြည့်ဘဲနဲ့ မင်္ဂလာဆောင် သွား
သက်ဖွဲ့လိုက်တော့ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း ဖြစ်ရတာပေါ့။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းက ပစ္စည်းကို အမှုဆောင်လူကြီး ခိုးထားတာ လူသိရှင်ကြား
ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက အင်ဂျင်နီယာ တစ်
ယောက်ကို သူ့ကွယ်ရာမှာ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေက ‘ဘုန်းကြီးတစ်မတ်’
လို့ ခေါ်ကြပါသတဲ့။ ဘာလို့ခေါ်ကြတာလဲ မေးကြည့်တော့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတွေမှာ သူ့တာဝန်ယူပြီး ကျောင်းဆောက်တဲ့အခါ ကျောင်း
ဒတာ၊ ကျောင်းအစ်မတွေကို စာရင်းလိမ်တင်၊ ကုန်ကျစရိတ် ပြောပြီး
သူ့အိတ်ထဲထည့်တာ၊ အကြံအဖန်လုပ် ခွင့်ရှိတာက သိပ်လွန်ကဲလွန်း
လို့တဲ့။ ကျောင်းဒတာ၊ ကျောင်းအစ်မက ဘုန်းကြီးကို တစ်ကျပ်လျှင်
ဘုန်းကြီးဆီ တစ်မတ်ပဲရောက်ပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲ သုံးမတ်ရောက်သွား
လို့ သူ့ကို ‘ဘုန်းကြီးတစ်မတ်’ လို့ ခေါ်တာတဲ့။

ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ မကိုက်တိုင်း အပြစ်တင်တဲ့ရဲ့တာမျိုး၊ ရန်ငြိုးဖို့ အမှန်းကြီး တာမျိုး မဖြစ်ဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်။

နေရာတကာမှာ 'ငါ့အယူအဆမှ အမှန်၊ ငါ့ဆန္ဒမှ အမှန်' ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးရှိနေရင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာမှု မရနိုင် ပါဘူး။ အမြဲစိတ်ဆင်းရဲနေရမှာပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း သဟဇာတ မဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အပစ်ပယ်ခံရပြီး အထီးကျန် ဝေဒနာကို အကျဉ်းတန်ခွာ ခံစားရင်း ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့နဲ့ ဘဝနိဂုံး ချုပ်ရတတ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ကိုယ့်ဘက်ကိုပဲ အမြဲယက်တွေးတတ်တဲ့ 'လိပ်စိတ် ဓာတ်' မျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ပါ။ စိတ်လျှော့မှ စိတ်လျော့မယ်။ စိတ်လျော့မှ စိတ်ပေါ့ပြီး လွတ်လပ်အေးချမ်းမယ်။ သာယာပျော်ရွှင် မယ်။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်

'ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့' ဆိုတာ 'ငါ့ဆန္ဒမှ အမှန်၊ ငါ့အကြံမှ အကောင်း' ဆိုတဲ့ အတ္တစွဲကြီးမားတဲ့စိတ်မျိုး လုံးဝ မမွေးမြူပါနဲ့' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးလည်း ယူဆလို့ ရပါတယ်။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုး ယူဆပြီး အဲဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့အညီ လိုက်နာကျင့်သုံးလို့ရပါတယ်။ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်တဲ့ အဆုံးအမလေးလဲနော် ဦးစင်းတော့ သိပ် ကြိုက်တာပဲ

'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' ဆိုတဲ့ စကားရပ်က အဓိပ္ပာယ်တွေ အများ ကြီး ယူလို့ရပါတယ်။ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တွေ ကြုံရင် ကြုံလာသလို အခြေအနေ အချိန်အခါအားလျော်စွာ 'ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့' ဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေးကို ကိုယ်ဉာဏ်ရှိသလို ချဲ့ထွင်အသုံးပြုပြီးတော့

လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ငါ့ဆန္ဒ၊ ငါ့အယူအဆ၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မှန်တယ် ဆိုတဲ့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်မျိုးကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ သူ့ဆန္ဒ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒ နှစ်ဖက်မျှအောင် ကြည့်တတ်တဲ့စိတ်မျိုး မွေးရမှာ ပေါ့။

ငါ့အတွက် အကျိုးရှိရင်ပြီးရော၊ ငါ့အိတ်ဖောင်းရင်ပြီးရော ဆိုတဲ့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်မျိုးကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ တိုယ့်ကြောင့် သူ့အကျိုးစီးပွား မထိခိုက်အောင်၊ မသမာတဲ့ စီးပွားတိုး နည်းတွေနဲ့ ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ် မတိုးအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင် ရမ္မာပေါ့။

သက်ရှိသက်မဲ့ အာရုံတွေ၊ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှအာရုံတွေကို ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့လူလို့ သတ်မှတ်သိမ်းပိုက်တဲ့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ တွေ့ကြုံသမျှအာရုံတိုင်းကို ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ပဲလို့ သိမြင်နိုင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်လာအောင် သတိ ဝဋ္ဌာန်တရား လက်ကိုင်ထားရမှာပေါ့။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာဆရာမများ၏ကျေးဇူးတရားကို ဤတရားဖြင့်ကျေးဇူးသပ်ပါ၏

BURMESE
CLASSIC

ဒီနေ့ဟောတဲ့ တရားပွဲက ဦးဇင်းကို ငယ်စဉ်တုန်းက ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ဆရာမများကို ကျေးဇူးသပ်တဲ့အနေနဲ့ ဟောတဲ့တရားပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်စဉ်တုန်းက ဦးဇင်းတို့ တိုက်ရိုက် စာပေသင်ကြားပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ဆရာမတွေကိုရော၊ တိုက်ရိုက် ပညာသင်ကြား မပေးခဲ့သော်လည်း အထက(၁) မှာ ဦးဇင်းနေစဉ်တုန်းက တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေကိုရောပေါ့။

ဦးဇင်းကို တိုက်ရိုက်ပညာသင်ကြားပေးမှ ဦးဇင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ဆရာမ မဟုတ်ဘူး။ ဦးဇင်းကို တိုက်ရိုက် စာပေသင်ကြား မပေးပေမယ့် အထက(၁)မှာ ဦးဇင်းနေစဉ်တုန်းက အထက(၁)မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ဦးဇင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။

အဲဒီ ဆရာ ဆရာမတွေသာ မရှိဘူးဆိုရင် အထက(၁)ဆို တာလည်း မရှိနိုင်ဘူး။ အထက(၁)ဆိုတဲ့ ကျောင်းလုပ်ငန်းတစ်ခု လည်ပတ်ရပ်တည်ဖို့အတွက် ဦးဇင်းကို သင်ကြားပေးခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ နှိုင်းပဲ မဖြစ်ပါဘူး။ တခြား ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ရှိရပါတယ်။

ဒါကြောင့် အထက(၁)မှာ ဦးဇင်းက ပညာသင်ကြားဖို့ဆိုတာ က တိုက်ရိုက်ပညာသင်ကြားမပေးတဲ့ ဆရာဆရာမတွေလည်း ရှိနေ မှုဖြစ်တဲ့အတွက် ဦးဇင်း အထက(၁)မှာ နေစဉ်တုန်းက ဦးဇင်းကို တိုက်ရိုက် ပညာသင်ကြား မပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမများကလည်း ဦးဇင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေချည်းပါပဲ။

ဦးဇင်း ဒီကျောင်းမှာ မနေစဉ်တုန်းက ဆရာ ဆရာမများ ရော၊ ဦးဇင်း ဒီကျောင်းက ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဒီကျောင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ ဆရာ ဆရာမများရော ထိုနည်းတူပါပဲ။ အဲဒီ ဆရာ ဆရာမတွေ ရှိနေခဲ့လို့၊ ရှိနေကြလို့သာ အထက (၁)ကြီး တည်မြဲနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အထက(၁) တည်မြဲနေလို့ အခုလို တရားဓမ္မ ဟောကြားပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ဆရာမများကို တွေးဇူးဆပ်ခွင့် ရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ ဆရာမတွေပဲလား ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရေနံ ချောင်းမြို့မှာရှိတဲ့ မြို့သူ မြို့သားအားလုံးလည်းပဲ ဦးဇင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင် တွေချည်းပါပဲ။ ဦးဇင်းနဲ့ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ၊ ဦးဇင်း အပေါ် ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်စေ၊ ကျေးဇူးမပြုခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်စေ၊ တွေးဇူးရှင်တွေချည်းပါပဲ။

███
ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့

www.burmeseclassic.com

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရေနံချောင်းမြို့သူ မြို့သားတွေ ရှိနေလို့ သာ ရေနံချောင်းမြို့လေးလည်း ရှိပြီးတော့ ဦးဇင်းလည်း ရေနံချောင်း မြို့မှာ နေလို့ရတာ၊ ရေနံချောင်းမြို့မှာ ဦးဇင်း နေခွင့်ရခဲ့တာဟာ ရေနံချောင်း မြို့သူ မြို့သားတွေ ရှိနေလို့ နေခွင့်ရခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် ရေနံချောင်း မြို့သူ မြို့သားများအားလုံးဟာလည်း ဦးဇင်းရဲ့ ကျေးဇူး ရှင်တွေချည်းပါပဲ။

ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်းအပေါ်ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှိနေတဲ့ အထက (၁)က ကျောင်းဆရာ ဆရာမများအားလုံးကိုရော၊ ရေနံ ချောင်းမြို့သူအားလုံးကိုရော တရားဓမ္မနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီနေ့ ဓမ္မဒါန တရားအလှူ ပေးလှူရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကို ပညာသင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ ကျေး ဇူး ဆိုတာက တစ်သက်လုံး မမေ့အပ်ဘူး။

အခု လောလောဆယ်မှာ လေ့လာဖတ်ရှုနေတဲ့ ပိဋကတ် စာပေတွေ၊ ဦးဇင်းရေးသားနေတဲ့ စာပေတွေ၊ ဦးဇင်းဟောပြောနေတဲ့ စာပေတွေကတော့ အထက(၁)က ဆရာ ဆရာမတွေ သင်ပေးလိုက် တဲ့ စာပေ၊ သင်ပေးနေတဲ့စာပေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတော် သံဃာ တော်တွေ သင်ပေးလိုက်တဲ့ စာပေဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လေ့လာ ဖတ်ရှုနေရတဲ့ စာပေတွေဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ ပိဋကတ်စာ ပေတွေ လေ့လာနိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာ ဆရာမ တွေက ဦးဇင်းကို ပညာသင်ကြားပေးပေးလိုက်ဘဲနဲ့ လေ့လာလို့ ရပါမ လား။ မရနိုင်ဘူး။

'ဝလုံး' လေးတောင်မသိဘဲနဲ့ 'ခဝံ မေ သုတံ' ဖတ်လို့ရပါ မလား။ မရနိုင်ဘူး။ ကကြီး ခန္ဓေး သင်ပုန်းကြီးတောင် မသိဘဲနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ ပိဋကတ်စာပေတွေ လေ့လာဖတ်ရှုလို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အခုလောလောဆယ် ဖတ်ရှု နေတဲ့ ပိဋကတ်စာပေတွေဟာ ဦးဇင်းငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာ ဆရာမ တွေ၊ သူငယ်တန်းတုန်းက ဆရာ ဆရာမတွေ သင်ပေးခဲ့တဲ့စာ မဟုတ် ပေမယ့် ဒီပိဋကတ်စာပေတွေ ဖတ်ရှုနိုင်ဖို့အတွက် မူကြိုတုန်းကဆရာ ဆရာမ၊ သူငယ်တန်းတုန်းက ဆရာ ဆရာမရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ပါနေပါ တယ်။

တိုက်ရိုက်ကြီးကို ပါနေတာနော်။ ကိုယ်ဖတ်နေတာကလည်း တကြီးခန္ဓေးနဲ့ လွတ်တာ ရှိရဲ့လား။ မရှိဘူး။ ကကြီး ခန္ဓေးနဲ့ လွတ်တဲ့ ဓါကျတွေ လုံးဝမရှိဘူး။ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မူကြို သူငယ်တန်း စာတည်းက လက်ထပ်ပြီးတော့ ဝလုံး ကကြီး ခန္ဓေးသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေကလည်း ဦးဇင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။

ကကြီး ခန္ဓေးတတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ဝါကျတွေလည်း ဖတ်ရှု တတ်ဖို့ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး၊ စာရဲ့သဘောအဓိပ္ပာယ် တွေ နားလည်ဖို့ဆိုတာကလည်း သူငယ်တန်း ပထမတန်းက စပြီး တော့ တစ်တန်းပြီး တစ်တန်း အဆင့်ဆင့် ဆရာ ဆရာမတွေက သင်ကြားပေးခဲ့လို့သာ အသိဉာဏ်တွေ ဝဟုသူတဉာဏ်တွေကလည်း အစဆင့်ထက် တစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာကြတာ ဖြစ် ပါတယ်။

သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်လိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် လော

www.burmeseclassic.com

လျှောက်ထွက်လေ့ရှိတယ်။ မြို့ထဲ 'လူထုလက်နဲ့' စာအုပ်ဆိုင် သွားပြီး စာအုပ်လေး ဘာလေး ဖတ်ရှုပေါ့။ ဝယ်သင့်တဲ့ စာအုပ်ဆိုရင်လည်း ဝယ်ပေါ့။

အဲဒီလို လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်းနဲ့ စက်စဲစခန်းသွားဖို့ ထောက်ပံ့ငွေ မထုတ်ခင် သုံးလေးရက်လောက်အလိုမှာ ဦးဇင်းလည်း 'လူထုလက်နဲ့' က ပြန်အလာ။ 'တေးရဂုံ' တေးသံသွင်းဆိုင်ရှေ့နား ရောက်တော့ ဆရာကြီး ဦးမော်ကလည်း မြို့ထဲဘက် ဈေးဘက်ကို အထွက်၊ အဲဒီမှာ လမ်းမှာဆုံကြတယ်။ ဆုံတော့ ဦးဇင်းက ဆရာကြီးကို ပြောတယ်။

'ဆရာကြီး၊ သူများမြို့တွေက လူရည်ချွန်ရတဲ့ သူတွေဆိုရင် ကျောင်းက ငါ့ရာတစ်ထောင် ထောက်ပံ့ကြတယ်။ ဆရာကြီး ထောက်ပံ့တာက ကျုပ်ငါးဆယ်ဆိုတော့ လူရည်ချွန်စခန်းမှာ ကျွန်တော် အရမ်းမျက်နှာငယ်တယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီနှစ်တော့ သုံးထပ်ကွမ်းလည်း ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ နည်းနည်းတိုးပြီးတော့ ပေးပါ'

'လူရည်ချွန်စခန်းအတွက် ပိုက်ဆံတိုးပေးပါ' လို့ဆိုတော့ စဉ်းစားလိုက်သေးတယ်။ ချက်ချင်း ပြန်မပြောဘူးနော်။

'ဆရာကြီးကလည်း သိပ်များများ မပေးချင်နေပါ။ ခါတိုင်း ကျုပ်ငါးဆယ်ပေးတာ ဒီနှစ် ကျုပ်တစ်ရာလောက်ပေးရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ'

'အေး၊ ငါစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်' တဲ့။

အဲဒါနဲ့ နောက်သုံးလေးရက်နေတော့ ဦးဇင်းရဲ့ အဘိုးနဲ့အတူ အခုတော့ ဆုံးသွားပြီ။ ခမည်းတော်ကြီးရဲ့ အဖေ၊ ဒီ အထက(၁)မှာ

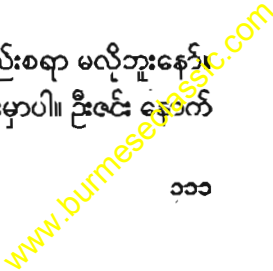
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပေါ့နော်။ ဆရာကြီး ဦးဘသိန်း၊ သူနဲ့မြေးအဖိုးနှစ်ယောက် အတူလာထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တစ်ရာ ထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ သုံးလို့တောင် မကုန်ပါဘူးနော်။

အဲဒီတော့ ကျုပ်ငါးဆယ်ကနေ ကျုပ်တစ်ရာအထိ နှစ်ဆတိုးပေးလိုက်တဲ့ ဆရာကြီးဦးမော်ကို တိုက်ရိုက်အားဖြင့်တော့ ဓမ္မဒါနနဲ့ ကျေးဇူးပြုလို့ မရတော့ဘူး။ မှန်းပြီးတော့ပဲ ကျေးဇူးပြုရတော့မှာဆိုတော့ ဆရာကြီးက ဦးဇင်းကို ကျုပ်ငါးဆယ်ကနေ ကျုပ်တစ်ရာအထိ နှစ်ဆတိုးပေးသလို ဦးဇင်းက နဂိုက ဒီနေ့ တစ်ရက်ပဲ ဟောပေးဖို့ပါပဲ။ 'ရောက်ရခဲတဲ့ဟာ တစ်ရက်တည်းတော့ မကောင်းပါဘူးဘုရား။ သုံးရက်လောက်တော့ လုပ်ပါ' လျှောက်လို့ 'သုံးရက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ နှစ်ရက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ' ဆိုပြီးတော့ လျှော့လိုက်ရတယ်။

အဲဒီတော့ ဆရာကြီးဦးမော်က အသုံးစရိတ် နှစ်ဆထုတ်ပေးလို့ ဦးဇင်းကလည်း တရားကို နှစ်ဆဟောပေးမှာနော်။ တစ်ပွဲတည်း ဗဟုတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ပွဲပေါ့။ တစ်နာရီ ဟောရမယ့်တရားကိုလည်း နှစ်နာရီ ဟောပေးရမှာပေါ့။

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ဆရာမတွေ၊ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင် မြို့သူမြို့သားတွေကို တစ်သက်တစ်ခါလို့ဆို ဆိုရလောက်အောင် လာပြီးတော့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အချိန်မှာ ထွေလီကာလီတွေ သိပ်မပြောချင်ဘူး။

တစ်သက်တစ်ခါ ဆိုလို့လည်း ဝမ်းနည်းစရာ မလိုဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်တစ်ခါ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဦးဇင်း နောင်က

ကို ရေနံချောင်းကို ရောက်ချင်မှရောက်မှာ၊ အကြောင်းညီညွတ်ရင်
လည်း ရောက်ချင်ရောက်မှာပေါ့။ သိပ်တော့ မသေချာဘူးနော်။ အဲဒီ
တော့ တစ်သက်တစ်ခါ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ။

ဒါကြောင့် ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဆရာ
ဆရာမတွေ၊ မြို့သူမြို့သားတွေကို အဓိကပဓာနအကျဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝိပ-
ဿနာတရားလေးနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါတယ်။ သို့သော် ဝိပဿနာကို
ခေါင်းတည်လိုက်ပေမယ့် ဝိပဿနာရဲ့ အခြံအရံဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊
သမထ ကုသိုလ်ကောင်းမှု သုံးခုလည်း ပူးတွဲပြီးတော့ ပါဝင်သွားတာ
ပါပဲ။

လက်ခုပ်မတီးလိုက်ရပေမယ့်
သာဓုခေါ်လိုက်ပါဆရာမ

ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့စကားဟာ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကြိုးစား
ပါဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါပဲနော်။ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကြိုး
စားပါဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့ကို ဆယ်တန်းတုန်းက အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြား
ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးဦးကိုလေး ပြောတဲ့စကားလေးကို သွားပြီးတော့
သတိ ရတယ်။ ဒါလေးပြီးရင် နိဂုံးချုပ်တော့မှာပါ။

ဦးဇင်း ဆယ်တန်း ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်ပြီးလို့ တစ်
စက်ဆယ်ရက်လောက် ကြာတော့ ကိုယ့်ကို စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ
ဆရာမတွေကိုရော တစ်ခြား ဆရာ ဆရာမတွေကိုရောပေါ့။ အဲဒီတုန်း
က ကျောင်းက အဆောင်တွေ မီးလောင်ပြီး ပြန်ဆောက်တာ မပြည့်စုံ
သေးလို့ မနက်ပိုင်း နေ့ပိုင်း နှစ်ချိန်ခွဲပြီးတော့ တက်ရတယ်။ အဲဒီတော့
နေက်ပိုင်းနဲ့ နေ့ပိုင်း ကူးပြောင်းချိန်လေးမှာပေါ့လေ။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဆိုပြီးတော့

တယ်။ ဈေးဝယ်ပြီဆိုတော့ ဒူးရင်းသီးတို့ ဘာတို့က ဒီနေရာမှာတော့ သိပ်မရှိဘူးပေါ့နော်။ မရှိဘူး။ ဒူးရင်းသီးတို့ ကျွဲကောသီးတို့ ဝယ်ပြီ ပြီဆိုရင်တော့ ကိုင်ပြီးတော့ ဆဆကြည့်ရတယ်လေ။

ဒူးရင်းသီးဆိုရင်တော့ ဆကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ပေါ့တာ ဝယ် မယ်။ ကျွဲကောသီးဆိုရင်တော့ ဆကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် လေးတာ ဝယ် ရမယ်။ ဒူးရင်းသီးနဲ့ ကျွဲကောသီး ပြောင်းပြန်မှတ်ထားရမယ်။ ဈေးဝယ် အကျိုးဝယ်တော့လည်း ဖြန့်ကြည့်ပြီးဝယ်ရတယ်။ ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ အပေါက်လေး ဘာလေးပါရင် မဝယ်တော့ဘူး။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဆိုရင် ဆနေတာနော်။

ဆနေတာက မယုံတဲ့ သဘော၊ ဒီအဝတ်အစား အပေါက် မပါဘူးလို့ အစကတည်းက ယုံရင်ဖြန့်ပြီးတော့ မကြည့်တော့ဘူး ဆဆ၊ မနေတော့ဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာလည်း ဆနေတယ် ဆိုတာက

‘ဘုရားခန်းထဲမှာ တင်ဖျဉ်ခွေ၊ ခါးဆန့်၊ မျက်စိမှိတ်ထားပြီး တော့ ထိုင်မှ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ သွားရင်း လာရင်း စားရင်း သောက်ရင်း နေရင်း ထိုင်ရင်း ပြောရင်း ဆိုရင်း အားထုတ် တာကတော့ တရားအားထုတ်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဘုရားကြီးတွေကတော့ တရားလို့ ပြောတာပေါ့။ သွားရင်း လာရင်း မှတ်နေ နဲ့ ဘာမှ ထူးမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လို့ မမှတ်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာလဲ ဆိုနေတာတုံး။ ‘ဆ’ နေတာ။ ထမင်းစားရင်းနဲ့ ရှုမှတ်မှု မပါတဲ့သူက ‘ဆ’ နေတဲ့သူပဲနော်။

‘အို စားနေရင်း မှတ်နေလို့လည်း ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘူး။ စားတာလေး ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ပါပဲ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ဆတာ မှတ်မနေတော့ပါဘူး။ ဆိုရင် အဲဒါ ‘ဆ’ နေတာပါပဲ။ အဲဒီလို မဆပါနဲ့တဲ့။ သွားရင်း လာရင်း စားရင်း သောက်ရင်းနဲ့ကို ရှုမှတ်ပါ။ အဲဒီလို ရှုမှတ်ခြင်းကြောင့်လည်း တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရနိုင်ပါ တယ်။

ဒီတော့ ‘မမေ့’ ဆိုတာက သတိကို ပြောပါတယ်။ ‘မလော့’ ဆိုတာက ဝီရိယကို ပြောပါတယ်။ ‘မပေါ့’ ဆိုတာက သမာဓိကိုပြောပါ တယ်။ ‘မဆ’ ဆိုတာက ပညာကို ပြောပါတယ်။ အပ္ပမာဒရဲ့ လိုရင်းက တော့ သတိပေါ့။ အဲဒီ သတိဟာ ဘယ်လိုသတိမျိုးဖြစ်ရမလဲ။ ဝီရိယ ပါတဲ့ သတိ၊ သမာဓိပါတဲ့ သတိ၊ ပညာပါတဲ့သတိဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို ဆိုလိုပါတယ်နော်။

ဒါကြောင့် ‘အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ’ ကို ရွတ်ပြီးပြီဆိုရင် ဆရားနိဂုံးချုပ်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ ချုပ်ပြီဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဦးလင်းတို့ စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေရော၊ စာသင်မပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေရော အားရပါးရ သာဓုခေါ်ကြမှာပဲ ထင်တယ်နော်။

ဦးလင်းတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက ကျောင်းကောင်စီအတွင်းရေး နဲ့ လုပ်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အာစရိယပူဇော်ပွဲလုပ်တယ်။ အခုလို နိုင်စင်ယူပြီးသား ဆရာ ဆရာမတွေကို ပူဇော်တဲ့ပွဲတော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုလက်ရှိ စာပေသင်ကြားပေးနေတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေကို ပူဇော်တဲ့ အာစရိယပူဇော်ပွဲ။ အခုလည်း လုပ်မှာပဲထင်တယ်နော်။ ဦးလင်းတို့ သတိယအစမ်း ဖြေခါနီးလုပ်တာ ထင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကျောင်းကောင်စီအတွင်းရေးမှူးဖြစ်တော့ အာစရိယ

ရိယပူဇော်ပွဲကိုလည်း ကျောင်းသားဘက်က ကိုယ်က ဦးဆောင်ရတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဆရာ ဆရာမတွေကို လျှာစရာရှိတာလျှာ၊ ပူဇော်စရာရှိတာ ပူဇော်ပြီးလို့ရှိရင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကိုရော၊ ဆရာဆရာမတွေကိုရော သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေပါတယ်။ စင်မြင့်ပွဲ၊ စတိတ်ပွဲပေါ့လေ။ အခုကော ရှိသေးလား။ ရှိတယ်။

နေ့လယ်ကတောင် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာမကို ပြောရသေးတယ်။ ဆရာမကို ဦးဇင်းမမေ့ပါဘူးလို့၊ ဦးဇင်းငယ်ငယ်တုန်းက အာစရိယပူဇော်ပွဲတစ်ခုမှာ ဆရာမ ဆိုတဲ့သီချင်း အခုထက်ထိ သတိရပေးတယ်လို့။ အဲဒီ ဆရာမ ဆိုတဲ့သီချင်းလေးက 'တူး-သရိုး-ဖိ-အချိန်လေးတွေလည်း တော်တော်ဆိုး' ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးနော်။

အဲဒီ ဆရာမဆိုတဲ့သီချင်းလေး ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ အဲဒီဆယ်တန်းရောက်တော့ ဦးဇင်းက အာစရိယပူဇော်ပွဲ စီစဉ်ပေးရတာပေါ့။ အဲဒီနှစ်မှာ သတင်းကို ဖူးအုပ်ထားတဲ့ကြားထဲကနေ ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ဆရာ ဆရာမတွေကြားမှာ ယုံနှံပြီးသားဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ ကျောင်းကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်နေတော့ သီချင်းတိုက်တဲ့နေရာတွေမှာ အမြဲတမ်းပဲ သွားသွားပြီး ကြည့်နေရတာပေါ့။ သွားပြီး ကြီးကြပ်ပေးရတာပေါ့လေ။ ကြီးကြပ်ပေးရင်း ဦးဇင်းနဲ့အတူ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးများများနဲ့အောင်တဲ့ ဒကာဖိုးလွှဲကလည်း ပါတာပေါ့လေ။ သူကလည်း အသင်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပေါ့။ အဲဒါ သူက သူများတွေ သီချင်းတိုက်တာမြင်တော့ ကိုယ့်နာမည်လူနာမည်၊ တခြားနေရာမှာ ဆိုရင်တော့ ပြောချင်မှ ပြောမှာပေါ့။

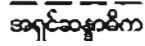
ရေခဲချောင်းဘက်ကတော့ လူနာမည်နဲ့ပဲ မှတ်ထားကြတာများတော့ ပြောရတော့မှာပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ ကိုဇော်သိန်းတဲ့ သီချင်းမဆိုချင်ဘူးလားတဲ့။ အော် ငါဆိုချင်တာပေါ့လို့၊ ဦးဇင်းက သူ့ကို အရင်ဆုံးတိုက်တွန်းတာပေါ့။ ဦးလွင် မင်း သီချင်းဆိုကွာလို့၊ ကိုဇော်သိန်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဆိုမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ မဆိုချင်ဘူးတဲ့။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နှစ်ယောက်အတူတူဆိုကြရအောင်တဲ့။

သူက တစ်ယောက်တည်းလည်း မဆိုရဲဘူးတဲ့နော်။ နှစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဆိုမယ်တဲ့။ ကိုဇော်သိန်းဆိုမယ်ဆိုရင်တော့ သူလည်း ဆိုမယ်တဲ့။ ငါလည်း ဆိုတော့ဆိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်ဆိုတာ ဆရာဆရာမတွေက သိပြီးသားဖြစ်နေတာ၊ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ့်သူက စတိတ်စင်ပေါ် တက်ပြီးတော့ သီချင်းဆိုတယ်ဆိုရင် ဆရာ ဆရာမတွေက ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်လို့ ဒီတော့ မဆိုတော့ပါဘူးလို့ အမှန်ကတော့ ကဲ့ရဲ့မယ်ဆိုတာကလည်း စကားအရသာ ပြောတာပါ။ ဆိုလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသံမှ မကောင်းတာ။

အဲဒါနဲ့ ဦးဇင်းတို့ သီချင်းမဆိုဖြစ်ပါဘူး။ အာစရိယပူဇော်ပွဲနေ့ သီချင်းဆိုကြတဲ့အချိန်ကျတော့ ဦးဇင်းတို့ ပင်မဆောင်က ခေါင်းလောင်းတီးတဲ့နေရာပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်နေရာ တီးသလဲတော့ မသိတော့ဘူးပေါ့နော်။ ခေါင်းလောင်းတီးတဲ့နေရာလေးမှာ ဦးဇင်းတို့ အပေါ်ကနေ သီချင်းဆိုတာတွေ နားထောင်ကြတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာမ လေးငါးယောက်အဖွဲ့ကလည်း ထိုင်ခင်းနဲ့ သီချင်းနားထောင်နေတယ်။ နားထောင်ရင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်

အပ္ပမာဒေနသမ္မာဒေထ

‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ တရားကို နာကြားကြရတဲ့ တရားနာပရိသတ်များ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ ကြုံသမျှ၊ ဆုံသမျှ၊ သက်ရှိသက်မဲ့အာရုံတွေကို ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လူ၊ ငါ့ချစ်သူလို့ သတ်မှတ် သိမ်းပိုက်တဲ့ ‘ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်’ ကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်ကြပါစေ။

ငါ့အတွက် အကျိုးရှိရင်ပြီးရော၊ ငါ့ဘဝ တိုးတက်ရင်ပြီးရော ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့ ‘ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်’ ကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်ကြပါစေ။

ငါ့အတွေးအခေါ်၊ ငါ့အယူအဆမှ မှန်တယ်၊ ငါ့ဆန္ဒ၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ ‘ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်’ ကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်ကြပါစေ။

ပယ်သတ်နိုင်ကြတဲ့အတိုင်းလည်းပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထားကြပါ။ အရေးအကြီးဆုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။
အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြထက်သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်၊

သမ္မာဒေထ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟုဆိုအပ်သော သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်င ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု ပါတုရား။

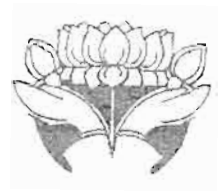
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၄)ရက်၊ ရေနံချောင်းမြို့၊ အ-ထ-က(၁) ကျောင်းဝင်းအတွင်း အာစရိယဂုတတရားပွဲ၌ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ကို ပြုပြင်ဖြည့်စွက်ရေးသားထားပါသည်။

အရှင်ဆန္ဒမိက(ရွှေပါရမီတော်ရ)

www.burmeseclassic.com

■ ကိုယ်ရောင်းရမယ့်ပန်းသွားမရောင်းဘဲ သူတစ်ပါးဖျိးနတ်မယ့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်ငေးမောနေမိတဲ့အတွက် ရောင်းမယ့်ပန်းတွေညှိုးနှမ်းကုန်ပြီး အကျိုးအမြတ်ဆုံးဆုံးသွားခဲ့ရသလို ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ သူတစ်ပါးအကြောင်းပဲစဉ်းစားနေမယ် သူတစ်ပါးအကြောင်းပဲပြောဆိုနေမယ် သူတစ်ပါးအလုပ်တွေနဲ့ပဲ အလကားအချိန်ဖြုန်းနေမယ်ဆိုရင် သံသရာအဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ ကုသိုလ်ပါရမီပန်းတွေညှိုးနှမ်းကုန်ပြီး မင်္ဂလာအခွင့်အရေးတွေဆုံးရှုံးသွားရပါလိမ့်မယ်။

■ ဒီဘဝမှာတရားထူးရမယ့် ကုသိုလ်ပါရမီတွေပါလာပေမယ့် တရားအလုပ်အားမထုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှတရားထူးမရနိုင်တော့ပါဘူး။ တရားအလုပ်အားထုတ်ပေမယ့် သူ့အရွယ်သူ့အခါမှာအားမထုတ်ဘဲ အရွယ်လွန်အခါမှာမှအားထုတ်ရင်လည်း ရရှိသောအကျိုးစီးပွားတရားထူးတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပါလိမ့်မယ်။

ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့

ဒီနေ့မနက်ကတည်းက တစ်နေ့လုံး တစ်ချိန်လုံး ဧည့်သည်တ လာနေတော့ ဒီနေ့ ဟောမယ့် တရားကို ဘယ်လိုလေး ပြောရရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ အချိန်ကို မရဘဲဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ တော့ ဒီနေ့ တရားကတော့ အကောင်းဆုံးတရား ဟောပေးပါမယ်။ အကောင်းဆုံးတရားဆိုတာ အတိုဆုံးတရားကို ပြောတာပါပဲနော်။

အရပ်ထဲ ပြောကြတယ်မဟုတ်လား။ သမားဆိုအိုမှ၊ မယား ဆို ပျိုမှ၊ သကြားဆို ချိုမှ၊ ဆားဆို ညိုမှ၊ တရားဆို တိုမှတဲ့။ တရားတိုလေကောင်းလေပဲတဲ့။ တိုတဲ့တရားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ ဘူး။

ဦးဇင်းတို့ မြတ်မှာနေတုန်းက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဗေ တဲ့ ဩဝါဒ တစ်သက်လုံး မမေ့တော့ဘူး။ ဦးဇင်းတို့ သီတင်းသုံးတဲ့ ဗိုလ်တောင်တောရကျောင်းရဲ့ ပထမမူလ တည်ထောင်ထားတဲ့ ဆရာ

ပန်းမညှိုးမှအစွမ်းတိုးမယ်

ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားရပ်ကလည်း ပြောဆိုသူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ် မူတည်ပြီးတော့၊ နားထောင်သူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ် မူ တည်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး သက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဘုရားပန်း မညှိုးပါစေနဲ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရော မရဘူးလား။ ဘုရားပန်းမညှိုးပါစေနဲ့။ နတ်ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့လည်း ရတာပဲ။

ယောဂီတို့ အိမ်မှာ ဘုရားပန်းနဲ့ နတ်ပန်း ဘယ်ပန်း အညှိုးခံ တုံး။ ဘုရားပန်းပဲ အညှိုးခံတယ်။ နတ်ပန်းတော့ အညှိုးမခံဘူးပေါ့။ နတ်က ဘာဖြစ်တယ်။ နတ်က တိုက်တယ်။ နတ်က တိုက်တော့ ပန်း အညှိုးမခံဘူး။ ဘုရားကတော့ မတိုက်လို့ ညှိုးချင်ညှိုးပါစေ၊ အညှိုးခံ ထားလိုက်ဦးမယ်ပေါ့။

ဟုတ်တယ်၊ လူအများစုရဲ့ သဘာဝ၊ အများစုရယ်လို့မဟုတ် ဘူးပေါ့လေ။ အဲဒီလို နတ်ကိုးကွယ်မှုအားသန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘုရား

ပန်းသာ ညှိုးချင်ညှိုးပါစေ၊ နတ်ပန်းတော့ အညှိုးမခံနိုင်ဘူး။
ဘုရားစင်မှာသာ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချင်ရသာ မရှိရင် နေမယ်၊ နတ်ရှေ့မှာ အုန်းသီးဆိုလည်း အလုံးလိုက်၊ ငှက်ပျောသီးဆို လည်း အဖီးလိုက်၊ ဘုရားကျတော့ အုန်းသီးလေး တစ်စိတ်နှစ်စိတ်၊ ဟို နတ်ကျတော့ အုန်းသီးအလုံးလိုက်၊ တစ်စိတ်နှစ်စိတ်ဆိုတာတောင် ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး။ နတ်ကျတော့ အုန်းသီးက နေ့တိုင်း ဆွဲပေးထားတယ် နော်။

အဲဒီတော့ နတ်ကတိုက်တယ်ဆိုတော့ ဦးဇင်း စာသင်သား တုန်းက နာဖူးတဲ့ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ တရားလေးတစ်ပုဒ်ကို သွား သတိရတယ်။ နတ်ကျတော့ လူတွေက ကြောက်ကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျ တော့ လူတွေက မကြောက်ကြဘူးတဲ့။ နတ်တွေကို ကြောက်မှာပေါ့တဲ့။ နတ်တွေက ပူးတာကိုးတဲ့။ ဘုန်းကြီးတွေက ပူးမှမပူးဘဲတဲ့။ အဲဒီတော့ လူတွေ ဘုန်းကြီးကြောက်အောင် ပူးရမယ့်ကိန်းဆိုက်နေပြီတဲ့။

ဒါ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဟောတာ ကြား ဖူးတာပါ။ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောစရာပဲလေ။ လူတွေလုပ်ပုံတ နတ်ကျတော့ ပူးမှာကြောက်တော့ မျက်နှာအညှိုးမခံဘူး၊ ဘုရားကျ တော့ 'ဘုရားက မဟာကရုဏာတော်ရှင်၊ သဘောကောင်းတယ်' ဆို ပြီးတော့ သောက်တော်ရေလည်း လေးငါးခြောက်ရက်နေ၊ စွန့်ချင်မှ စွန့်တာ၊ ဘုရားပန်း ညှိုးခြောက်နေလည်း စွန့်ချင်မှစွန့်တာ၊ ဒီတော့ ဘုရားပန်း မညှိုးပါစေနဲ့၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်လေးလည်း ယူလို့မရဘူးလား။ ရပါတယ်။

ယောဂီတို့ အိမ်တွင်းရေး မသာယာချင်ဘူးလား။ သာယာ

www.burmeseclassic.com

ချင်တယ်။ သာယာချင်တယ်ဆိုရင် ဘုရားပန်းမညှိုးပါစေနဲ့။ ဘုရားပန်းညှိုးပြီဆိုရင်တော့ အနှေးနဲ့အမြန်ပဲ ကွာမယ်၊ အိမ်တွင်းနေ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်မပြေ စိတ်ဝမ်းကွဲတာတွေ ဖြစ်ကြမှာပဲ။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း စီးပွားရေးတွေလည်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

ဂါထာတွေ၊ မန္တန်တွေ အမြှုပ်ထွက်အောင် မရွတ်ချင်နေပါ။ ဘုရားပန်းကို အမြဲတမ်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်အောင်ထားမယ်၊ သောက်တော်ရေချမ်းလေးကိုလည်း အမြဲတမ်း အေးနေအောင်ထားမယ်ဆိုရင် အိမ်တွင်းနေလည်း အေးချမ်း၊ စီးပွားလမ်းလည်း ဖြောင့်အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာပါ။

‘ဘုရားပန်း မညှိုးပါစေနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားအလိုက်အတိုင်း သောက်တော်ရေအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ‘သောက်တော်ရေ မနှေးပါစေနဲ့’လို့ ပြောရမှာပေါ့။

သောက်တော်ရေ တစ်နေ့ ဘယ်နှခါလဲတုံး။ နှစ်ခါ။ နှစ်ခါလဲတဲ့သူ တော်တော်တော့ နည်းမယ်ထင်တယ်နော်၊ ကဲ ကိုယ်ကတော့ ရေတစ်နေ့ ဘယ်နှခါသောက်တုံး။ ဆယ်ခါ။ တော်တော်တရားတယ် ဘုရားကျတော့ ရေအငတ်ထားတယ်၊ ကိုယ့်ကျတော့ ဆာတိုင်းဆာတိုင်း သွားသွားသောက်တယ်။

အမှန်ကတော့ ကိုယ်ရေသောက်တိုင်း ဘုရားကို သောက်တော်ရေ လဲပြီးကပ်မယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်နော်။ အဲဒီလောက်ကြီး အထိ မလဲနိုင်ဘူးဆိုရင်တောင်မှ မနက်တစ်ခါ၊ နေ့လယ်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ၊ တစ်နေ့သုံးကြိမ်လောက်တော့ သောက်တော်ရေလေး လဲပြီး

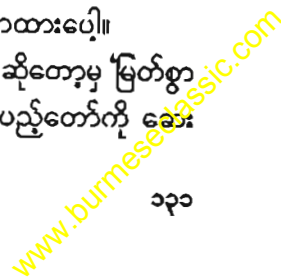
အပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့။

ကိုယ် ရေသောက်တိုင်း သောက်တိုင်းလည်းပဲ ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲ ရေမထည့်ခင် ကိုယ်သောက်မယ့်ခွက်ကလေးကို လက်ကလေးနဲ့ ကိုင်ထားပြီးတော့ ‘မြတ်စွာဘုရားရှင်အား သောက်တော်ရေ လှူဒါန်းပါအယ်’ လို့ စိတ်က အာရုံပြုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို သောက်တော်ရေကပ်လိုက်ပေါ့။ ကိုယ်သောက်တဲ့ ရေအိုးစင်နားလေးကနေပြီးတော့ အပ်လိုက်ရုံပါပဲ။ ဘုရားဆီသွားပြီး ကပ်စရာမလိုပါဘူး။

ဘယ်နေရာမှာပဲ ရပ်ပြီးတော့ ရေသောက်သောက်၊ ကိုယ်ရေသောက်တိုင်း မြတ်စွာဘုရားကို သောက်တော်ရေချမ်း လှူဒါန်းပြီးမှ တိုက်က စွန့်သောက်ပါ။ အရက်သမား၊ ဘီယာသမားတချို့တောင် အရက်သောက်ခါနီး၊ ဘီယာသောက်ခါနီး ကိုယ်သောက်မယ့် အရက်ပုလင်း၊ ဘီယာပုလင်းကို အရက်သမားနတ် ကိုကြီးကျော်ကို ပသတဲ့ အနေနဲ့ နဖူးရှေ့ လက်နဲ့မြှောက်ပြီး အာရုံပြုကြသေးတယ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးကျော်တပည့်တွေထက် ဘုရားတပည့်တွေက သာမှဖြစ်တာ နော်။

သောက်တော်ရေ တစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲစားစား၊ သကြားလုံးလေး ငုံ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေကြာစေ့လေးတစ်ထုပ်စားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို စိတ်ကအာရုံပြု ကပ်ပြီးတော့မှစား၊ မစားခင် သရဏဂုံလေး ဘာလေးလည်း ရွတ်ပေါ့။ သရဏဂုံရွတ်နေတဲ့အချိန်က မြတ်စွာဘုရား ဘုဉ်းပေးနေတဲ့အချိန်လို့ သဘောထားပေါ့။

သရဏဂုံလေးသုံးခေါက် ရွတ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့မှ ‘မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဘုဉ်းပေးပြီးပြီဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို ခေး

အဖြစ်နဲ့ စွန့်တော်မူပါဘုရား' လို့ စွန့်ပြီး စားပေါ့နော်။ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က တန်ခိုးနဲ့ ဘုဉ်းပေးလိုက်တာဆိုတော့ ခဏလေးနဲ့ ပြီးပြီပေါ့။
ယောဂီတို့က စွန့်စားတာ ကြိုက်တယ်မို့လား။ အဲဒီတော့ ဘုရားကပ်ပြီးတော့ 'စွန့်စား' လိုက်တော့ စွန့်စားတဲ့သူတွေဖြစ်သွားတာ ပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ စွန့်စားတဲ့သူတွေမှ ရောက်တာနော်။ အဲဒီတော့ ဘုရားပန်း မညှိုးပါစေနဲ့၊ သောက်တော်ရေချမ်း မနွေးပါစေနဲ့၊ အိ အရေးကြီးပါတယ်။

သူများမကြည့်နဲ့ ကိုယ့်ပန်းကိုယ်ကြည့်

ဒီနေ့ အဓိက ပြောချင်တာကတော့ အဲဒီ ဘုရားပန်းကိစ္စ တုတ်ပါဘူးနော်။ ဘာပန်းကိစ္စ ပြောမှာလဲဆိုတော့ 'ပါရမီတုသိုလ် ပန်း' ကိစ္စပြောမှာပါ။ ပါရမီပန်းမညှိုးပါစေနဲ့၊ ကုသိုလ်ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့။ အဲဒီ 'ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့' အဆုံးအမလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နားလည်ဖို့ အတွက် ငွှေဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဓမ္မပုံပြင်လေးတစ်ခုကို အရင် ဆုံးနားထောင်မှဖြစ်မယ်။ အနည်းငယ် ပြုပြင်ပြီး ပြောပါမယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ကိုပန်းမောင်ဆိုတဲ့ ဒကာကြီး တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူက ပန်းစိုက်တဲ့လုပ်ငန်းလုပ်ပါတယ်။ ပန်း ငြိလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်း ငင်တွေစိုက်တယ်။ ကိုယ့်ခြံကထွက်လာတဲ့ပန်းတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ ခြံတက်ပြီးတော့ ရောင်းပါတယ်။

တစ်နေ့ ပန်းတွေ တောင်းထဲမှာအပြည့်ထည့်ပြီးတော့ ပြိုကို

www.burmeseclassic.com

ပန်းရောင်းဖို့ထွက်လာတယ်။ ထွက်လာရင်းနဲ့ သူ့ရွာနဲ့ မြို့ကြား လမ်း
တစ်ဝက်လောက်ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်နားရောက်တော့ အမောအပန်း
ဖြေလိုက်ဦးမယ်။ ချွေးလေးဘာလေး တိတ်အောင်နေလိုက်ဦးမယ်ဆို
ပြီးတော့ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ ခဏအပန်းဖြေနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပုဆိုးခါးပုံစာထဲမှာ နှီးစလေးတွေ ထည့်ထား
တဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူက ဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာ
တာလဲဆိုတော့ အဲဒီ ကုက္ကိုပင်ကြီး အနီးအနားမှာရှိတဲ့ လယ်ကွင်းထဲ
က ပျိုးပင်တွေ၊ ကောက်ပင်တွေကို နုတ်ဖို့ ရောက်လာတာပါ။ ပျိုးနုတ်
ဖို့ ရောက်လာတာပါ။

ကုက္ကိုပင်ကြီးနား ရောက်တော့ သူကလည်း ခဏဝင်နားထား
ပေါ့။ ဝင်နားပြီးတော့ ပါးစပ်က ပြောလိုက်သေးတယ်။ 'ဒီပျိုးတစ်ခင်း
ဒီလယ်တစ်ကွင်းလောက်တော့ နုတ်လိုက်ရင် ခဏပါပဲ'။

'ခဏလေးပါပဲ' ဆိုပြီးတော့ သူကပါလာတဲ့ ထမင်းထုပ်ထဲ
လေး ဖြေပြီးတော့ စားလိုက်တယ်။ ထမင်းစား၊ လက်တွေ ဘာတွေ
သေချာ ဆေးကြောသုတ်သင်လည်းပြီးရော ခေါင်းပေါ်မှာ ပါလာတဲ့
ခေါင်းပေါင်းစလေး ဖြေချ၊ ခေါင်းခုလေးလုပ်၊ ကုက္ကိုပင်ရဲ့ သစ်ကြီး
ပေါ်မှာ အဲဒီ ခေါင်းခုလေးကိုတင်၊ ပြီးတော့ လဲလျောင်း၊ ဆေးလိပ်
လေး နှစ်ဖွာ၊ သုံးဖွာလောက် ဖွာလိုက်ပြီးတော့ မှိန်းနေလိုက်တယ်။

'ဪ... ဒီလယ်ကွက်လောက်တော့ အိပ်ရာထမှ နုတ်လိုက်
လို့ရှိရင်လည်း ခဏလေးပါပဲ' ဆိုပြီးတော့သူက တစ်ရေးလောက် အိပ်
လိုက်တယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘေးက ကိုပန်းမောင်က 'ဪ... ဒီလယ်ကွက်
ဒီလယ်ကွက် ဒီလောက်အကြီးကြီးတောင်မှ ခဏလေးပါပဲဆိုတော့

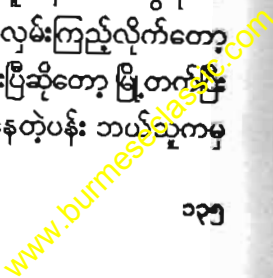
ဒီလူ တော်တော်ပျိုးနုတ်ကောင်းတဲ့လူထင်တယ်'

အဲဒီ ရှေးခေတ်တုန်းကတော့ ပျိုးနုတ်ကောင်းတယ်ဆိုလို့ရှိ
ရင် လူတွေက အထင်ကြီးကြတာပေါ့။ ဂုဏ်လည်းယူကြတယ်။ ပျိုးနုတ်
ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂုဏ်ယူတယ်။ သူများတွေက
လည်း သူ့ကို ခိုးကျူးကြတယ်။ အထင်ကြီးကြတယ်။ သူပျိုးနုတ်တာကို
သေချာကြည့်ပြီးတော့ အတုယူကြတယ်။

ဒါနဲ့ 'ဪ... ဒီအမျိုးသားကတော့ ပျိုးနုတ် တော်တော်
ကျွမ်းကျင်ပုံပေါ်တယ်။ သူ ပျိုးနုတ်ပုံကတော့ တော်တော် ကြည့်လို့
ကောင်းမှာပဲ။ သူပျိုးနုတ်တာ ငါစောင့်ကြည့်ဦးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ ပျိုးနုတ်
မယ့်လုလင် နို့လာမယ့်အချိန်ကို ကိုပန်းမောင်က ထိုင်စောင့်နေတယ်။

ကိုယ်တော်ချောကလည်း အားရပါးရအိပ်လိုက်တာ ညနေ
နေစောင်းသွားရော၊ နေစောင်းသွားတော့ နိုးလည်းလာရော၊ မျက်နှာ
လေးဘာလေးသစ်ပြီးတော့ 'ဪ... နေကလည်း အကျမြန်လိုက်တာ၊
အခုမှ နုတ်နေလို့လည်း ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကျမှ
နုတ်ပါတော့မယ်' ဆိုပြီးတော့ သူက ခေါင်းပေါင်းလေး ပြန်ပေါင်းပြီး
တော့ ထွက်သွားတယ်။

ဒီက ကိုပန်းမောင်ကတော့ သူ ပျိုးနုတ်တာ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး
တော့ သေချာ အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေတာ။ ဟိုက ပျိုးနုတ်မယ့်
လုလင် ပြန်လည်းသွားရော၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူ နောင်တတွေရတာ၊
'ငါစောင့်မိတာမှားပြီ။ သူ့ ပန်းတောင်းလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ဝန်းတွေကလည်း ညှိုးကုန်ပြီ။ ညနေ နေစောင်းပြီဆိုတော့ မြို့တက်ပြီး
ဖုန်းသွားရောင်းလို့လည်း မရတော့ဘူး။ ညှိုးနေတဲ့ပန်း ဘယ်သူကမှ

လည်း မဝယ်တော့ဘူး။ ပန်းဖိုးပိုက်ဆံတွေလည်း ဆုံးရှုံးပြီပေါ့။

အဲဒါပဲ၊ 'ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့' ဆိုတာ၊ သဘောပေါက်ပြီလား။ ဘယ်လို သဘောပေါက်တုံး။ ကိုယ်သဘောပေါက်သလိုပြောကြည့်ပါ ဦး။ ပေါ်ဆန်းမွှေး ရှယ်တွေ စားထားတာပဲ။ ဉာဏ်ရှယ်လေးတွေနဲ့ ဒီပုံပြင်လေး ကြည့်ပြီးတော့ ဘယ်လို ကောက်ချက်ချရမှာတုံး။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မလုပ်ဘဲနဲ့ သူများအလုပ် ကြည့်ပြီးတော့ အချိန်ဖြုန်းနေမယ်ဆိုရင် ပန်းညှိုးသွားလိမ့်မယ်။ သူများအကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေမယ်။ သူများအကြောင်းပဲ ပြောပြီးတော့ အချိန်ကုန်နေ မယ်။ သူများအလုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်အကုန်ခံနေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အ ကြောင်းလည်း မတွေးဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းလည်း မပြော ဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။

အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကုသိုလ်ပါရမီပန်းတွေ ညှိုးနွမ်း သွားပြီ။ ဒါကတော့ ဓမ္မနယ်ပယ်အနေနဲ့ ပြောတာပေါ့။

လောကဇေးရာမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူများအကြောင်း ပဲ စဉ်းစား။ သူများအကြောင်းပဲ ပြော။ သူများအလုပ်တွေပဲ အချိန် ကုန်ခံ လုပ်နေလို့ရှိရင်၊ ကိုယ့် အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းသွားပါတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းသွားတော့ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်မှုတွေ နှေး ကွေးသွားမယ်။ နှေးကွေးရုံ နှေးကွေးရင် တော်ရဲ့၊ လုံးဝ ဆုံးရှုံးသွား တာမျိုး၊ လုံးဝ နိမ့်ကျသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပါပဲ။

ဓမ္မဇေးရာအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့တစ်တွဲ တရားနာပရိသတ်တို့တစ်တွဲ၊ ယောဂီတို့တစ်တွဲရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သံသရာအဆက်ဆက်က၊ ဘဝအဆက်ဆက်က ပြည့်ဆည်းလာခဲ့တဲ့

ပါရမီပန်းလေးတွေ၊ ပါရမီလို့ ပြောလိုက်ရင် ကုသိုလ်ကလည်း ပါပြီး သားပါပဲ။ အကုသိုလ်ပါရမီရယ်လို့ ရှိမှမရှိတာကိုး။

ဒါကြောင့် ဦးဇင်းတို့တစ်တွဲရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ပါရမီပန်း လေးတွေက ပါလာခဲ့ပြီးသား။ ဘုရားသာသနာနဲ့ ကြုံတယ်၊ ဘုရား သာသနာနဲ့ ဆုံတယ်ဆိုတာတည်းကိုက ပါရမီပါလို့ ဆုံကြတာပါ။ ပါရမီ လုံးဝမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သာသနာနဲ့ မဆုံပါဘူး။

ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာသနာ ထွန်းကားနေပေမယ့် သာသနာကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် သာသနာနဲ့ မဆုံတာနဲ့ အတူတူ ပါပဲ။ သာသနာနဲ့ မဆုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပါရမီပန်း လောလောဆယ်မှာ ပေါ့လာခဲ့လို့ပါ။ သာသနာဆိုတဲ့နေရာမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ပြောတာ ပါ။ လောလောဆယ်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာနဲ့ မဆုံသေးပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆုံမယ့်သူဆိုရင်တော့ ပါရမီပန်းလေး ပါလာတာပေါ့။

အဲဒီ မိမိရဲ့နှလုံးသားထဲမှာပါလာတဲ့ ပါရမီပန်းကို ရောင်းရ မှာပေါ့။ ဘာနဲ့လဲလှယ်ပြီး ရောင်းရမှာလဲဆိုရင် အထွတ်အထိပ် အနေ နဲ့ ပြောရင်တော့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ လဲလှယ်ပြီး ရောင်းရမှာ။ အနီးကပ်ဆုံး အနေနဲ့ပြောရင် ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ လဲလှယ်ပြီး ရောင်းရမှာပါ။

အဲဒီ ပါရမီပန်းလေးကို ရောင်းပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို စယ်ယူရမှာ။ အဲဒီ ပါရမီပန်းလေး ရောင်းပြီးတော့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ် ဉာဏ်ကို စယ်ယူရမှာ။ အဲဒီ ပါရမီပန်းလေးရောင်းပြီးတော့ ဘယ်တော့ မှ မပျက်စီးနိုင်တဲ့အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်အဖြစ်သာကြီးကို စယ်ယူရမှာ။ လဲလှယ် ထူရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ပထဝဉ်မှန်သမျှ

ပန်းညှိုးပြီးသောကြာတဲ့ မသာတွေချည်းပါပဲ

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုက်ရောက်နိုင်တဲ့ ပါရမီပန်းဆိုတာကတော့ အနုအရင့် အနှေးအမြန်ပဲ ကွာမယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတ တော့ ပါကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ပါရမီတစ်စက်ကလေးမှ မပါတဲ့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်သူတော်စင်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရယ်လို့ ဖြစ် လာပြီဆိုရင် ပါရမီ အနည်းနဲ့အများတော့ ပါကြတာချည်းပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပါရမီပန်းလေးကို လန်းအောင် မလုပ်ကြဘူး ညှိုးအောင်လုပ်ပြီးတော့ အချိန်တွေ ကုန်သွားကြတယ်။ အထွတ်အ ထိပ်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်နဲ့ နိဗ္ဗာန် ကို မျက်မှောက်မပြုလိုက်ရဘဲနဲ့ ဒီဘဝသေသွားတယ်ဆိုရင် ပန်းညှိုးပြီး တော့ သေသွားတာပါပဲ။

ဒီထက် တစ်ဆင့် လျှော့လိုက်တော့ အနာဂါမ်မဖြစ်ဘဲ သေ သွားရင်၊ တစ်ဆင့် လျှော့လိုက်တော့ သကဒါဂမ်မဖြစ်ဘဲ သေသွားရင်

တစ်ဆင့် လျှော့လိုက်တော့ သောတာပန်မဖြစ်ဘဲ သေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ပါရမီကုသိုလ်ပန်း ညှိုးနှမ်းပြီးတော့ သေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချည်းပါပဲ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သေနေကြတဲ့သူတွေ အများ ကြီးပဲနော်။ သတင်းစာထဲဖတ်လိုက်လို့ရှိရင်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ သေသွားကြတဲ့သူတွေ အသက်အရွယ်မျိုးစုံပါပဲ။ အဆင့်အတန်းမျိုးစုံ ပါပဲ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ သေနေကြတဲ့သူတွေ အများစုကတော့ ပန်းညှိုးပြီး သေသွားတဲ့သူတွေချည်းပဲနော်။

အများစုဆိုပေမယ့် သိပ်တော့လည်း မများပါဘူးလေ။ ကိုး ဆယ့်ကိုး ဒသမကိုးကိုး ရာခိုင်နှုန်းပါပဲ။ သိပ်မများပါဘူးနော်။ နေ့စဉ် နေ့စဉ် သေသွားကြတဲ့သူတွေထဲမှာ ကိုးဆယ့်ကိုး ဒသမကိုးကိုးရာခိုင် နှုန်းဟာ ပန်းညှိုးပြီး သေသွားတဲ့သူတွေချည်းပဲနော်။

ဒီထက် အသေးစိတ်ပြီး ထပ်ပြောလိုက်ရင်တော့ တစ်နေ့တစ် နေ့ သေနေကြတဲ့သူ အများစုဟာ ပန်းသေပြီး သေသွားတဲ့သူတွေချည်း ပါပဲ။ တချို့ကျတော့ ပန်းညှိုးရုံတွင်မကဘူး။ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ ဒီဘဝမှာ အားရပေးရ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးသွား တဲ့ အခါကျတော့ သေတဲ့အခါ အပါယ်လေးပါး ငုပ်လျှိုးသွားရတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူက ပန်းညှိုးရုံ မကဘူး၊ ဘာဖြစ်သွားတုံး။ ပန်းသေသွား ပြီ။

အပါယ်လေးဘုံကျရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဒီအပါယ်လေး ဘုံကနေ လူ့ဘဝပြန်တက်လာဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ 'ပြန်ပေတော့ မစဉ်းစား နဲ့' ဆိုတဲ့အထဲကပဲ၊ အပါယ်လေးဘုံသာရောက်သွားလို့ကတော့ လူ့ဘုံ

ပတ္တိမဂ်ဖိုလ် အဆင့်လောက်လေးတော့ အနည်းဆုံးရအောင် ကြိုးစား
အားထုတ်ပါတဲ့။

အဲဒီဆောင်ပုဒ်လေး ဆိုကြည့်ပေါ့။

အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့်၊ ဉာဏ်အဆင့်၊ အသင့်ရောက်ပါစေ။

အောက်ထစ်ဆုံး အပါယ်ဘေးကနေ လုံးဝလွတ်မြောက်သွား
စေနိုင်တဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်အဆင့်တော့ အဆင်သင့် အမြဲတမ်း
ရောက်နေပါစေတဲ့ အခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က မင်း သော
တာပန် ဖြစ်ပြီလားလို့ မေးရင် ဖြစ်ပါပြီလို့ ဖြေနိုင်တဲ့ အဆင့်မို့
ရောက်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။

တရားထူးရပြီလို့ ထုတ်ပြောတဲ့သူ
တရားထူးမရသေးပါ

ဒါ တင်စားပြီးပြောတာပေါ့။ တကယ်တော့ အဲဒီလိုပြောရမှာ
တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။ တကယ် သောတာပန်ဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က
လည်း မပြောပါဘူး။ သောတာပန်အတုတွေကသာ တို့ကတော့ သော
တာပန်၊ တို့ကတော့ သောတာပန်နဲ့ 'တို့ကတော့ တို့ကတော့' ဖြစ်နေ
ကြတာနော်။ တကယ် သောတာပန်အစစ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ 'တို့က
တော့ တို့ကတော့' လို့ မပြောပါဘူး။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့အိမ်မှာ သမီးသုံးယောက်ရှိတယ်။
သမီးကြီးကလည်း သောတာပန်၊ သမီးလတ်ကလည်း သောတာပန်၊
သမီးအငယ်ဆုံးက သကဒါဂမ်။

သောတာပန်၊ သကဒါဂမ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ သိပ်မကြားဖူး
သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် နားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ အချိန်
ပိုလှယ်က လေးဆင့် ရှိတယ်။ လေးယောက် ရှိတယ်။ သောတာပန်

www.burmeseclassic.com

ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုပြီးတော့ အဆင့်လေးဆင့်၊ ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်။

မဂ်အခိုက်အတန့်နဲ့ပါ ခွဲရင်တော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက် ပေါ့။ မဂ်က အခိုက်အတန့်လေးပဲ၊ စိတ်တစ်ခဏလေးပဲ ဖြစ်တာဆို တော့ မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေတ္တဒဏလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ အကောင်အထည် လိုက်ကြီး လက်ညှိုးထိုးပြလို့ ရလောက်အောင် အမြဲရှိနေတာကတော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်ပါပဲ။ လေးယောက်က လိုရင်ပါ။ သော တာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သုမနဒေဝီလေး သေခါနီးကျ တော့ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို 'မောင်လေး၊ မောင်လေး' နဲ့ ခေါ် သွားတာကိုး။ အပျိုတဝှားကတည်းကိုက သူက သေသွားတာပါပဲ။ သေခါနီးမှာ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက မေးတာပေါ့

'သမီး၊ ဘယ်လိုနေလဲ'

ဆိုတော့ သုမနဒေဝီက ပြောတယ်။

'မောင်လေး၊ ဘာပြောတာတုံး'

'သမီး၊ ယောင်နေတာလား'

'မမ မယောင်ပါဘူး မောင်လေးရယ်'

နောက်တစ်ချက် ထပ်မေးတဲ့အခါကျတော့

'သမီး ကြောက်နေလို့လား'

'မမတို့ကတော့ လုံးဝမကြောက်ဘူး မောင်လေးရေ'

ဒီစကားလေးသုံးခွန်းပဲပြောပြီးတော့ သူက သေသွားတာကိုး။

အဲဒီတော့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ငါ့သမီးတော့ ဝေယျာဝစ္စ ကု သိုလ်တွေ ဒီလောက်လုပ်၊ ဘုရားတရားသံဃာတွေ ဒါလောက် ကိုင်း နှိုင်းရက်နဲ့၊ ကြည့်ပါဦး၊ သေခါနီး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သေသွားတာ၊ အပါယ် လေးပါးကတော့ သေချာပေါက်ကျသွားပါပြီဆိုပြီးတော့ ငိုကြီး ချက်မနဲ့ ဘုရား သွားလျှောက်တယ်။

အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

'ဒကာကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရှိုက်ကြီးတင်နဲ့ ဒီလောက် ငိုနေရတာတုံး'

'မှန်လှပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံး လေး သေဆုံးသွားပါတယ်။ သေခါနီးမှာ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြော ပြီးတော့ သေသွားပါတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကောင်းရာသုဂတိတော့ ရောက်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ သမီးလေး အပါယ်လေးဘုံ ရောက်မယ့် အရေးတွေ့ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ'

'သေသွားတာကိုတော့ လူမှန်ရင် တစ်ချိန်သေရမယ်ဆိုတာ ထပည့်တော် သဘောပေါက်ပြီးသားမို့လို့ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆုံးသမီးလေး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သေပြီးတော့ အပါယ်လေး ဘုံ ရောက်သွားမယ့် အရေးတွေ့ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါဘုရား'

အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်က 'နေပါဦး၊ ဘာတွေများ သောင်သွားလို့လဲ' ဆိုတော့ ခုန သုံးချက် ပြောပြ၊ ပြောပြတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်က

'ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီးက သူ့မောင်လေးဖြစ်လို့ မောင်လေး ဆိုတာ ဘာဖြစ်တုံး'

‘ဘယ့်နှယ် တပည့်တော်က အဖေပဲ၊ ဘယ့်နှယ် မောင်လေး ဟုတ်ရမှာတုံးဘုရား’

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရှင်းပြတယ်။

‘သင်က သောတာပန်၊ သင့်သမီးက သကဒါဂမ်၊ လောကအ နေနဲ့သာ သင်က အဖေ၊ သူက သမီး၊ ဓမ္မရူထောင့်၊ လောကုတ္တရာ ရှုထောင့်က ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် သူက ‘မမ’၊ သင်က ‘မောင်လေး’၊ သင်က ‘မရဲ့မောင်လေး’ ပါပဲ’

လောကုတ္တရာဂုဏ်အားဖြင့် သမီးက အဖေထက် အဆင့်မြင့် နေတော့ မမ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သမီးက အဖေကို ‘သော တာပန်လောက်နဲ့ ကျေနပ်မနေနဲ့၊ သကဒါဂမ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်အောင်အားထုတ်၊ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အထိအောင် အားထုတ် ပါ’ လို့ သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် သတိပေးသွားတာပါ။

သူကိုယ်သူ သကဒါဂါမ်လို့ ပြောသွားလား၊ မပြောသွားပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘ငါ သကဒါဂါမ်’ လို့ မကြွေးကြော်ပါဘူး။ ဒါကို ထောက် ရှုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ သားအမိ သားအဖတွေ အတူ တူနေကြရက်သားနဲ့ သူကတော့ သောတာပန်၊ သူကတော့ သကဒါ ဂါမ်လို့ မသိကြဘူးနော်။

သူမနဒေဝီက သိတယ်ဆိုတာက သူက သကဒါဂါမ်လည်း ဖြစ်တယ်။ သမထလည်း အားထုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အဘိညာဉ်က လည်း ရတယ်။ အဘိညာဉ်ရလို့ သိတာ။

သောတာပန်က သကဒါဂါမ်ရဲ့ စိတ်ကို လှမ်းမသိနိုင်ဘူး။ သကဒါဂါမ်က အနာဂါမ်ရဲ့ စိတ်ကို မသိနိုင်ဘူး။ အနာဂါမ်ကလည်း

ရဟန္တာရဲ့ စိတ်ကို လှမ်းပြီးတော့ မသိနိုင်ဘူး။ အဆင့်နိမ့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဆင့်မြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မသိနိုင်ပါဘူး။ အဆင့်မြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ အဆင့်နိမ့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိနိုင်ပါတယ်။

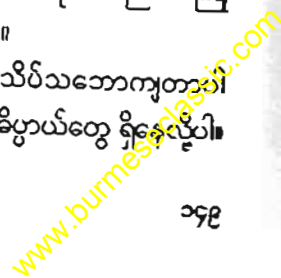
ဒါလည်းပဲ ရိုးရိုးမဂ်ဖိုလ်ရရုံနဲ့ မသိနိုင်ပါဘူး။ အဘိညာဉ်ရမှ သိတာပါ။ သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်ကို သိနိုင်တဲ့ ပရမိတ္တဝိဇာနနအဘိညာဉ်ရ မှ သိနိုင်တာပါ။ အဲဒီ အဘိညာဉ် ရရုံနဲ့လည်း မသိနိုင်သေးပါဘူး။ လှမ်းပြီး ကြည့်ပြီးမှသိနိုင်တာပါ။ ‘ငါ့အဖေ ဘယ်အဆင့်များ ရောက်နေ ပါလိမ့်’ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်မှ သိနိုင်တာပါ။

ဆိုလိုတာကတော့ တကယ့် သောတာပန်အစစ်၊ တကယ့် သကဒါဂါမ်အစစ်၊ တကယ့် အနာဂါမ်အစစ်၊ တကယ့် ရဟန္တာအစစ် တတော့ တို့က ပန်ပြီ တို့က ဂါမ်ပြီ တို့က နာပြီ တို့က တာပြီဆိုပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မပြောကြပါဘူး။ ပြောနေလို့ရှိရင် ပြောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးလို့သာ မှတ်ပေတော့နော်။

အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့်တော့ အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့် ဉာဏ် အဆင့် အသင့်ရောက်ပါစေတဲ့ အနည်းဆုံး သောတာပန်ဖြစ်အောင် တော့ အားထုတ်ရမယ်။ သောတာပန်အဖြစ်နဲ့မှ မသေရဘူးဆိုရင် တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေခါနီးဆုံးဖြတ်ချက်ချတော့ ‘ငါတော့ ပန်းညှိုး ပြီး သေရတော့မယ်’။

သေခါနီးမှရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုကတည်းက ကြို ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားတော့ပေါ့နော်။

ဒီဓမ္မပုံပြင်လေးကလည်း ဦးဇင်းတို့ သိပ်သဘောကျတာပါ။ ဘာလို့ဆိုတော့ အင်မတန်လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေလို့ပါ။

သူများအကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်း ဒီအဆုံးအမလေး သတိရလိုက်
တာနဲ့ တစ်ချက်တည်း 'ဪ ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့၊ သူများအကြောင်း
မစဉ်းစားဖြစ်တော့ဘူး။'

'သူများအကြောင်း စဉ်းစားနေရင် ငါ့ပန်း ညှိုးသွားလိမ့်မယ်။
ငါ့ရဲ့ ကုသိုလ်ပါရမီပန်းတွေ အလကား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'

သူများအကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်း 'ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့' လို့
သတိရလိုက်ရင် သူများအကြောင်း ဆက်မစဉ်းစားဖြစ်တော့ဘူး။ သူ
များအကြောင်းပြောနေတုန်း 'ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့' လို့ သတိရလိုက်ရင်
သူများအကြောင်း ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ သူများအလုပ်တွေနဲ့
အချိန်ကုန်နေတုန်း 'ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့' လို့ သတိရလိုက်ရင် သူများ
အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်မကုန်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ကောင်းထား
လဲ၊ ဒီ စကားရပ်ရဲ့ မူလမြစ်ဖျားခံရာ ပုံပြင်လေးတော့ မမေ့စေနဲ့ပေါ့။

သူများအကြောင်း မစဉ်းစားဖို့ သူများအကြောင်း မပြောဖို့
သူများအလုပ်တွေနဲ့ အချိန်မကုန်ဖို့ ပြောနေရတာက အဲဒီလို စဉ်းစား
အဲဒီလို ပြောပြီး အဲဒီလို အချိန်ကုန်နေတဲ့လူတွေကို အပြစ်ပြောချင်လို့
ကဲ့ရဲ့ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရဟန်းတော်များ၊ တရားဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုတာက ဒကာ
ဒကာမတွေကို အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး လမ်းညွှန်ပြရမယ့်
တာဝန်ရှိတော့ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ဘဝမှာရှိတဲ့ အဆိုးတွေကိုလည်း
မီးမောင်းထိုးပြီးတော့ ပြရမှာပါ။ တရားဟောတာက ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် တရားသားလိုရင်းအတိုင်း လျှောက်ဟောသွားပြီး ဒကာဒကာမ
တွေရဲ့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ မစပ်တပ်မိရင်လည်း အလကားပဲ။

ဒီတော့ ဦးငွေတို့ တရားတစ်ပုဒ်ဟောခါနီးပြီဆိုရင် ဆလိုက်
မီးနဲ့ ထိုးရတာ၊ 'ဒီတရားဟာ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့
ဘယ်လိုများ ဆိုင်မလဲ'၊ ဟုတ်လား၊ အကယ်ဒမီမေးပွဲ မီးထိုးတာထက်
တောင် မီးလုံးများသေးတယ်။ ထိုးကြည့်ရတာနော်။

'ဪ သူတို့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်'
'သူတို့ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ကိုက်အောင် ဘယ်လိုများပြောရ
ပါမလဲ'

အဲဒီလို စဉ်းစားရတော့ ဒေါ်ဂွက်ထော်အကြောင်းတို့ ဘာတို့
က ပါသွားတော့တာပေါ့။ မနေ့က ဟောတဲ့ 'ထူးမှထူး' တရားထဲမှာ
ဒေါ်ဂွက်ထော်အကြောင်း ထည့်ပြောတာ သူများအတင်း ပြောချင်လို့
မဟုတ်ဘူးနော်။

ဦးငွေတို့ ခဏခဏ မကြာမကြာ ပြောဖူးပါတယ်။ 'ဒကာ
ဒကာမ လူဝတ်ကြောင်တွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သူများ
အကြောင်း မကောင်းပြောလို့ရှိရင် 'အတင်းပြောတယ်'လို့ ခေါ်တယ်။
ဆရာတော် သံဃာတော်တွေက ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ မကောင်း
ကြောင်း ပြောလို့ရှိရင်တော့ တရားဟောတယ်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။'

ဒီသိအိုရိုကလေး၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကလေး သဘောတူ
တယ်မဟုတ်လား။ မတူလည်း တူရမှာပဲ။ ဟုတ်နေတာကိုး။ ဒကာ
ဒကာမတွေရဲ့ အပြစ်ကို ဆရာတော် သံဃာတော်တွေ ပြောတာက
အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့၊ အကောင်းနဲ့ အဆိုးနဲ့ ခွဲခြမ်းစိစပ်ပြီးတော့
မကောင်းတာရှောင် ကောင်းတာဆောင်စေချင်လို့ ပြောတာ၊ ကောင်း
စေချင်လို့ ပြောတာ၊ မေတ္တာကရုဏာနဲ့ ပြောတာပါ။

နိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ရာတည်ထောင် လှူဘောင်မှာ မနေဘဲနဲ့
ရဟန်းပြု၊ ရဟန်းမ ပြုပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင်မှာ သီလသမာဓိ
ပညာ သိက္ခာသုံးရပ်အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်အားထုတ်ကြ
မယ်ဆိုရင် သူဌေးက 'ရဟန္တာ' ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူဌေးကတော်က
'အနာဂါမ်' ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'တကယ်လို့ ဒုတိယအရွယ်မှာ လောကီစီးပွား ကြိုးစားအား
ထုတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီမြို့မှာ ဒုတိယတန်းစားသူဌေးတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ
သေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ရာတည်ထောင် လှူဘောင်စွန့် ရဟန်း
ဘောင်မှာ တရားအားထုတ်မယ်ဆိုရင် သူဌေးက 'အနာဂါမ်' ဖြစ်နိုင်
ပါတယ်။ သူဌေးကတော်က 'သကဒါဂါမ်' ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'တတိယအရွယ်မှာ လောကီစီးပွား ကြိုးစားအားထုတ်မယ်ဆို
ရင် 'တတိယတန်းစားသူဌေး' တော့ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ အိမ်ရာတည်
ထောင် လှူဘောင်စွန့် ရဟန်းတရား ပွားများအားထုတ်မယ်ဆိုရင်
သူဌေးက 'သကဒါဂါမ်' ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ သူဌေးကတော်က 'သော
တာပန်' ဖြစ်နိုင်သေးတယ်'

'အခုတော့ သူတို့ အရွယ်သုံးပါးလုံးကို လွန်သွားကြပြီဖြစ်တဲ့
အတွက်ကြောင့် လောကီစီးပွားအနေနဲ့လည်း ဘာမှမရှာဖွေနိုင်တော့
ဘူး။ တစ်သက်လုံး ခွက်စုတ်တစ်လုံးနဲ့ သူတို့ တောင်းစားကြရတော့မှာ
ပါပဲ။ တရားဓမ္မ ဓမ္မစီးပွားအနေနဲ့လည်း မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတာ
အသာထားတော့၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တောင် ဒီတစ်သက်တော့ ဖြစ်မှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး'

'အတောင်ကျိုးနေတဲ့ ကြီးကြာငှက် ရေမရှိ ငါးမရှိတဲ့ အိုင်ထဲ

မှာ ခွေခွေလေးရပ်၊ ခွေခွေလေးဝပ်ပြီးတော့ မှိုင်တွေနေသလို ဖြစ်ကြ
တော့မယ်'

'လောကီစီးပွားကိုလည်း အရွယ်ရှိတုန်း မကြိုးစား မအား
ထုတ်၊ ဓမ္မစီးပွားကိုလည်း အရွယ်ရှိတုန်း မကြိုးစား မအားထုတ်တဲ့
အတွက်ကြောင့် ရေမရှိ ငါးမရှိတဲ့ အိုင်ခြောက်ကြီးထဲမှာ မှိုင်တွေပြီး
တော့ ငေးနေရတဲ့ အတောင်ကျိုး ကြီးကြာအိုမောင်နဲ့လို ဖြစ်နေပါပြီ'

'အရွယ်ရှိတုန်း လောကီစီးပွားလည်း မကြိုးစား၊ ဓမ္မစီးပွား
လည်း မကြိုးစားတဲ့အတွက်ကြောင့် လေးကလွတ်လိုက်တဲ့ မြားလိုဖြစ်
နေပြီ'

လေးကလွတ်လိုက်တဲ့ မြား၊ သူ့အရှိန်ရှိသလောက် ကျသွား
မယ်၊ ကျတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူကမှ ကောက်မယူဘူးဆိုရင် အဲဒီမြား
ဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးပြီးတော့ ခြစာဖြစ်သွားမှာပါပဲ။

အခုလည်း ဒီလိုပဲ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ အရွယ်ကောင်းတုန်း
လောကီစီးပွား၊ ဓမ္မစီးပွား ဘာမှ မကြိုးစား၊ မအားထုတ်တဲ့အတွက်
ကြောင့် လေးက လွတ်လိုက်တဲ့ မြားလိုပဲ သေမင်းရဲ့ အစာဖြစ်ပြီးတော့
သေကြရတော့မှာပါပဲ။ မရဏခြစာနဲ့ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးပြီးတော့ သေ
ဆုံးရတော့မှာပါပဲ။

အရွယ်ရွေးမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်

ဒီဝတ္ထုကြောင်းလေးက ခဏခဏလည်း ကြားဖူးချင်ကြားဖူးမှာပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြားဖူးကြားဖူး၊ ဦးဇင်းတို့တော့ ဘယ်တော့မှ မနိုးနိုင်ဘူး။ အင်မတန်လည်း သံဝေဂရဖို့ကောင်းပါတယ်။ လေးလေးနက်နက် ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်လည်း စဉ်းစားစရာ အချက်တွေက အများကြီးထွက်လာမယ်။

သူဌေးကတော်ကြီး ခဏထားလိုက်ပေါ့။ တစ်ယောက်ပြောရင် နှစ်ယောက်လုံး အတူတူပါပဲ။ ကိုဌေးလိုခေါ်တဲ့ မဟာဓနသူဌေးကြီးဟာ တကယ်တော့ ဒီဘဝမှာ ရဟန္တာဖြစ်ထိုက်တဲ့ ပါရမီ ကုသိုလ်တွေ အပြည့်အဝပါလာပြီးသားနော်။ ဒါပေမဲ့ တရားအလုပ်ကို အားမထုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ရဟန္တာ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

ရဟန္တာ မဖြစ်တော့ဘူး။ အနာဂါမ်လောက်ဆိုတော်ရောပေါ့ဆိုတော့ အနာဂါမ်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ သကဒါဂါမ်လည်း မဖြစ်

တော့ဘူး။ သောတာပန်တောင် မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အားမထုတ်လို့။

တစ်ခါ သေချာပြန်စဉ်းစားရမှာက အားထုတ်ပြန်တော့ရော၊ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ တံဆိပ်နှိပ်ပြီးသားပဲ၊ ရဟန္တာဖြစ်ရမယ့် ပါရမီကံက ပါလာပြီးသားပဲ၊ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ အားမထုတ်ဘဲ၊ တတိယအရွယ်ကျမှ အားထုတ်ရင်လည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ ဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။

မြတ်စွာဘုရားဟောထားတာ ကြည့်ဦးလေ၊ ပထမအရွယ်မှာ သာ အားထုတ်ရင် ရဟန္တာဖြစ်မှာတဲ့၊ ဒုတိယအရွယ်ကျမှ အားထုတ်ရင် အနာဂါမ်ဖြစ်မှာတဲ့။ တတိယအရွယ် သိပ်နောက်မကျတဲ့အရွယ်လေးမှာ အားထုတ်ရင် သကဒါဂါမ်ဖြစ်မှာတဲ့။ ကဲ . . . ဒီအချက်တလည်း သေချာစဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်နော်။

ငါတို့မှာ ဒီဘဝ သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီပါရင်တော့ ဘယ်အချိန် အားထုတ်အားထုတ် ဖြစ်မှာပဲလို့ မတွေးလိုက်စမ်းပါနဲ့။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အသက်ကြီးကြီးသွားလေ၊ အရွယ်ကျကျသွားလေ၊ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ ဝေးဝေးသွားလေပါပဲ။

‘ဝေးလေကောင်းလေ’ ဆိုတာ ကားတွေရဲ့ နောက်မှာသာ ခိုတာနော်။ တရားသဘောနဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ရဖို့ဆိုတာကတော့ ‘ဝေးလေဆိုးလေ’ ပဲ။ ဝေးလေဆိုတာက မွေးတဲ့အချိန်ကနေ ဝေးဝေးသွားလေ၊ အသက်ကြီးကြီးသွားလေ၊ အရွယ်ကျကျသွားလေ ဆို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အသက်ကြီးလေ၊ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ ဝေးလေ၊ အရွယ်ကျလေ၊

www.burmeseclassic.com

အချိန်ဆွဲနေရင် ပန်းညှိသွားလိမ့်မယ်

ခုနု ဓမ္မပုံပြင် ကိုပန်းမောင်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ထဲက ဟို ပျိုး နုတ်တဲ့သူပြောတဲ့ နှစ်ချက်ကလည်း မှတ်ဖို့ကောင်းတယ်။

သူပြောတဲ့အထဲမှာ တစ်ချက်က 'ဒီလယ်ကွက်လေးလောက် တော့ ခဏလေးပါပဲ'တဲ့။ 'ခဏလေးပါပဲ'။ အဲဒီ 'ခဏလေးပါပဲ' ဆိုတဲ့ စကားကို သေချာစဉ်းစား။

လူတွေက ဂရုစိုက်လို့ မဆိုလိုဘူးပေါ့လေ။ လူအများစု ပြောကြ တယ်။ 'တို့ကတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ တရားအားထုတ်လိုက်ရင် တော့ ခဏလေးပါပဲ'။ မပြောကြဘူးလား။ ပြောကြတယ်။

'သာသနာတော်ကြီးကလည်း မသေသေးပါဘူး။ ငါတို့က လည်း မသေသေးပါဘူး။ ပင်စင်ယူပြီးမှ အချိန်ပြည့် အားထုတ်လိုက် ရင်တော့ ခဏလေးပါပဲ။ အသက်ကြီးလို့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ နားမှ စောက်ချ အားထုတ်လိုက်ရင်တော့ ခဏလေးပါပဲ'

'ခဏလေးပါပဲ'၊ 'ခဏလေးပါပဲ' လို့ ခဏခဏ ပြောကြပါ တယ်နော်။

'ခဏလေးပါပဲ' လို့ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ် အထင်ကြီးပြီး ပြောတာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်သူ့မှာမှ လက်မထောင်ရလောက်အောင် အထင်ကြီးလောက်တဲ့ ပါရမီဆိုတာ မရှိပါဘူး။

ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့ကြုံနေကြတဲ့ သူတိုင်းမှာ အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို ပါရမီကုသိုလ်ပန်းတွေ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပါ ကြတယ် ဆိုပေမယ့် ခြေဖျားထောက် လက်မထောင်ရလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ ပါရမီကတော့ ဘယ်သူ့မှာမှ မပါကြပါဘူး။ ဘာလဲလို့ဆို တော့ သက်တော်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရားနဲ့ လွဲခဲ့လို့ပါပဲ။

သက်တော်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရားနဲ့ လွဲခဲ့တယ်ဆိုကတည်းကို တာ ပါရမီကြီးလို့လား၊ သေးလို့လား။ သေးလို့ပေါ့။ ပါရမီသာ ကြီးလို့ တတော့ ဘုရားနဲ့တွေ့ပြီး ဘုရားလက်ထက်ကတည်းက ကျွတ်သွားတာ ကြာလှပြီ။ ခုလောက်ဆို နိဗ္ဗာန်မှာ ဇိမ်ကျနေလောက်ပြီပေါ့။ အရပ် ကောင်းနဲ့ ပြောရရင်တော့။

အခုထက်ထိ ကြည့်ပါဦး။ ဒီလိုပဲ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ အားထုတ်ရ ခါက တရားအားထုတ်ရတာ တော်သေးတယ်။ အရပ်ထဲမှာ သားဈေး သမီးဈေး၊ စီးပွားရေးတွေနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လျှာထွက်အောင် လုပ်နေ ခုတာ ပါရမီတွေ နည်းလို့ပေါ့။

သာသနာ နောက်ပိုင်းကျမှ လူလာဖြစ်ရတာ ပါရမီနည်းလို့ ဆို။ သာသနာကလည်း တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်ထက် နောက်နှောင်း

www.burmeseclassic.com

ကျကျလာပြီ။ သာသနာက တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ် ဆုတ်ယုတ်လာ တယ်။ အဲဒီတော့ သက်တော်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရားနဲ့ မတွေ့လိုက် ဘူးဆိုကတည်းကိုက လက်မ ထောင်ရလောက်အောင်တော့ ပါရမီ တွေ မပြည့်ခဲ့လို့ပေါ့။

ဒါနဲ့များ 'ခဏလေးပါပဲ၊ ခဏလေးပါပဲ' လို့ ဘာလို့များ ပြောချင်ကြသေးတာလဲ။ မပြောကြပါနဲ့နော်။

တချို့ ဒကာဒကာမတွေကလည်း ဦးဇင်းတို့ကိုပြောကြတယ်။ 'အရှင်ဘုရားတို့က ဒီလောက် ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ အားထုတ် လိုက်ရင် ခဏလေးပါပဲ။ တစ်ဝါတွင်းလောက် အပြတ် အားထုတ်လိုက် ရင် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးသွားနိုင်တယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်'

'ဒါကြောင့် စာတွေ ဘာတွေ ရေးမနေပါနဲ့ဦးဘုရား၊ တရား တွေ ဘာတွေ ဟောမနေပါနဲ့ဘုရား၊ တရားသာ စောက်ချပြီး အား ထုတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျောင်းတံခါးတွေ ဘာတွေ ပိတ်ပြီးတော့ ခါး တောင်းကျိုက်ပြီး အားထုတ်လိုက်စမ်းပါ'တဲ့။

ပါးစပ်အပြောကတော့ လွယ်လွယ်လေးပါပဲ။ တကယ် လက် တွေ့ကျတော့ ပြောသလောက် မလွယ်ပါဘူး။ အားထုတ်တိုင်းလည်း ရချင်မှ ရမှာနော်။ ရချင်စိတ် ရှိ မရှိဆိုတာကလည်း ကာယကံရှင်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါပဲ။

လူ့ဘဝနဲ့ ရဟန်းဘဝဆိုတာက အခြေအနေချင်း လုံးဝမတူ ပါဘူး။ အခြေအနေချင်းမတူတော့ စိတ်သဘာဝချင်းလည်း မတူနိုင်ပါ ဘူး။ ခုန စကားတွေက လူ့အတွေးနဲ့ တွေးပြီး ပြောတာပါ။

သူတို့ကတော့ လောကီကိစ္စတွေနဲ့ သားရေးသမီးရေး စီးပွား

ရေးတွေ၊ ကိလေသာတွေ၊ လောဘ ဒေါသတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာဆို တော့ တစ်ခါတည်း အခန်းတံခါးပိတ်၊ စန္ဒယားနှိပ်မှပဲ တရားတိုးတက် မယ်လို့ ထင်တာကိုး။

ရဟန်းတော်များကျတော့ လူတွေနဲ့ အတွေ့မခံ၊ စကားတစ် ခွန်းမှ မပြောဘဲ အချိန်ပြည့် အားမထုတ်ပေမယ့် လုပ်နေတဲ့ အလုပ် တွေက ဘာတွေတုံး။ ပရိယတ္တိအလုပ်၊ ပဋိပတ္တိအလုပ်၊ သီလသမာဓိ ပညာအလုပ်၊ တရားဟောတယ်ဆိုတာလည်း ကုသိုလ်အလုပ်၊ တချို့ ဆရာတော်ကြီးတွေ တရားဟောနေရင်းနဲ့ ကိုယ့်တရားကိုယ် ဉာဏ် သွင်းပြီးတော့ ဟောလိုက်တာ ဟောရင်းမတ်တတ်နဲ့ နာတဲ့ ပရိသတ် သာ ဘာမှမဖြစ်တယ်၊ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပလ္လင်ပေါ်မှာတင် သောတာ ပန်ဖြစ်တဲ့သူဖြစ်၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်တဲ့သူဖြစ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ သူတွေ ဖြစ်နေကြတာပါ။

လူတွေက မသိကြလို့ ကိုယ့်တရားကိုယ် ဉာဏ်လေးသွင်းပြီး နာရင်းနဲ့ သံဝေဂဉာဏ်ပွားနေတဲ့ ရဟန်းတော်တွေ အများကြီးပါပဲ။ စာသင်တိုက်တွေမှာ တစ်သက်လုံး စာချဘုန်းကြီး ဘဝ၊ စာသင်တိုက် သူန်းကြီးဘဝနဲ့နေပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့သူတွေ အများကြီးပါပဲ။

လူတွေက ရိပ်သာဘုန်းကြီးမှ အထင်ကြီးနေကြတာ၊ စာသင် ဆိုက်ဘုန်းကြီးဆိုရင် ငါတို့လောက်တောင်မှ တရားမသိဘူးလို့ အထင် သားကြတယ်။ စိတ်ထဲက အထင်သေးရုံ မကဘူး။ တချို့ဆို နှုတ်က ဘာဝင် ထုတ်ပြောကြတယ်။

'ငါတို့ဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းကြီးကို မှတ်နေတာပဲ။ စာသင်တိုက်က ကိုယ်တော်တွေ စက်ဝိုင်းကြီးကို ဘာများသိဘူး'။

www.burmeseclassic.com

အမယ်လေး ဘုန်းကြီးတောင် သွားနှိုင်းယှဉ်လိုက်သေးတာနော်။

'ကိုယ်တော်လေးတွေ သဒ္ဓါ၊ သဂြိုဟ်သာ နားလည်တာ၊ တို့လောက် အဘိဓမ္မာမကျွမ်းဘူး၊ တို့လောက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မကျွမ်းဘူး' တဲ့။ 'တို့လောက် သတိပဋ္ဌာန်အားမထုတ်ပါဘူး' တဲ့။ မျက်စောင်းလေး ထိုး၊ မေးလေးရွံ့ကြသေးတယ်။

ဦးဇင်းတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ဆိုရင် စာသင်တိုက်မှာပဲ ရာသက်ပန် သီတင်းသုံးသွားတာပါပဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံတော်မူ မီးသဂြိုဟ်တော့ ဓာတ်တော်ကျပါ တယ်။ အခုပြောရင်းနဲ့တောင် ကြက်သီးထတယ်။ ဘယ်လောက် ကြည်ညိုစရာကောင်းလဲ။

စာသင်တိုက်တွေမှာ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့ပရိယတ္တိအလုပ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ပဋိပတ္တိအလုပ်ကို မှန်မှန်လေး ရိုးရိုးကုတ်ကုတ် အားထုတ်နေရင်းနဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပါနော်။

တောထွက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း သွားအားထုတ်မှ ရိပ်သာ ထောင်ပြီး တရားဟော ، တရားပြလုပ်မှ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာသင်တိုက်မှာ စာရေးစာချ လုပ်ရင်း၊ သံဃာ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရင်း အရိယာဖြစ်သွားကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရိယာဖြစ်နေ ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိကြပါတယ်။ ဘယ်သူ့ပီညို လက်ညှိုးထိုးပြလို့တော့ မရဘူးပေါ့။ အရိယာအစစ်ဆိုတာက အရိယာ အတုတွေလို ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒါကြောင့် လူ့အတွေးနဲ့ တွေးပြီးတော့ ရဟန်းဘဝကို မသ

ဖန်ပါနဲ့၊ ရဟန်းတော်များကို ဆရာမလုပ်ပါနဲ့။ မှားသွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်ပြီးတော့ ပြောကြသေးတယ်။ ဟို အနောက်တိုင်းက သိပ္ပံပညာရှင်တွေဆိုရင် အံ့ဖွယ်ထူးဆန်းတွေ အမျိုးမျိုး တီထွင်လိုက် ကြတာ၊ ဉာဏ်တွေ သိပ်ကောင်းကြတာပဲ။ ဒီလောက် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူတို့ တရားအားထုတ်လိုက်ရင် ခဏလေးပါပဲတဲ့။ အမေကျော် ခွေး တော်လွမ်းပြီး အထင်ကြီးလိုက်ကြသေးတယ်။

လောကီဘက်မှာ ဉာဏ်ကောင်းတာက တစ်ပိုင်း တစ်ကဏ္ဍ ပဲ။ တရားဓမ္မမှာ ဉာဏ်ကောင်းတာက တစ်ပိုင်းတစ်ကဏ္ဍပါပဲ။ ဟို ဆေးပေါင်းခတ်မျက်ရည်တရားမှာပါတဲ့ အရှင်မဟာသီဝတို့ ပိဋကတ် သုံးပုံအာဂုံဆောင်ထားတာ သူ့တပည့်တွေ ခြောက်သောင်းလောက် ရဟန္တာဖြစ်တယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့ သူတွေ ရေတောင် မရေနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင် တောထွက်ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြော၊ တရားမဟောဘဲနဲ့ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး တရားအားထုတ်တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တောင် ကြာပါတယ်တဲ့။ တီပိဋကဓရနော်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံဆောင်ထားတာ။ ဒါတောင်မှ အကြာကြီး အားထုတ်ရတာပါ။

ဘုရားလက်ထက်က သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ = သဒ္ဓါတရားနဲ့ အစာ အငတ်ခံ ဆန္ဒပြုပြီးတော့ ရဟန်းပြုလာတဲ့ အရှင်ရဋ္ဌပါလ တို့တောင်မှ ဘုရားရှင်သက်တော်ထင်ရှားနဲ့ တွေ့တာတောင်မှ ဆယ့်နှစ်နှစ် အား ထုတ်ရပါသေးတယ်။

သဒ္ဓါတွေ ဒီလောက်ကောင်းတာတောင်မှနော်။ ကိုယ်က သူ

www.burmeseclassic.com

တို့လောက်လည်း သဒ္ဓါတွေ၊ ဉာဏ်တွေ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ 'တို့ကတော့ ခဏလေးပါပဲ။ ပင်စင်ယူပြီး အပြည့်ချလိုက်ရင်တော့ ခဏလေးပါပဲ။ အသက်ကြီးလို့ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်လောက် စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေ အကုန်လုံးစွန့်ပြီးတော့ အားထုတ်လိုက်ရင်တော့ ခဏလေးပါပဲ' လို့ ဒီလိုပြောကြတယ်နော်။

ခဏလေးပါပဲက မသေချာဘူးပေါ့။ ခဏလေး အားထုတ်ရုံနဲ့ တရားထူးရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အများ စုကတော့ မသေချာဘူးတဲ့။ ကိုပန်းမောင်က 'ခဏလေးပါပဲ၊ ခဏလေးပါပဲ' ဆိုတာကို ငေးနေလိုက်တာ ဘာဖြစ်သွားတုံး။ ပန်းညှိုးသွား တယ်နော်။ ခဏလေးပါပဲ၊ ခဏလေးပါပဲလို့ အချိန်ဆွဲနေရင်တော့ ကိုယ့်ပန်းလေး ညှိုးသွားလိမ့်မယ်နော်။

လူမသေခင် ပန်းမညှိုးပါစေနဲ့

နောက်တစ်ချက်က ပျိုးနုတ်တဲ့ သူပြောတဲ့ စကားလေးတ လည်း ကောင်းလိုက်တာ၊ 'နေကလည်း ကျလွယ်လိုက်တာ' တဲ့။ သူတ တော့ ပကတိနေကို ပြောတာပါ။ သေခါနီးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ အရပ် ထဲမှာ ဘယ်လိုပြောကြတုံး။ သူက နေဝင်ချိန်ရောက်နေပြီ၊ နေဝင်ချိန် ရောက်နေပြီလို့ မပြောကြဘူးလား။ ပြောကြတယ်နော်။

နေကလည်း ကျလွယ်လိုက်တာ၊ အသက်ကလည်း ကြီးလွယ် လိုက်တာ၊ အရွယ်ကလည်း ကျလွယ်လိုက်တာ၊ ဦးခင်းတို့တောင်ပဲ အခုအဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတော့ ဘယ်ငယ် တော့မှာတုံး။ ဟို တစ်နေ့ကပဲ ပြောပြီးပြီလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တ အသံနဲ့ အခုဒီနှစ်အသံ တူကိုမတူတော့ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က အသံလေးက ကလေးသံလေး၊ နုနု လေး၊ ရွှေမျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောရရင် ချစ်စရာလေး။ အခုကျ

www.burmeseclassic.com

တော့ အသံက ချစ်စရာလည်း မကောင်းတော့ဘူး၊ နုလည်း မနုတော့ဘူး၊ ပျိုလည်း မပျိုတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ နေကလည်း ကျလွယ်လိုက်တာ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ သက်တမ်းတွေကလည်း တိုလိုက်တာ၊ သတင်းစာထဲကြည့်လိုက်ပါဦး။ ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်ကျော်တွေပါသလို သုံးဆယ်ကျော်လေးတွေလေးဆယ်ကျော်လေးတွေ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လေးတွေ၊ တစ်ဆယ်ကျော်လေးတွေ၊ တချို့များ တစ်ဆယ်တောင် မကျော်ဘူး။ လေးငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လေးတွေ သေဖို့အခွင့်အလမ်းတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။

ဒီတော့ 'မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ' ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ဒီနေ့တရားနဲ့ကြည့်ရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ၊ 'မသေခင် ပန်းမညှိုးအောင်လုပ်ရမယ်'။ ဒါအရေးအကြီးဆုံးပဲနော်။ အဲဒီတော့ ပန်းမညှိုးအောင်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ လိုရင်းကတော့ အနည်းဆုံး သောတာပန်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်။

သောတာပန်တာ မပန်တာက သူ့အပိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကတော့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အချိန်ပြည့် ကြိုးစားအားထုတ်နေဖို့ပါပဲ။ ဝိပဿနာကတော့ အထွတ်အထိပ်အနေနဲ့ပြောလိုက်တာ၊ ဝိပဿနာက အဓိကပဲ ဆိုပြီးတော့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ မလုပ်ဘဲ မနေရဘူး။ လုပ်တော့ လုပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့စည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ် တောင့်တပြီးတော့ လုပ်ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။

ဒါနပြုလည်း နိဗ္ဗာနပစ္စယောပေါ့။ နိဗ္ဗာန်က ဝေးနေသေးတယ်ဆိုရင် ဒီဒါနကုသိုလ်သည် မိမိအားထုတ်နေတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို မဂ်ဉာဏ်ထိရောက်အောင် ကျေးဇူးပြုပါစေ၊ ဒီလိုဆုတောင်းပြီး

လုပ်ရမှာပေါ့နော်။ သီလကုသိုလ်လုပ်လည်း ဒီသီလကုသိုလ်လေးက အားထုတ်နေတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရောက်အောင် မြန်မြန် ကျေးဇူးပြုပါစေ၊ သမထအလုပ် အားထုတ်တော့လည်း ဒီသမထကုသိုလ်သည် ဝိပဿနာဉာဏ်ရဲ့ အထောက်အပံ့ပဲ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ကနေ မဂ်ဉာဏ်ကို မြန်မြန်ကူးဖို့အတွက် အထောက်အပံ့ပဲ။

အဲဒီလို ဝိပဿနာဉာဏ်ရဲ့ အထောက်အပံ့ စာလိုပြောတော့ စိတ္တာလင်္ကာရ၊ စိတ္တပရိက္ခာရ = ဝိပဿနာစိတ်ရဲ့ အခြေအရံ ဝိပဿနာစိတ်ရဲ့ အဆင်တန်ဆာအဖြစ်နဲ့ပဲ ဒါန သီလ သမထ အလုပ်တွေကို လုပ်ပါ။ လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ နောက်ဘဝ ဘယ်လိုဘယ်ညာစဉ်းစား မနေပါနဲ့။ နောက်ဘဝရမယ့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ တောင်မှ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဆိုမှတော့ ထိုးထားတဲ့ဂဏန်းလေး ပေါက်ဖို့ အတွက် ကုသိုလ်ပြုတာဆိုရင်တော့ ပိုပြီးတော့တောင် မစဉ်းစားနဲ့ပေါ့။

တချို့က ကုသိုလ်ပြုတော့ ပြုတယ်၊ နောက်ဘဝ ချမ်းသာဖို့ ကုသိုလ်ပြုတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ထိုးထားတဲ့ ဂဏန်းလေးထွက်အောင် လို့ ဟုတ်တယ်မို့လား။ အမလေး တချို့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာလေ ဂဏန်းထွက်တဲ့နေ့ကျတော့ ဒိုင်ကလည်း သွားပြီးတော့ ရှိခိုးပြီး လျှာဒါန်းပူဇော်တယ်၊ 'ထိုးသားတွေ ထိုးထားတဲ့ ဂဏန်းတွေ မထွက်ပါစေနဲ့' တဲ့၊ ထိုးထားတဲ့ ထိုးသားတွေကလည်း သွားပြီးတော့ ရှိခိုးပြီး လျှာဒါန်းပူဇော်တယ်။ 'တပည့်တော် ထိုးထားတဲ့ ဂဏန်း ထွက်ပါစေ' တဲ့။ ဘုရားက ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ပေးရမလဲ မသိတော့ဘူး။

အဲဒီလိုတော့ မနောက်နဲ့နော်။ ရွှေပါရမီနည်း ဘာနည်းတုံး ဆိုတော့ ရွှေပါရမီနည်းတဲ့။ တချို့က မေးတာပေါ့။ ရွှေပါရမီနည်း ဆိုတော့ မဟာစည်နည်းလား၊ မိုးကုတ်နည်းလား၊ ဝေဘူနည်းလားလို့ ဒီလိုမေးတာကိုး။ အဲဒီတော့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘုရားနည်းပဲလို့။

ဘုရားနည်းတော့ ဘုရားနည်းပေါ့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဆရာ တော်နည်းတုံးတဲ့။ မလျှော့ဘူး၊ မေးတဲ့သူကလည်း။ အဲဒီတော့ ပြော လိုက်တယ်။ ဆရာတော်အကုန်နည်းလို့။ ဆရာတော်ပေါင်းစုံရဲ့ နည်းပဲ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဆရာတော်ပေါင်းစုံရဲ့ နည်းတွေကို ရောမွှေပြီးတော့ အား ထုတ်တာပဲ ကိုယ်နဲ့ တည့်တဲ့ ကိုယ်နဲ့သင့်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ၊ စည်းကမ်း တွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးပြီးတော့မှ အားထုတ်တာပဲပေါ့။

မေးသူ စိတ်ကျေနပ်အောင်၊ အများလည်း ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့ နားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင်တော့လည်း ဝေဘူ + မဟာစည် = ရွှေပါရမီပေါ့။ ဝင်လေထွက်လေ ရှုမှတ်တာကတော့ ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့နည်း၊ သွားရင်း၊ လာရင်း၊ စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ ပြောရင်း၊ ဆိုရင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုး လေး ရှုမှတ်တာကတော့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့နည်း၊ 'ဝေဘူ + မဟာစည် = ရွှေပါရမီ'။

ဒါက ထင်ရှားတာကို ပြောတာပါ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒတွေ၊ နည်းလမ်းတွေလည်း ပါပါတယ်။ ကျေးဇူးတော်ရှင် သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နည်းတွေလည်း ပါပါတယ်။ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဖားအောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့

နည်းတွေလည်း ပါပါတယ်။ ဆရာတော်ပေါင်းစုံနည်းတွေကို ရောမွှေ ပြီးတော့ အားထုတ်နေတာနော်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဆရာစွဲ၊ တရားစွဲမထားဘဲနဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၊ တရား စွဲ မထားဘဲနဲ့ တရားမှန်သမျှ နာပါတဲ့။ ဟိုတရားမှ နာချင်တယ်၊ ဟို ဆရာတော်တရားမှ နာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ ပန်းညှိုးသွား လိမ့်မယ်နော်။

www.burmeseclassic.com

အကောင်းမြင်မှ အမြင်ကောင်းမယ်

သူတော် ဆည်းကပ်၊ မြတ်တရား နာ၊ သင့်စွာ စိတ်ထား။
သင့်စွာစိတ်ထားဆိုတာ ယောနိသော မနသိကာရကို ပြောတာပါ။
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြုံတွေ့လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ယောနိ
သော မနသိကာရနဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်အောင်
နှလုံးသွင်းရမယ်။ စိတ်ဆင်းရဲအောင်၊ အကုသိုလ် ဖြစ်အောင် နှလုံး
မသွင်းနဲ့။

ဆိုလိုတာကတော့ ကြုံတွေ့လာသမျှ အဖြစ်အပျက်တိုင်းကို
အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ ကြည့်တတ်ရမယ်။ အကောင်းဘက်ကနေ နှလုံး
သွင်းဆင်ခြင်နိုင်ရမယ်ပေါ့။ ယောနိသော မနသိကာရနဲ့ အကောင်း
မြင်စိတ်ထားနဲ့ နေမှ စိတ်ချမ်းသာတာပါ။

လူတွေ စိတ်ဆင်းရဲကြတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲကြတယ် ဆိုတာ
အများအားဖြင့် ကိုယ်နဲ့အတူတူနေတဲ့သူတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲကြ
ရတာပါ။ ကိုယ်နဲ့ အတူနေတဲ့သူတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး

တော့ ယောနိသော မနသိကာရ မရှိလို့၊ စိတ်ထားမတတ်လို့ စိတ်
ဆင်းရဲကြရတာပါပဲ။

ဝေးဝေးမှာနေတဲ့ သူတွေက ကိုယ့်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်
သိပ်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ အနီးကပ်နေတဲ့သူတွေကပဲ ကိုယ့်ကို
စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အိမ်မှာ၊ ကျောင်းမှာ အတူတူ
နေကြတဲ့သူတွေနဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုကြောင့် အဆင်မပြေဘူး
ဆိုရင်၊ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုအပေါ် ကိုယ်က စိတ်ထားမတတ်
ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်မှာ စိတ်ဆင်းရဲရတော့တာပါပဲ။

ဇနီးမောင်နှံဆိုရင်လည်း သူ့ကြောင့်၊ ကိုယ့်ကြောင့်ပေါ့။ ဇနီး
ကြောင့်၊ ခင်ပွန်းကြောင့်၊ သားသမီးရှိရင် သားကြောင့်၊ သမီးကြောင့်
စိတ်ဆင်းရဲရမယ်၊ သားသမီးကလည်း မိဘနားပူလို့ စိတ်ဆင်းရဲမယ်
စသည်အားဖြင့် အနီးကပ် နေတဲ့သူကြောင့်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရတာ။
ယောနိသောမနသိကာရ မရှိရင်၊ စိတ်မထားတတ်ရင်တော့ စိတ်ဆင်း
ရဲရမှာပဲ။

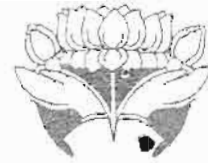
ပြောရင်းနဲ့ အနီးကပ်ပေါ်လာလို့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ သူများ
အပြစ်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် နှလုံးသွင်းတဲ့ဟာလေးပေါ့။
ဟုတ်လား။

ဟိုတစ်လောက ဦးဇင်းတို့ တောင်ပေါ်ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယ
ကြီးကို သင်္ဘောပင် နှစ်ပင်ရဲ့ဘေးက အပင်တွေ ကပ္ပိခိုင်းတယ်။
ကပ္ပိခိုင်းတယ်ဆိုတာကတော့ လူလိုနားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင်
ခုတ်ခိုင်းတာပေါ့လေ။ သင်္ဘောပင်ကို ခုတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။
သင်္ဘောပင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ အပိုသစ်ပင်တွေ၊ ဆူးပင်တွေနဲ့ ရှုပ်

www.burmeseclassic.com

ဆိုပြီးတော့ စိတ်ကိုဆင်းရဲနေရတော့တာ။

ဒါကြောင့် ယောနိသောမနသိကာရ မရှိလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေ
ရရင်တော့ တရားအားထုတ်လည်း တရားက မရတော့ဘူး။ တရား
အားထုတ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာလေး အားထုတ်မှ ရတာ။

အားနာလောက်အောင် အားထုတ်ပါ

ဒါကြောင့် သူတော်ဆည်းကပ်၊ မြတ်တရားနာ၊ သင့်စွာစိတ်
ထား၊ ရှုမှတ်ပွားတဲ့၊ ရှုမှတ်ပွားဆိုတာကတော့ ပြောစရာကို မလိုတော့
ဘူး။ ဝိပဿနာအလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ရမယ်၊ 'အား
ထုတ်မှ အားထုတ်' လို့ပြောရလောက်အောင် အားထုတ်ရမယ်။

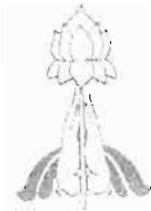
မနေ့က ဂျပန်ပိတောက်အကြောင်း ပြောတော့ မနက်က
တက်လာတဲ့ ဒကာမကြီးတွေက ဘယ်မှာတုံး ဂျပန်ပိတောက်တဲ့။ ဂျပန်
ပိတောက်လေးက အပွင့် ဝါဝါလေးပါ။ လူတစ်ရပ်စာတောင် မရှိဘူး။
စိုက်ကတည်းက တစ်ရက်မှ မနားဘူး။ နေ့တိုင်းပွင့်တယ်။ အဲဒီတော့
ပြောလိုက်တယ်၊ ဒကာမကြီးလို့ ဂျပန်ပိတောက်တွင် မကဘူး။ ဟိုမှာ
အီတလီကုက္ကိုလည်းရှိသေးတယ်လို့။ ကြွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်။

တောင်ပေါ်မှာ ဦးလင်းတို့ ဂျပန်ပိတောက်လည်း ရှိတယ်။

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌
 ရှိကြသော
 နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်
 ဘေးရန်ရောဂါ
 ကင်းစင်ကွာ၍
 ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာ

ရွှေပါရမီတောရဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက ဟောကြားအပ်သော
 တရားတော်(တိပ်ခွေ)များကို နာကြားလိုပါက ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေး
 အဖွဲ့သို့ ဆက်သွယ်ရုံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉ အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း
 ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း။ ၂၄၉၅၇၃၊ ၃၈၅၀၄၄

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုတန်းလမ်း
 လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း။ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၇၆၂။